

presenteren / présentent / present

BERICHTEN AAN DE BEVOLKING

n.a.v. 5 jaar oorlog tegen Irak

AVIS A LA POPULATION

pour commémorer 5 ans de guerre contre l'Irak

MESSAGES TO THE PEOPLE

commemorating 5 years of war against Iraq

10/03/2008

20 maart 2003 – 5u30 : het Amerikaanse leger en zijn bondgenoten bombarderen Bagdad. De Oorlog tegen Irak is een feit. Er vloeit veel bloed en inkt. Vijf jaar na datum sturen wij, schrijvers, berichten aan de bevolking. Ieder van u spreken wij toe. We hopen u te beroeren en aan het denken te zetten.

20 mars 2003 – 5 h 30: l'armée américaine et ses alliés bombardent Bagdad. La guerre contre l'Irak est une réalité. Elle fera couler beaucoup d'encre. Et de sang. Cinq ans plus tard, nous, écrivains, lançons un avis à la population. Nous nous adressons à chacun d'entre vous en espérant vous toucher et vous encourager à réfléchir.

20th March 2003 – 5.30 am: the American army and its allies bombard Bagdad. The War against Iraq has started. The blood and ink flow in abundance. Five years later, we, as writers, are sending a message to the people. We would like to appeal to each and every one of you and make you think.

Een aantal auteurs van deze teksten treedt aan op een Literaire Wake op woensdag 19 maart 2008, om 20u, in Literatuurhuis Passa Porta, A. Dansaertstraat 46, 1000 Brussel. www.passaporta.be

Plusieurs auteurs de ces textes se produiront lors d'une Veillée littéraire le mercredi 19 mars 2008, à 20 h, à la Maison des littératures Passa Porta, rue Dansaert 46, 1000 Bruxelles. www.passaporta.be

Some of the authors of these 'messages' will also be appearing in the Literary Wake at the Passa Porta House of Literature, A. Dansaertstraat 46, 1000 Brussels, at 8 pm on 19th March 2008. www.passaporta.be

Inhoud / Contenu / Content

Karim Abid.....	5
Souad Al-Azzawi.....	7
Abdul Ilah Al-Bayaty	7
Fadhil Al-Bedrani	8
Tariq Ali	13
Nermeen Al-Mufti	14
Taher Alwan	18
Felicity Arbuthnot	20
France Bastia	21
Niloufer & Vishnu Bhagwat	21
Gie Bogaert	23
Paul Bogaert	25
Stefan Brijs	25
Dennis Brutus.....	28
Yves Caldor.....	29
John Catalinotto	30
Saddie Choua	31
Benoît Coppée	31
Susan Crane	32
Geertrui Daem.....	33
Lawrence Davidson Stephen Bronner Michael Thompson.....	34
Kurt De Boodt.....	35
Johan de Boose	36

Lieven De Cauter	37
Saskia De Coster	40
Frank De Crits	40
Didier de Lannoy	42
Didi de Paris	45
Paul de Wispelaere	46
Aleš Debeljak	47
Alain Delmotte	49
Xavier Deutsch	50
Bernard Dewulf	50
Curtis F.J. Doebbler	51
Ian Douglas	53
Vincent Engel	54
Klaus Ferentschik	55
Nicolas Florence	55
Eduardo Galeano	56
Socorro Gomes, José Reinaldo Carvalho	56
Jim Harding	60
Chenjerai Hove	61
David Hungerford	61
April Hurley	63
Lucas Hüsgen	63
Pictures of action: Closing NATO Headquarters - 22 nd of March	64
Salam Ismael	65
Dahr Jamail	67
James E. Jennings	67
Hilde Keteleer	68
Eman Khammas	69
Ilya Kotchergin	72
Mustafa Kör	73
Bart Koubaa	73
Rachida Lamrabet	74
Saul Landau	75
Patrick Lateur	75
Jan Lauwereyns	76
Tun Dr. Mahathir Bin Mohamad	76
Chantal Maillard	80
Henning Mankell	80
Betty Mellaerts	81

Askold Melnyczuk	82
Sarah Meyer.....	82
Peter Middendorp.....	83
Anne Morelli	84
Layla Nabulsi.....	85
Hanneke Paauwe	86
Michael Parenti	86
Koen Peeters	87
Peeters Holvoet-Hanssen	87
Harold Pinter	88
Gideon Polya.....	89
Richard Powers.....	90
Xavier Roelens	91
Salah Salim Ali	95
Daniel Simon	95
Stephen Soldz.....	96
Johanna Spaey	97
David Swanson	98
Peter Theunynck.....	99
Tzvetan Todorov	99
Chika Unigwe	100
Jennifer Van Bergen	100
Serge van Duijnhoven.....	101
Ingrid Vander Veken	102
Herlinde Vekemans.....	102
Annelies Verbeke	103
Paul Verhaeghen	104
Nicole Verschoore.....	104
Erik Vlaminck	105
Hans von Sponeck	105
Dahlia Wasfi	106
Haifa Zangana.....	107
Nawal El Saadawi	109
The Spanish Campaign Against the Occupation and for the Sovereignty of Iraq	111
Spanish Campaign (Nederlands)	118
Picture of anti-war demo Brussels 16 th march	125

كريم عبد
شاعر عراقي

أن تاريخ الإنسانية هو تاريخ الحروب، هذه هي الحقيقة مع الأسف !! فالإمبراطوريات القديمة والحديثة تأسست دائماً على جثث الشعوب المهزومة. فقد طغت الغرائز العمياء على العقل، بل أن الغريزة الحربية أخضعت العقل لمصلحتها !! وهنا تكمن الخطورة، فكلما تطورت العلوم والتقنيات كلما تطورت وسائل الفتك والدمار !! والأسوأ من كل ذلك، أصبحنا أمام ثقافة تبرر منطق الحرب وتدافع عنه !!

أن ثقافات الشعوب عموماً، تحركها فكرة مشوهة، هي فكرة الهزيمة والانتصار. وكان البشر لا يستطيعون العيش إلا إذا كانوا منتصرين أو مهزومين !! لقد نسبنا دائماً أن من مصلحة الجميع أن نعيش بأمان، أي لا مهزومين ولا منتصرين. هل يوجد شعب بقي منتصراً دائماً؟ وهل يوجد شعب بقي مهزوماً دائماً؟ طبعاً، لا. لماذا؟ لأن الانتصار هو وجه آخر للهزيمة. هذه هي الحقيقة التي يريد البعض إبعادها عن المشهد، أي إبعادها عن ثقافات الشعوب. لماذا؟ لأن هناك قلة قليلة مستفيدة من الحرب وثقافة الحرب. هناك وحوش على هيئة بشر لا تستطيع أن تعيش إلا على جثث الضحايا !! لا تستطيع أن تعيش إلا على الخراب ودخان الحرائق. لهذا السبب وجدنا من يتحدث عن (صراع الحضارات) وليس عن التفاهم والتواصل بين الشعوب !!

لقد تطورت الثقافة الحقوقية والديمقراطية في الولايات المتحدة، تطورت العلوم الإنسانية والفنون والآداب، فلا يستطيع الإنسان أن يكون مثقفاً معاصراً وهو بعيد عن الجامعات الأمريكية، لكن وبموازاة ذلك تطورت أيضاً مصانع الأسلحة الفتاكة، كما ونوعاً، ولكي تُباع هذه الأسلحة وترتفع أرصدة الطغمة المالية - الصناعية، لا بد من حروب باستمرار، لا بد من جثث وحرائق !! فلماذا نسمح لهؤلاء أن يخرّبوا حياة الشعوب؟ ولماذا يُقتل المزيد من الجنود الأمريكيين خارج حدود بلادهم؟! كانت ذريعة جورج بوش هي محاربة الإرهاب خارج حدود الولايات المتحدة. قوات الاحتلال فتحت حدود العراق فجاء الإرهابيون من كل حذب وصوب، وبعد خمس سنوات من الاحتلال أصبحنا أمام خمسة ملايين طفل يتيم، وأكثر من مليون أرملة، وجميع هؤلاء يعيشون في ظروف الفقر والحرمان، في بلد محطم تماماً هو العراق، فهل هناك إرهاب أكثر من هذا؟! لماذا تعاقبون العراق؟! العراق باني أول الحضارات الإنسانية حيث ابتكر العراقيون أول لغة مكتوبة قبل خمسة آلاف سنة، وقبل ألف سنة ابتكر العراقيون نظام اللوغارتمات، وهذا النظام هو أساس نظام الكمبيوتر الحديث. فلماذا يا جورج بوش؟ لماذا دمرتم العراق؟! لماذا تعاقبون شعباً مسالماً بريئاً؟! هل هذه هي رسالة الديمقراطية؟! هل هذه هي رسالة الأمريكيين الحضارية؟!

.....
De cultuur van de oorlog: tot waar leidt de mensheid!?

De geschiedenis van de mensheid is een geschiedenis van oorlogen, dit is spijtig genoeg de waarheid!! Oude en nieuwe imperia werden en worden steeds gegrondvest op de lijken van de volkeren die overvallen werden. De blinde instincten overheersten het verstand, meer nog, het oorlogsinstinct heeft het verstand onderworpen voor haar eigen voordeel!! Hier ligt het grote gevaar in verscholen: wanneer de wetenschappen en de techniek evolueren, evolueert ook de manier waarop gemoord en vernietigd wordt!! Het ergste is dan nog dat we nu staan tegenover een cultuur die toegewijd is aan de logica van de oorlog en die haar verdedigt!! In het algemeen wordt de cultuur van de volkeren gedreven door een perverse gedachte, namelijk de gedachte van verlies en overwinning. Het is alsof mensen niet kunnen leven tenzij ze overwinnaars of verliezers zijn!!

Telkens weer vergeten wij dat het in ieders voordeel is als we in vrede leven, namelijk niet als overwonnenen of als overwinnaars.

Is er ooit een volk geweest dat steeds de overwinnaar was? Is er ooit een volk geweest dat steeds de overwonnenene was? Natuurlijk niet. Waarom? Omdat de overwinning het andere gezicht van het verlies is. Dit is de waarheid die sommigen liever verdoezelen, die ze met andere woorden liever verwijderen uit de cultuur van de volkeren. Waarom?

Omdat er een kleine elite is die voordeel haalt uit de oorlog en de cultuur van de oorlog. Het zijn monsters die lijken op mensen en ze kunnen enkel leven op de lijken van hun slachtoffers!! Ze kunnen enkel leven op de ruines en op de rook van de branden. Om die reden zijn er mensen die praten over "De clash van de culturen" en niet over wederzijdse verstandhouding en begrip tussen de volkeren!!

De cultuur van de rechten en van de democratie is ontwikkeld in de Verenigde Staten, de menswetenschappen, de kunsten en de letteren zijn er geëvolueerd. Een mens kan geen hedendaagse cultuurmens zijn terwijl hij ver van de Amerikaanse universiteiten wegblijft. Maar evenzeer zijn daar de dodelijke wapenfabrieken geëvolueerd, zowel in aantal als naar soort. Om deze wapens te kunnen verkopen en om de rekeningen van de financiële en industriële groepen de hoogte in te jagen, moet er zeker altijd oorlog gevoerd worden; moeten er altijd maar doden vallen en branden gesticht worden!! Waarom staan we hen toe het leven van volkeren te verwoesten? Waarom worden steeds meer Amerikaanse soldaten gedood buiten de grenzen van hun land!?

Het excuus van George Bush was dat hij het terrorisme wou bestrijden buiten de grenzen van de Verenigde Staten. De bezettingsmacht veroverde Irak en vanuit alle hoeken en kanten kwamen de terroristen en na vijf jaar bezetting staan we voor vijf miljoen kinderen die wees geworden zijn en met meer dan een miljoen weduwen. Ze leven allemaal in uiterst armoedige omstandigheden, in een verwoest land, Irak. Is er grotere terreur dan dit!? Waarom straffen jullie Irak!? Irak is de bakermat van de eerste menselijke beschavingen. Het waren de Irakezen die vijfduizend geleden voor het eerst taal opgeschreven hebben. Duizend jaar geleden waren het de Irakezen die het systeem van de logaritmen ontwikkeld hebben. Dit systeem vormde de basis van de moderne computers.

Waarom, George Bush? Waarom hebben jullie Irak vernietigd!? Waarom straffen jullie een vredelievend onschuldig volk!? Is dit de boodschap van de democratie!? Is dit de boodschap van de Amerikaanse beschaving!?

Karim Abid

In memory of the fifth year of aggression and occupation of our beloved country Iraq.

As we finish the fifth year of horror, and enter the sixth, we as Iraqis, and as people with conscience worldwide, pray that this will be the final year of American terrorism against our country.

Over one million Iraqis have died since 2003, and still, the American government and its British allies condone the war and ensuing atrocities. Over 4 million Iraqis have been scattered both inside and outside the country-losing homes, jobs and complete families and still there are those within the Iraqi occupation government who dare to pretend that the situation today is better than before. But our faith and hope lay within people everywhere with consciences, hearts and minds that no longer live with the lies the Bush government created to commit this genocide against innocent Iraqis.

May this sixth year be the beginning of the end of foreign occupation terrorism against my country IRAQ.

Souad Al-Azzawi

Associate Professor in Environmental Engineering

Our Duty: Unity and Solidarity

The future of peace, justice, democracy, progress and human civilization depends on the unity in struggle of the oppressed and agressed in Iraq, Palestine and Lebanon, on the Arab and international solidarity with them, and on their victory. Their enemy is the same: Imperialism and Zionism and their local allies.

Our duty is to incite them into unity. Our duty is to be in solidarity with all of them. The horrors of the 5 years of American occupation of Iraq remind us of this every day.

Albayaty Abdul Ilah

French/Iraqi political analyst

الانطلاقه الفائقه للمقاومه العراقيه .
تفاصيل عن ابرز معارك المقاومه في العراق .

الدكتور فاضل البدراني – بغداد

مع دخول العراق السنه الخامسه للاحتلال الامريكي لأرضه ،اثبت انه ابرز ساحة مقاومه واجهت الاستعمار الجديد في القرنين الماضي والحالي الذي نعيش مطلعاه والمتمثل بالغزو الامريكي الذي دعا له الرئيس بوش . ويشير بحث مقدم الى مؤتمر دعم المقاومه العراقيه في ايطاليا الى ان المقاومه العراقيه سبقت وتفوقت على غيرها من المقاومات الاخرى عبر التاريخ المعاصر من خلال جزأيتين اساسيتين الاولى تجسدت بسرعه انطلاقتها ، فاذا كان يوم التاسع من نيسان بداية مشوار الاحتلال عندما سقط تمثال الرئيس الراحل صدام حسين في ساحة الحرية وسط بغداد فان خروج العشرات من المواطنين في العاشر من نيسان من العام 2003 يحملون اللافتات والسلاح المنده بالاحتلال في ساحة اللقاء عد ذلك اليوم الاول لانطلاقه المقاومه العراقيه برغم ان بعض المؤرخين اعتبروا يوم الحادي عشر من الشهر ذاته بداية شراره المقاومه التي انطلقت من الاعظميه ببغداد، واما الثانيه التي سجلت فيها المقاومه أمتيازاً على غيرها ، المواجهه العسكريه التي حصلت بينها وبين جيش الاحتلال في معركة الفلوجه الاولى في اليوم الرابع من نيسان تلك التي منحت المقاومه العراقيه مشروع التحدي الحقيقي للاحتلال واستطاعت ان تغير من ستراتيجه وجوده على ارض العراق برغم الافراط الامريكي الميداني لحسم النتيجة لصالحه سيما وانه دفع حوالي عشرة الاف جندي يمثلون المارينز ومدعمة بالطائرات الحربيه والمروحيه وعشرات الالاف من الاليات المختلفه على الارض . وفي ضوء ذلك قال الخبراء الاستراتيجيون صحيح ان الجيش الامريكي تمكن من دخول ارض العراق لكنه لن يتمكن من بسط سيطرته او نفوذه بسهولة مهما طالته مدة تواجده . وفي وقتها قال الخبير العسكري المصري اللواء ارکان حرب طلعت مسلم ان هذه المعركه العنيفه شجعت موضوع التمرد بالعراق على الاحتلال الامريكي وفق المفهوم العسكري . وبالفعل ازدادت حدة العنف على صعيد ساحة العراق كافه ضد الوجود الامريكي عقب تلك المعركه التي تمكنت المقاومه من فرض قولها الصعب بالدم كما يصفها البعض وفق شروط محدده ووساطات لوفود بعضها يمثل المقاومه المسلحه والاخر يمثل الجانب الامريكي والحكومي العراقي ، وفي ضوء ذلك حذر على قوات المارينز الامريكيه دخول الفلوجه ابتداءً من يوم الاتفاق على المفاوضات الثنائيه في الثاني من مايس 2004 وحتى الاول من تشرين اول من العام نفسه يوم بدأ المعركه الثانيه على ارض الفلوجه ايضاً أي ان الجيش الامريكي منع من دخول الفلوجه لمدة ستة اشهر ، برغم استمرار الجدل الدائر بين الجهات السياسيه ما بين مؤيد للمقاومه واعتبارها الممثل الشرعي والوحيد للشعب وما بين من يتعرض لها بالنقد ويعتبرها ارهاها ، حيث اعتبرها غالبية الشعب العراقي وكثير من الساحات الدوليه على انها مقاومه مشرفه بينما تمسكت الولايات المتحده الامريكيه والاحزاب السياسيه والدينيه المواليه للاحتلال والاطراف

الدوليه الصديقه للولايات المتحده فضلا عن ايران التي ترتبط بعلاقات صداقه عميقه مع الاحزاب الدينيه وصفتها ب / الارهاب / وتشظت روح المقاومه في اماكن متعدده من العراق اذ حصلت معركة النجف في تموز من العام نفسه بينما اعقتها بشهرين تقريبا معركة سامراء ومن ثم معارك القائم والرمادي والخالديه وديالى وان كانت بمستوى اقل لكن المعركه الابرز عادت ثانيه وتكررت على ارض الفلوجه والتي اعتبرها المحللون العسكريون ب / الاعنف / على مدى مسيره الغزو والاحتلال بسبب استمرارها لاكثر من شهر ونسبة الخسائر البشريه والمعدائيه وفي البنى الارتكازية التي حصلت جراءها . ويقول الخبير العسكري العراقي اللواء الركن جاسم محمد ان معركة الفلوجه الثانية كما يسميها العراقيين كانت أعنف معركة واقسى وقعا على المدنيين من ابناء الفلوجه واكثر تحديا وعنفا لقوات المارينز سيما وان خسائرهم كانت كبيرة بالارواح والمعدات وشهدت خططا عسكرية من الطرفين المتحاربين . وأشار الجنرال العراقي محمد وهو اول قائد لجيش لواء الفلوجه ظهر بالبره العسكرية عقب المعركه الاولى بنفس المدينة في ابريل من العام 2004 الى الاستعدادات والتحضيرات اللازمه التي اعدت قبل اشهر لقوات المارينز بهدف اجتياح المدينة سيما وان الجيش الامريكي ادرك قدرة الفصائل المسلحه من ناحية الاستعداد القتالي وحجم الذخيرة التي ادخلت في اماكن متعدده من ارجاء الفلوجه بالاضاف الى الخبرة القتاليه التي اكتسبتها على مدى الفترة السابقه. وكانت التقارير الصادره عن الجهات الصحية ومنظمات حقوق الانسان بالمدينة كشفت عن مقتل اكثر من 3000 الاف مدني واصابة حوالي 5000 مدني بينهم عدد من عناصر فصائل المقاومه المسلحه . وتقلل جهات مختصة من دقة هذه الارقام وتقول انها جاءت اقل من الارقام الحقيقية واسباب ذلك ترجع لعدم وجود امكانية مناسبة لحصر اعداد الضحايا من الشهداء والمصابين . وتعد الفلوجه التي يبلغ تعداد سكانها بحدود 600 الف نسمة وأحدى ابرز مدن محافظة الانبار 50 كلم غرب بغداد مؤسسه اجتماعية ودينية حيث يغلب عليها الطابع الديني والعشائري . واعلنت المصادر الطبية بالمدينة ان الخسائر البشرية بين المدنيين في معركة الفلوجه الاولى في ابريل 2004 اكثر من 518 قتيلًا اضافة الى 1200 جريح . وعلى اثر تلك المعركة الاولى حظر على قوات المارينز من عدم دخول الفلوجه لمدة ستة شهور تقريبا ابتداء من الثاني من مايو 2004 وحتى الاول من نوفمبر من العام نفسه . ولعل ابرز مفردات وتفاصيل معركة الفلوجه الثانية التي وقعت على ارض تبليغ بحدود 40 كلم مربع وفقا لتأكيدات خبراء عسكريون وصفوها بالحرب الكونية من كثافة الذخائر العسكرية التي استخدمت من الطرفين الامريكي والفصائل المسلحه في اطول معركة جرى فيها مواجهة جيش الاحتلال الامريكي استمرت بحدود شهر تقريبا بنفس الوتيرة هو استسلام ضابط كبير من قوات المارينز لفصائل المقاومه المسلحه بالمدينة ناهيك عن الخسائر الكبيرة . واكد شهود عيان من ابناء المدينة بان ضابطا أمريكيا برتبة مقدم سلم نفسه للفصائل المقاومه خلال مجريات الحرب واعترف بان قوات المارينز تقاتل اشباحا وليس بشرا في اطراف المدينة الخارجية على حد تعبيره . وفي ادق تقرير لمركز حقوق الانسان بالفلوجه يقول ان جثث الجنود الامريكان تركت لايام في شوارع حي الجولان غرب المدينة والشهداء في جنوب شرقها بسبب توغلها بالعمق ومن ثم الانسحاب امام حدة المقاومه وصمودها. ويقول

مصدر صحفي وحيد غطى احداث المعركة من انه شاهد مع اخرين 15 جثة لعناصر المارينز متروكة بالشارع لايام عده حيث طمرتھا الامطار ومياه الفرات عندما عمد الجيش الامريكي الى فتح ثغرة من نهر الفرات الواقع بالجانب الغربي للمدينة بهدف طمر شوارعها بالمياه ضمن خطة لاتعاب المسلحين ومحاولة زعزعة معنوياتهم . ورد احد ابناء المدينة عندما شاهد منظر قتلى الامريكان بالشارع قوله // أنكص أيده اللي يحاربنا // . وحاول الجيش الامريكي ان يسبق الزمن بهجوم مباغت للمدينة والتوغل في شوارعها وطرده المسلحين وكان الهجوم الاول له في الاول من نوفمبر على عكس التصريحات الامريكية التي افادت في وقتها بانه ليس بنية المارينز شن هجوم عسكري ضد المدينة ما لم تستكمل تفاصيل الخطة العسكرية و نفاذ صبرهم . وطالب رئيس الحكومة العراقية وقتذاك اياد علاوي ابناء الفلوجه بتسليم زعيم تنظيم القاعدة في بلاد الرافدين ابي مصعب الزرقاوي قبيل بدء العمليات العسكرية الامريكية . ويقول الدكتور محمد الفلوجي رئيس مركز حقوق الانسان بالفلوجه ان الهجوم العسكري بدا في الاول من نوفمبر بينما اعلان رئيس الحكومة علاوي باعطاء الموافقة لشن الهجوم كان في الثامن من الشهر ذاته .. معتبرا ان اسبوعا من القصف الجوي والبري العنيف تعرضت له المدينة لكنه خارج وقت المعركة . ويعزو اسباب ذلك الى ان الحكومة العراقية والجيش الامريكي حاولا تحقيق مهمتهم العسكرية بوقت قياسي على امل طرد المقاومين من المدينة وخطف النصر بسهولة وهو ما لم يتحقق بشهر او اكثر . وبين رئيس وفد الفلوجه المفاوض حينها الشيخ خالد حمود الجميلي ان القادة الامريكان في جلسات التفاوض اليومي في القاعده الامريكية بشرق المدينة لم يكشفوا لنا اية نوايا قريبة لشن الهجوم لكننا بحكم خبرتنا العسكرية الطويلة بالعراق ادركنا وجود نية امريكية سوداء مبيتة ضد المدينة ولذلك ابلاغنا السكان المدنيين بضرورة النزوح من داخلها لتجنب مخاطر القصف الذي يسبق الهجوم وهو ما حصل بالفعل . ويقول رئيس المركز الحقوقي ان من مؤشرات فشل الامريكان في معركة الفلوجه الثانية انتحارهم بضرب المدينة بالاسلحة الكيماوية والفسفور الابيض خلال مجريات الهجوم واسفر عن مقتل عددا من المدنيين وحتى المسلحين . بينما يقول احد الصحفيين المتواجدين بالمدينة / فاضل البدراني / ان الهجوم الكيماوي حصل في منطقتي الجولان والعسكري وان بداية نشر المعلومة جرى من خلال تكبير المساجد بالمدينة وتنبيه الناس بان الجي الامريكي استخدم الاسلحة الكيماوية وطالبوا خلال النداءات بوضع قطعة قماش مبللة بالماء على مناطق الفم والانف وحتى العيون هذا بحسب ما سمع المراسل الصحفي الذي طبق نفس التعليمات . يذكر ان من بين ضحايا المعركة اطباء كما ان جميع البنى الارتكازية الخدمية بالمدينة دمرت من محطات مياه ومنظومة كهرباء وهاتف ارضي ، ودمرت ايضا حوالي 80 مسجدا 36 منها طالها التدمير الكامل بشكل بفعل قصف الطيران الجوي وكذلك صواريخ الدروع . تجدر الاشارة الى ان صورة المدني الجريح وهو رجل كبير السن التي عرضت على شاشات الفضائيات عندما قتل بسلاح جنود المارينز كان مع اثنين اخرين معه قتلوا بذات الطريقة معه في مسجد معاوية بن ابي سفيان الاخبارية وطرده على nbd انه لم تظهر سوى صورته حيث التقطها مصور شبكة اثرها بسبب تجاوزه تعليمات الجيش واخفائه الشريط المصور حيث ان الاشرطة المصورة

يتم سحبها من المصورين المرافقين للجيش وفحصها وان من بين الضحايا شاب صغير لا يتجاوز عمره 16 سنة وهو طالب في المرحلة الاعدادية. وبرغم الاحصائيات الواردة في التقارير الطبية والمنظمات الانسانية فان مجموعة من ابناء الفلوجة تطلق على نفسها // منظمة الاغاثة بالفلوجة // مختصة باحصاء ضحايا المدينة تشير الى ان 514 شهيداً سقطوا في فترة القصف ما بين المعركتين الاولى في شهر ابريل والثانية في نوفمبر من عام 2004 تلك الفترة التي تركز النشاط العسكري الامريكي على القصف الجوي ضد منازل المدنيين ، بينما سقط 939 شهيداً خلال المعركة الثانية دفنوا في مقبرة واحدة اطلق عليها / مقبرة شهداء الفلوجة / بوسط المدينة ، و 84 شهيدا اخر دفنتهم الإغاثة الانسانية في الصقلاوية شمال الفلوجة بينهم 75 جثة كانت معرضة لاشعاعات كيماويه حيث تفسخت اجسامهم تماما ولم يبق سوى العظام المنخورة بينما شوهد على جثث اخرى بقع سوداء تتوسع كلما يطول الوقت وان لحم الجثة يكون كانه قطعة جبن بفعل تأثير المواد السامة التي تعرضت لها ، و 35 شهيداً دفنوا في مقبرة المعاضيدي بعد أن حفظت جثثهم في برادات البطاطا شرق المدينة القديمة بشمال غرب المدينة و 460 شهيداً دفنتهم قوات الاحتلال في مقبرة الفاروق بشمال شرق المدينة ايضا ، وهو رقم مشكوك فيه فالمعلومات تشير الى ان الرقم اكبر من الرقم المصرح به . وحسب قوائم زودت من قبل قوات الاحتلال لمستشفى الفلوجة العام احتوت على أطفال ونساء ولم يتم التعرف سوى على 91 جثة من الشهداء و 730 شهيداً تم إصدار شهادات الوفاة لهم من مستشفى الفلوجة العام . ولم تشمل الإحصائية ثلاث مقابر أخرى، لعدم توفر سجلات فيها ويعتقد بأنها تحوي على أكثر من 1200 قبر لشهداء، حيث إن بعضهم دفن بالجرفات الامريكية اثناء المعركة بأخاديد عميقة حفرت بالآليات، ووضعوا فيها بشكل جماعي . لكن الطبيب احمد غانم في مستشفى الفلوجة العام يرى ان الاحصائيات المطروحة لعدد الضحايا المدنيين ليست دقيقة برغم انها مقاربة لها . ويقول طبيب بمستشفى الفلوجة العام ان من الاسلحة المحرمة دولياً التي ضربت بها الفلوجة هي الخردل والنابالم والفسفور الابيض بالاضافة الى كميات كبيرة جدا من حاويات العنقودي ومواد اخرى . ويقول تقرير جماعة الاغاثة التطوعي بالفلوجة ان عدد الخسائر البشرية الامريكية فاق عدد ضحايا ابناء الفلوجة المعلنة وان اعدادا كبيرة جدا من الجثث رزمت في اكياس معدة وشحنت بطائرات ، والغريب ان جميع الجثث كانت مقطوعة الرؤوس ومرزومه بشكل جماعي . ويشير التقرير الى ان طريقة قطع الرؤوس اتخذتها القوات الامريكية بنفسها دون معرفة اي تفسير لها . ومن تفاصيل المعركة الثانية بالمدينة ان الكهرباء انقطعت لفترة طويلة ما ادى الى تعفن الاطعمه كما لم تتوفر محلات واسواق وهذا بدوره خلق مشكلة وصفت بالمجاعة لدى العائلات الباقية بالمدينة لكن كان التمر هو الغذاء الوحيد الذي قاوم في تلك الظروف واصبح الغذاء الوحيد للناس . وكانت مشكلة الناس ايضا في فقدان المياه لان خزانات المياه في سطوح المنازل دمرت بينما منظومة الماء دمرت ايضا واصبح المواطنين يحفرون في حدائق المنازل برغم خطورة الظرف الامني وتواصل القصف للحصول على كميات من الماء ولو كانت المعركة في فصل الصيف لمات غالبية الناس جراء العطش .كانت فرصة الحركة للمتواجدين بالمدينة

هي اوقات الليل حيث تتوفر في حالات محددة وان كانت مجازفه بالحركة من منزل لآخر بحثا عن التمر وتوزيعه بين العائلات ومن اهم المشكلات التي واجهتنا هي وضع الاطفال خاصة الرضع من الحليب الاصطناعي لذلك كانت مجازفات البعض بالحركة من منزل لآخر بحثا في المنازل عن الحليب وكذلك تقريغ الثلجات من الماء المخزون بها وتلك تضاف الى ماسي كبار السن والمرضى بامراض مزمنة مثل ضغط الدم والسكري والقلب والقولون وغيرها وهؤلاء يفقدون الحياة لوقت طويل ثم يحيون امام اعيننا مع تواصل مطر الصواريخ الامريكية والسلاح التقليدي . ومن ابرز الحالات التي واجهتنا انني في يوم من الايام دخلت منزلا فيه عائلة بينها امراة عجوز ومصابة بمرض ضغط الدم والسكري وخاطبتني بلغة توسل بقولها / يابه ولدي الله يخليك وهي تمد يدها لي اثناء الكلام اريد تناشد اطباء والناس الاخيار حتى يرسلوا لي حبوب ضغط الدم والسكري لاني اتمنى اموت لكن لا انا ميتة ولا انا حاصلة على العلاج وباقية واريد من عائلتي بان اخرج من المنزل حتى ياتيني صاروخ ويقتلني واتخلص من حياتي ولكنهم يرفضون ويقولون حرام عليك وانا اخاف من عقاب ربنا / وكنت بدوري اغطي الاحداث لعدد كبير من الفضائيات والاذاعات الدولية المهمة وبرزها قناة الجزيرة وفعلا ناشدت بلغة اعلامية الجهات الانسانية الدولية لانقاذ حياة هذه العجوز وامثالها من المدنيين المتواجدين بالمدينة وعلى مدى ثلاثة ايام تكررت مناشداتي لان العجوز ترسل لي بشخص يبلغني مطلبها التعجيزي في ذلك الوقت والنتيجة كانه لا احد يسمعنا وفي اليوم الرابع اتصل بنا شخصا عبر الهاتف ممثل الهلال الاحمر العراقي وقال نحاول الدخول للمدينة لتلبية متطلبات الناس الطبية بالدرجة الاولى ولكن نواجه معارضة امريكية ونحاول ان ندخل ومن اجل تطمين العجوز جئتها في مساء يوم 17 / 11 ودخلت منزلها بشق الانفس كما يقول العراقيون لصعوبة الموقف فابلغني اهلها بانها فارقت الحياة قبل ساعتين فعرضت في وقتها بشرة اخبار حصاد الجزيرة قصة العجوز وقلت معاتبيا الجميع / لقد اسمعت لو ناديت حيا ولكن لا حياة لمن تنادي / من ابرز الامور التي صادفتني في تلك المعركة التي وصفتها ب / جهنم / ان 15 جنديا يرتدون الزي العسكري الامريكي قتلى في حي الوحده بوسط الفلوجه وان كثرة الامطار وسيول المياه قد غطت اجسادهم التي بقيت حوالي يومين بينما ذكر شهود عيان بان حي الشهداء الثانية باقصى جنوب المدينة شوهدت عدد يتجاوز ال 20 جثة من الامريكان تركت لفترة وان عملية قتلهم جرت جراء استنشاق المواد الكيماوية لان اول مكان استخدمت فيه قوات الاحتلال الكيماوي هو هذا الحي او المنطقة وقد كررت الحالة في حي الجولان بشمال غرب المدينة لصعوبة الموقف على الجيش الامريكي وهو حي عصي بالمقاومه المسلحة المتحصنه فيه .من الجوانب الماساوية الاخرى ان / المراسل / دخل على منزل وشاهد جثتين وشخص ثالث مصاب بجوارهما تنقلاته من مكان لآخر بعيدا عن اعين الجنود خلال توغلهم في شوارع المدينة وعندما استفسر الصحفي عن الحالة تبين ان دورية امريكية راجلة دخل افرادها منزلا في منطقة الحصوة بوسط المدينة وشاهدوا رجلين / شقيقان / اقدم اسمهم حسين احمد وعجوز كبير السن وقفوا امامهم وهم يتكلمون بالانكليزية ولمدة خمس دقائق تقريبا وعند خروجهم فجر اقدمهم رمانة يدوية بوسط هؤلاء المدنيين العزل وقال كلمة / باي / وخرج فاصيب الثلاثة بجروح لكن العجوز واخر كانت اصابتهام بليغة

بينما الثالث بسيطه فاخذ بمعالجتهم بتمزيق ملابسه وشد جروحهما وبعد ربع ساعه دفع الباب الرئيس للمنزل بركله الارجل فوضع الرجل نفسه خلف ثلاجه وهو ملطخ بالدم بينما بقي الاثنان يتعذبان ويصرخان وبحاله شبه فاقد الوعي فدخل افراد الدوريه انفسم عليهم وعندما حركوا الشخص الثالث الذي جعل نفسه بوضع ميت تماما تركوه بينما تحادثوا بينهم وفي الاخير سحب احدهم مسدسه واطلق رصاصتين براس كل واحد من الاثنين وفارقا الحياه بحسب روايه زميلهما الثالث الذي نقلها للزميل الصحفي عقب الحادث بساعه .

Dr Fadhil Al-Bedrani

professor of journalism and writer whose reports appear on Al-Jazeera as well as Reuters and the BBC - Iraq.

Now we know the exact costs of war and occupation. It has cost the United States and its allies three trillion dollars to kill one million Iraqis, wound a million more and drive two million Iraqis out of their country as refugees. The human cost of this war would, if some other country were doing it, be labelled genocide. The leaders who went to war would be tried as war criminals, but this is the war of 'western civilization' against Islamo-barbarians, Islamo-fascists and all the other names given to the new enemy. Abusing, defaming, killing Muslims is now calmly accepted in Euro-American culture. The people who do this have institutionalised the judeocide of the Second World War as the only universal crime. As long as you denounce that crime, you can commit your own crimes today. This is the world we live in. This is the world of double-standards. Why the surprise when those under fire refuse to accept these standards. A modest proposal. Perhaps the Nobel Prize Committee should institute a new award: the Nobel Prize for War Crimes.

Tariq Ali

British-Pakistani historian, novelist, film maker and commentator.

(Anniversary sounds like a happy event we are going to celebrate; while I call it the Fifth Year of the Agony. Being under Bush occupation and such hard circumstances means nothing but ongoing AGONY.)

للسنة الخامسة سيستمر العراقيون يمنحون ضحايا مدنيين و دائما بينهم أطفال و نساء لادامة ما يدعيه بوش الثاني بحربه ضد الارهاب ليمنح الأمريكان "عالمنا اكثر امانا". نستمر في الموت ليكرر بوش للمرة الأف "يجب ان نتنصر في العراق و الا فأن الارهاب سيلاحقنا في ارضنا، في امريكا"! و باصرار تحولت حرب بوش ضد الارهاب الى ارهاب بشع في العراق. و اذ ينشغل العالم بالأمراض النفسية التي تصيب الجنود الأمريكان في العراق، لم يتعب نفسه و لو لمرة لينشغل بالعراقيين الذين واجهوا حروبا و حصارا و احتلالا! الاحتلال قاس و لكن الأقسى صمت الأمم المتحدة على الجرائم التي ترتكب في العراق و صمت العالم الذي يبدو و كأنه يراقب فلم حركة دموي ينتظر نهايته ليقول رأيه بالمخرج و اداء الممثلين.

اذكر اول رسالة لي لصديقة امريكية بعد احتلال العراق مباشرة كتبت لها "يبدو ان الحرب انتهت و ما زلت على قيد الحياة لكنني اشعر بأني لن اعد انتمي الى ارض كان اسمه العراق". لكنني راجعت نفسي و قررت الانتماء ثانية الى العراق الذي عرفته و يجب العمل على استعادته خاصة و ان (مهمة) بوش في العراق (لم تكتمل) بعد.

خرافة يصدقها البعض ان (الديمقراطية) تأتي مع الدبابات الأمريكية. (الديمقراطية) في العراق (الجديد) تعني تفتيت العراق. تعني ان شمال العراق "جزء من مملكة الرب المقدسة هرمجدون". تعني نهب مليارات الدولارات من نفط العراق و ثرواته. تعني المحاصصة الطائفية و العرقية المقيتة التي زرعا المخرب باسم بوش في العراق بول بريمر الثالث و تعني الموت.

الذي ما يزال على قيد الحياة في العراق، انما يعيش بالصدفة لأن سيارة مفخخة و عبوة ناسفة و نيران امريكية (صديقة) اخطأته الى الآن. بدأت السنة الخامسة للوجع، و وزير الدفاع العراقي في زيارة رسمية الى امريكا اعلن من خلالها بقاء قوات الاحتلال لغاية 2018! بينما اعلن مرشح رئاسي امريكي ان "امريكا

بقت في اليابان 50 سنة و في كوريا 60 سنة و تستطيع ان تبقى في العراق 100 سنة".
و حصيلة السنوات الأربع من الاحتلال مئات الآلاف من الضحايا المدنيين، أكثر من أربع ملايين لاجيء خارج العراق و مهجر داخله، حوالي خمسة ملايين طفل يتيم، و مليوني و نصف المليون ارملة مسؤولات عن اعادة اسرهن الفقيرة، ربع العراقيين تحت خط الفقر و ربع آخر فقير، الخدمات العامة اقتربت من الصفر، و قطعت مئات الآلاف من اشجار النخيل و الحمضيات "التي كان يختبئ خلفها من يريد ان يهاجم قوات الاحتلال" و ما يزال الذي يسكن المنطقة الخضراء في واد و العراقي في واد آخر.
:و بالرغم مما سبق، فإن امريكا بوش او غيره لن تتمكن من النصر في العراق، الكل يقاوم برصاصة، بكلمة و بالرفض و احيانا بالصمت. و أن الأوان للعالم ان يصرخ كفى. و ليبحث بوش عن ارض اخرى لخربه ضد الارهاب، و لتكن هذه الأرض خارج الكرة الأرضية، و ليصرخ العالم ان الارهابي الأكثر دموية هو بوش.
كونوا معنا، مع العراقيين، الذين منعهم الاحتلال من الحلم باللحظة القادمة. و لتكن هذه السنة الأخيرة للوجع.

Het vijfde jaar van de kwelling

Voor het vijfde jaar op rij zullen de Irakezen niet ophouden burgerslachtoffers onder wie steeds weer kinderen en vrouwen te offeren aan de voortzetting van wat Bush II zijn oorlog tegen terreur noemt, om de Amerikanen "een veilige wereld" te geven. Wij moeten blijven sterven omdat Bush voor de duizendste keer herhaalt dat "Wij in Irak moeten overwinnen omdat anders het terrorisme ons zal achtervolgen tot in ons eigen land, Amerika!" Door te volharden is de oorlog van Bush veranderd van een oorlog tegen terrorisme in vuil terrorisme in Irak. Terwijl de wereld zo bezorgd is om de psychische ziekten waarmee de Amerikaanse soldaten in Irak kampen, heeft hij zich niet één keer bekommerd om de Irakezen die geconfronteerd worden met oorlogen, opsluiting en bezetting!

De bezetting is hard maar nog harder is het stilzwijgen van de Verenigde Naties en de wereld geconfronteerd met de misdaden die in Irak gepleegd worden. De wereld doet alsof ze een toeschouwer is van een bloederige film, wachtend op het einde om dan kritiek te spuien op de regisseur en de prestaties van de acteurs.

Ik herinner me nog mijn eerste brief aan een Amerikaanse vriendin van mij onmiddellijk nadat Irak bezet was, waarin ik haar schreef: "Het ziet er naar uit dat de oorlog afgelopen is en dat ik nog in leven ben. Maar ik voel me alsof ik niet meer verbonden ben met het land dat eens de naam Irak had." Maar ik herpakte me en ik besloot om mij opnieuw verbonden te voelen met het Irak dat ik kende. We moeten eraan werken dit Irak terug te krijgen, vooral omdat "de opdracht" van Bush in Irak nog niet "afgewerkt" is.

Het is een fabeltje wat sommige mensen geloven, namelijk dat de "democratie" samen met de Amerikaanse tanks komt. "De democratie" in het "Nieuwe" Irak betekent niets anders dan de versplintering van Irak. Het betekent dat het noorden van Irak "een deel wordt van het koninkrijk van de god van Armageddon."

Het betekent de plundering van miljarden dollars Irakese olie en natuurlijk rijkdommen. Het betekent de verdeeldheid in de fracties en in de verachtelijke nationaliteiten die de vernietiger Paul Brenner III in de naam van Bush in Irak gezaaid heeft, en het betekent ook de dood.

Wie nu nog in leven is in Irak, is dat bij louter toeval. Hij leeft nog omdat een bomauto of "vriendelijk" Amerikaans vuur hem tot nog toe gemist heeft. Het vijfde jaar van de kwelling is begonnen en de Irakese minister van Defensie heeft tijdens een officieel bezoek naar Amerika aangekondigd dat de bezettingstroepen blijven tot het jaar 2018!

Op het zelfde moment heeft een Amerikaanse afgevaardigde verklaard dat "Amerika 50 jaar in Japan gebleven is en 60 jaar in Korea en dat ze in Irak gemakkelijk 100 jaar kan blijven."

De opbrengst van de vier voorbije jaren bezetting komt neer op honderd duizenden burgerslachtoffers, meer dan vier miljoen vluchtelingen buiten en

binnen de grenzen van Irak en ongeveer vijf miljoen kinderen die wees geworden zijn. Twee miljoen en half weduwen die verantwoordelijk zijn voor het voortbestaan van hun arme gezinnen. Een vierde van de Irakezen leeft onder de armoedegrens en een ander vierde is gewoonweg arm. De openbare diensten benaderen het nulpunt. Honderden duizenden palmbomen en citrusvruchtbomen werden omgehakt "waarachter zij die de bezettingstroepen aanvielen zich verschuilden." Zij die de groene streken bewonen leven in een dal en de Irakezen leven in een ander dal.

Ondanks al het voorgaande zal het Amerika van Bush of van een ander nooit kunnen overwinnen in Irak, iedereen biedt weerstand: met een kogel, met een woord, met verwerping, soms met stilte. Nu is de tijd gekomen waarop de wereld "Stop" moet roepen. Laat Bush een ander land gaan zoeken om kapot te maken in naam van de strijd tegen het terrorisme en laat dit land buiten onze aardbol liggen. Laat de wereld uitroepen dat de bloederigste terrorist Bush is. Wees met ons, met de Irakezen, die niet hebben kunnen dromen van het volgende moment wegens de bezetting. Laat dit het laatste jaar van de kwellig zijn.

Nermeen Al-Mufti

Journalist, Iraq

Peace to Baghdad

No one is going to Baghdad
No moon is lighting up its nights
No sun is brightening up its days
Its children are orphans
Its women are sad
Its flowers are withered
Baghdad is exhausted by the war
Five years after March 2003
Five years of destruction and sadness
The voices of the mosques cry out:
The bells of the churches ring:
The chimes of the temples sound:
Stop the War!
Stop the massacres!
Stop the rivers of blood!
Give the smile back to Iraqi children!
Give the land to its people!
Stop the War!
Stop the killing!
Bring back Peace!

Taher Alwan

Iraqi poet, writer and film producer

The crucifixion of Mesopotamia

We are entering the eighteenth year since the slow, agonising crucifixion of Mesopotamia began and about to commemorate the 'unbearable mourning' of the fifth year of the final rape and dismembering of her body, her people and humanity's history, in a declared 'Crusade', engendered of monumental illegality, wickednesses and crimes of historical enormity, by a gang of declared Christians. Underscoring this deviant distortion of faith were the British entering Iraq flying the Crusader's (St. George) flag on their tanks and vehicles with the Spanish troops with their Crusading Saint's emblem sewn

onto their uniform.

The American army's strange version of faith is to pray before they mutilate, murder, decimate and violate: 'Satan lives in Fallujah', was included in 'worship', before two football pitches were filled with the shredded remnants of the ancient 'City of Mosques' sons and daughters. Pogroms which have been replicated throughout the 'cradle of civilisation'.

True believers must feel God Himself is weeping.

The slaughter, both overt and silent, has created a holocaust estimated one and quarter million deaths, one million widows, four million displaced and virtually the entire child population clinically traumatised. Iraqis are the new Palestinians, their status and documents without the protections of international norms, within or without their own country.

Where Abraham, father Christianity, Judaism and Islam was suckled on two fingers, one which brought forth milk and the other honey - thus 'land of milk and honey' - at Ur, the ancient remains and ziggurat are damaged, believed beyond repair, as Qurna, believed site of the Garden of Eden, Babylon, Samarra's golden Shrine and wonders across the land, which survived the mongol hordes, but not those of America and Britain. Iraq, which 'once was the garden of the world', has been named, in its entirety, by the World Monument Fund, an endangered site, threatened with extinction.

And for the dead, the dying, the bereaved, the displaced, custodians of this 'land between two rivers', justice will be too late. But justice there must be and the clamour, urgency and determination for it is rising.

As Martin van Creveld wrote: 'For misleading the American people, and launching the most foolish war since Emperor Augustus in 9 B.C. sent his legions into Germany and lost them, Bush deserves to be impeached and, once he has been removed from office, put on trial along with the rest of the president's men.--'

Leading International Law expert Professor Francis Boyle cites the Pentagon's military strategy of inflicting 'shock and awe' upon the city of Baghdad,

stating that such terror bombings of cities have been criminal behaviour under international law: Guernica, Nagasaki, Hiroshima, Tokyo, Dresden, London ... Further: President Bush Jr.'s attempt to assassinate the President of Iraq was an international crime in its own right. Of course the Bush Jr. administration's war of aggression against Iraq constituted a Crime against Peace as defined by the Nuremberg Charter (1945), the Nuremberg Judgment (1946), and the Nuremberg Principles (1950) as well as by paragraph 498 of U.S. Army Field Manual 27-10 (1956).

Former Supreme Court Justice Robert Jackson, chief U.S. prosecutor at the first Nuremberg trial, reminds that waging aggressive war is ' the supreme international crime differing only from other war crimes in that it contains within itself the accumulated evil of the whole.;

The calls for legal redress with Bush and Blair at the top of the list are growing. In a recent move, two Vermont towns, Battleboro and Marlboro voted to impeach President Bush. In Britain too there are constructive moves to bring former Prime Minister Blair to justice. Such actions may be dismissed as 'the mouse that roared', but those who remember the film will recall that the 'mouse' won.

And as Paul William Roberts has written of Baghdad, 'the Paris of the ninth century', in what could also be a metaphor for all of Iraq: ' Baghdad is just as glorious in its ruin as it was in its glory. For something noble crawls from the rubble, to spread golden wings in the light of dawn. The gate of God opens wider.' And despite the barbarians through the gate, they too will pass and the Lion of Babylon will rise, yet again.

Felicity Arbuthnot

journalist who has visited, written and broadcasted widely on Iraq, since the 1991 Gulf War. Arbuthnot has been nominated for a number of Awards for her coverage of Iraq, including the (EC) Lorenzo Natali Award for Human Rights Journalism, the Millenium Prize for Women; the Courage of Conscience Award and an Amnesty International Media Award.

Dès avril 2003, dans l'éditorial de la *Revue générale*, j'écrivais : « (...)Opposés à une guerre entamée par les Américains sans l'aval de l'ONU et avant que toutes les autres pistes de désarmement aient été épuisées, convaincus aussi que cette guerre serait pour le monde entier d'une incalculable portée, il nous semble néanmoins tout à fait incorrect, maintenant que les dés sont jetés et que se comptent les morts, d'encore accabler de nos critiques et de nos blâmes nos amis d'outre-Atlantique. « On ne tire pas sur une ambulance », aurait dit Françoise Giroud, même si les coalisés en guerre n'en sont pas encore là, Dieu merci. Mais, s'il continue de nous apparaître que le président des Etats-Unis et ses conseillers ont lancé leur pays dans une guerre inconsidérée, l'heure ne peut plus être maintenant qu'aux difficultés partagées aux côtés des uns comme aux côtés des autres. Et qui sait ? peut-être un jour, la paix, enfin, quand même ? »

Cinq ans plus tard, je persiste et je signe : le plus vite possible, la paix, et une paix juste, enfin !

France Bastia

Ecrivain belge

Rédacteur en chef de la *Revue générale*.

The People of Iraq, who are the Resistance.

I send you this message from the core of my being and embrace you who are the 'beloved' of the peoples of the world, even as you continue to defend the civilization of Iraq and the right to life and resources of all people against foreign occupation, in the tradition of one of the oldest movements against colonisation, the 1920's Revolutionary Brigades of Iraq, a unified struggle of every man , woman and child , which the combined 21st century Occupation armies , their death squads and their use of sectarian ideology, has not been able to defeat.

Your martyrs lie in the deserts in eternal sleep, in the bosom of Iraq . They will never be marked as Shia , Sunni or Kurd , or as Muslim or Christian or Sabian as they fought for Iraq ,one of the cradles of human civilization .

You have turned the hot and bitter tears of the people of Iraq into historic defiance, after the years of sanction ,which was starvation imposed on the people of Iraq, by a body called the Security Council of the United Nations; acting as the proxies of the 'Corporatocracy' of the Anglo-Saxon World , allied with other major global financial centres and the Mafia of the oil and armament Corporations, infamous in world history for having unleashed two global genocidal wars, hungry to devour the profits made of the blood of the people of five continents, of the victims and the soldiers; apart from the countless wars waged by these oligarchies, where their victim and enemy was 'Humanity'and the policy- 'War'.

Words pale before your courage, in the face of one of the cruelest occupations in world history, using technologically advanced weaponry for genocide, mercenaries and soldiers, recruited from the unemployed and the abandoned of their societies and other parts of the world, little better than hired soldiers.

Your enemy collaborated with the Iraqi quislings and proxies and with financial and trading oligarchies of neighbouring governments, to facilitate the seizure of the oil resources of the people of Iraq preserved in the public sector and Iraq's national budget, to prop up their devastated Corporate controlled economies, camouflaged as 'democracies'.

You have exposed as false, those who masqueraded in the Arab world as 'keepers of the Holy shrines' among others, and those who sought to misuse Islam to create a divide between Sunni and Shia. Your enemies forgot history, that all their death squads could not destroy the unity of Iraq or the bravery of its men and women, their understanding that the Prophet of Islam leading the revolution of Arab society, did not create a Sunni or a Shia, elevating the women of the Arab and Islamic world to equal status, in struggle and in peace, now sought to be recanted by false religious preachers.

You taught the people of the world fearlessness, that we are given life to defend the lives of others and that is the ultimate sacrifice. That is divinity not empty religious rituals.

Those who sought to wreck you, are themselves wrecked. The financial wreckage of their societies are adrift .The pieces of financial paper created by your enemy to pauperise even their own society, are in tatters, affecting their collaborators in the Arab world and across continents, shaking many financial citadels and the heart of the Empire of the dominant economic and political system .

You lived up to your pronouncements to the world, that you would devise new strategies of warfare and you did, even without any core or unified single military center. The National Resistance of the people of Lebanon , did the same; as of now the people of Palestine in Gaza are in a state of siege while the people of Afghanistan continue their struggle to regain their homeland converted by the occupiers into a 'Narco State'and the people of Somalia take their stand .

The Arab world must recognize that every man , woman and child of Iraq , of Palestine, of Lebanon, are precious. The future lies in unity, in civil disobedience and non-co-operation with occupiers and collaborators in the Arab world and elsewhere, to disrupt their control over our societies as Mahatma Gandhi enjoined, this will complement the military resistance against foreign occupation.

We salute your victory.

Niloufer Bhagwat

Vice President of Indian Lawyers Association - Mumbai / India and

Vishnu Bhagwat

former Chief of Naval Staff of the Indian Navy

De Iraakse politie had vier spionnen gepakt. Ze zaten op hun knieën. Twee agenten sloegen met stokken op hun hoofden. De kleinste braakte bloed. We kruisten groepen vluchtende burgers. Een man vroeg ons om een stuk touw om er zijn vader mee op zijn rug te binden. 's Middags verloren we Rooster in een hinderlaag en werden we vanuit de heuvels beschoten door onze eigen tanks. Er hing een beklemmende, vochtige warmte, die onze kleren aan onze lijven deed plakken. Onze rantsoenen bedierven in onze zakken. Diezelfde nacht nog kwamen ze. Johnny-Boy schreeuwde dat hij ze hoorde lachen. We geraakten ingesloten en vuurden blind. Een Irakees viel in de foxhole van Dodger. Hij had geen hoofd meer. Dodger begon als een gek op hem te slaan. Harry-Lee schoot zijn laatste patronen voor hem in het zand om hem te kalmeren. Later hoorden we dat Johnny-Boy na zijn terugkeer alle draden in zijn huis in Missouri had doorgesneden: de waslijn, het radiosnoer, de toasterdraad. Toen zijn moeder hem vroeg waarom, sneed hij ook zijn halsslagader over.

Translation:

The Iraqi police had caught four spies. Forced on their knees, two officers beat them on the head with sticks, the smallest was vomiting blood. Several groups of fleeing civilians crossed our way. A man asked for a piece of rope to tie his father on his back. In the afternoon we lost Rooster in an ambush; from the hills our own tanks held us under friendly fire. An asthmatic, humid heat we were overcome with, clothes sticking to our bodies, rations turning sour in our bags. They came over that same night. Johnny-Boy screamed he heard them laughing. We found ourselves embedded and fired, fired, blindly. A headless Iraqi fell into Dodger's foxhole. Dodger started madly to beat him. Harry-Lee shot his last cartridges in the sand to calm him down. Later we heard that after his return home in Missouri, Johnny-Boy had cut all wires, of the radio, the toaster, the clothes-line. And after his mother asked him why, he cut his carotid.

Gie Bogaert

Auteur

(Translation: Ria Hillewaert)

FRACTIE

Je verdubbelt in stilte
je doorzettingsvermogen
terwijl de vlakke met haat wordt gelakt.

Elk eerste woord wordt doorzeefd.

Je voelt de wil
van de eigenaar aan, de vijl, die arme tolk
voor vage wensen, oude angsten,
je staat nu open voor de hele zwik.

Het tarmac wordt door de dikke middag langzaam genomen.

Je sukkelst ruggelings in je dada, je tatami: het passief.
Je wilt een vlinder zijn.
Je blinkt als een sticker.

Paul Bogaert

dichter

Uit het dagboek van meneerke brys

Woensdag 26 maart 2003

KAARSEN BRANDEN

Gij, meneerke brys, schreeft eergisteren dat god in uw eigen tuin zat, alhoewel gij eigenlijk niet in god gelooft, behalve als het heel slecht met uw geliefden en vrienden gaat, dan wilt gij wel eens een kaars branden, doch dat doet gij dan ook maar om achteraf te kunnen zeggen dat god niet bestaat want ziet ge wel het heeft allemaal niets geholpen. En nu vraagt gij u af hoeveel rijkemensen in amerika op dit ogenblik kaarsen branden voor hun geliefden die naar het front zijn gegaan om te vechten. En gij ziet alles altijd veel zwarter en dus ziet gij nu de plastieken zakken met lijken... en de huilende rijkemensen... en misschien hebben die allemaal kaarsen gebrand en peinzen die nu van ziet ge wel het heeft allemaal niets geholpen. En gij hoort ze god vervloeken en ook hun ganse vaderland en die godganse oorlog... Maar

een paar dagen later ziet gij die lijken in zakken in kisten met vlaggen liggen en plots heeft onzelveheer in zijn oneindige rechtvaardigheid genomen wat nodig was en terwijl klaroenen en kanonschoten klinken peinzen diezelfde rijkemensen dat het niet iedereen is gegeven om in echte eik begraven te worden en dat het toch wel een schone vlag is zo met die sterren en strepen. En dan peinst gij dat het leven toch veel gemakkelijker is als ge in god gelooft en in amerika woont. Doch almeteens begint het in uw hoofd te knagen en is er een stem die u vraagt of de armemensen in irak ook kaarsen branden.

meneerke brys

Vrijdag 4 april 2003

RATTEN VANGEN

Gommaar de rattenvanger komt weeral eens naar uw vijver kijken waar muskusratten meer gangen in hebben gegraven dan soldaten in de grond van de westhoek binst de oorlog van 14-18. Met gummibotten tot aan zijn kruis in het water staand zegt hij: gij, meneerke brys, maakt u druk omdat de mensen zich niet druk maken over de oorlog in irak, maar kijk eens rondom u, de wolken schuiven voorbij gelijk ze altijd voorbij zijn geschoven, de boeren haasten zich om te gieren omdat de mais in de grond moet, de ringmussen broeden in uw nestkast en uw kippen geven u elke ochtend zoveel eieren dat ge ze van ellende aan iedereen moet uitdelen... alles gaat hier gewoon zijn gang, oorlog of geen oorlog, zegt gommaar verder terwijl zijn arm tot aan zijn oksel in de pijp van een muskusrat verdwijnt... en smorgens hoor ik ook over 7 vrouwen en kinderen die zijn neergeschoten maar ik denk dan, al maar goed dat het zover van hier is... en ik luister verder naar het weer en als ze de godganse dag regen geven dan vloek ik g.v.d. want ik zit de hele dag buiten, ziet ge... maar weer of geen weer, ik vertrek, en wat mij bezighoudt als ik zo in mijn eentje van klem naar fuik rij, is hoeveel ratten ik die dag zal vangen want dat is het beleg op mijn boterham... bij wijze van spreken vaneigens... weet ge wat het is, meneerke brys... met glinsterende ogen kijkt gommaar u aan terwijl gij met uw handen in uw zakken naast de vijver staat... gij als schrijver hebt gewoon teveel tijd om aan de oorlog te peinzen.

meneerke brys

Woensdag 9 april 2003

DE BEVRIJDING

Gij ziet een jongetje van 6 dat nooit meer een vinger in de klas zal opsteken omdat hij geen 1 van al zijn vingers meer heeft en bijgevolg daar ook nooit meer tot 10 op zal kunnen tellen. Gij ziet een aardig meisje van 8 dat een schone vrouw van 20 had kunnen worden met volle borsten waar alle jonge en oude mannen uren in de omtrek nachtenlang van wakker zouden liggen, maar waar die volle borsten moesten komen hangen nu als versleten vodden vele repen zwartgeblakerde huid. Gij ziet een man naast een huis dat hij helemaal zelf, van de eerste tot de laatste steen en met veel bloed, zweet en tranen heeft gebouwd en waarvan nu alleen nog het bloed overblijft... van zijn 3 kinderen die onder het puin bedolven liggen. Gij ziet een moeder die de machteloze handen in de lucht steekt en daar die handen tot al even machteloze vuisten balt en vervolgens al haar pijn uitschreeuwt die geen vleeswond ooit kan veroorzaken en nog door geen 100 dokters ooit genezen zal worden. En dan komen morgen de amerikanen en die zeggen tegen die jongen en dat meisje en tegen die vader en die moeder dat ze eindelijk bevrijd zijn en dat het nu allemaal afgelopen is, gedaan, en dat ze nu mogen gaan en staan waar ze willen en kijk eens hier, kauwgum en sigaretten en ook cola... en ge zult zien, dan gaan die amerikanen nog verwonderd zijn dat die armemensen niet eens dank u zeggen.

meneerke brys

Donderdag 17 april 2003

EEN EINDE

De oorlog in irak is afgelopen en dus hangt gij, meneerke brys, uw pen waarmee gij uw hoekjes in de gazet schreeft aan de wilgen. Ook gommaar de rattenvanger komt niet meer langs nu de muskusratten uit uw vijver verdwenen zijn en daardoor kunt gij eindelijk weer helemaal wegkruipen in de wereld van uw Roman waarin gij zelf god speelt en vaneigens uw personages een flinke portie GRUWEL en ELLENDE bezorgt, want alhoewel gij fictie schrijft

blijft de werkelijkheid gelijk een havik boven uw schrijfkamer cirkelen. Een maand lang hebt gij de oorlog met argusogen gevolgd en intussen hebt gij weeral genoeg mensenleed gezien voor een gans mensenleven, u gebracht vanuit alle mogelijke perspectieven, zonder met breedhoek, zonder met infrarood, maar vooral live, door reporters die gelijk baron von munchhausen bovenop de kanonskogels mochten plaatsnemen en zo gedwongen werden om maar 1 waarheid te verkondigen. Gij hebt geprobeerd u niet te laten misleiden door die ene waarheid die eerst luidop beweerde dat het eigenlijk al afgelopen was voor het begon en die vervolgens riep dat het niet lang meer zou duren voor het afgelopen was en die nu verkondigt dat het echt afgelopen is... gedaan... voorbij. En gij, meneerke brys, gelooft ook ditmaal die waarheid niet, want afgelopen is het alleen maar voor wie dood en begraven is. Alleen voor die mensen is het echt gedaan... voorbij... voorgoed. En straks als we allemaal dood zijn, dan is het pas voor iedereen gedaan. Maar nu... NU IS HET NOG MAAR PAS BEGONNEN

meneerke brys

(Stefan Brijs)

Above all the terrible crimes committed against Civilization by the United States in the invasion of Iraq should be recorded and the U.S. charged with these crimes - especially the priceless artefacts which are evidence of the civilization; they must be taught and urged to make some restitution for what was robbed and destroyed over the centuries. Many in the United States are too ignorant and too chauvinistic to appreciate the extent of the destruction that has been wrought by their army and their government in their name; but they must be taught and be made aware and pressed to make some effort to compensate for the losses we will all suffer as a consequence of their criminal actions.

Dennis Brutus

Honorary Professor, Centre for Civil Society University of Kwazulu-Natal
Durban South Africa Emeritus Professor Department of Africana Studies
University of Pittsburgh PA 15260 USA

Je me sens obligé de dire ce que je ressens: j'ai le sentiment d'avoir été dupé. Honteusement dupé par une super-puissance arrogante et menteuse: nous avoir fait croire que l'Irak détenait des armes de destruction massive! Qui n'ont jamais été retrouvées. Risible; presque incroyable. S'il n'y avait eu ces milliers de morts, de blessés, de familles réduites au désespoir le plus total, on serait tenté de rire!

Mais le mal est aussi ailleurs que dans ce crime: il se tapit aussi dans ce mensonge. Tous, nous avons au fond de nous-mêmes une idée – sans doute stéréotypée, sans doute un peu naïve – de la justice, ou du moins d'une certaine cohérence au niveau mondial comme au niveau personnel. Nous en gardons l'espoir, au fond de nous. Malgré tout.

Or, ce mensonge est comme une gifle. Qui balaye cet obscur besoin de cohérence et d'espoir.

Pouvons-nous encore CROIRE un pays qui s'est servi d'un stratagème aussi répugnant?

Yves Caldor

Ecrivain belge d'origine franco-magyare.

Nine hundred thirty five Lies

935 lies. Two groups that keep track of the media counted them. The Bush gang lied 935 times between Sept. 11, 2001, and March 19, 2003, to justify the invasion of Iraq. Bush lied 259 times. The biggest lie was that Iraq had "weapons of mass destruction." And that Saddam Hussein worked with al-Qaida. Why is the number of lies important? There were 935 opportunities to question the liars. The 935 lies are proof that the entire U.S. ruling class is responsible for the conspiracy to wage war on Iraq.

The millions who marched against the war knew these were lies. You did not have to be Einstein. Or Lenin. Bush, Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz led the war conspiracy. But the entire ruling class and its institutions colluded. The Pentagon went along willingly. The State Department presented the false statements to the United Nations. Congress voted the funds.

No major corporate media questioned or challenged these lies. The influential New York Times and the Washington Post supported the war drive. Nor did the media allow war opponents to expose the lies.

In January and February 2003, mass mobilizations tried to stop the war. No major ruling class politicians or business figures participated in these protests. Not Kennedy. Not Brzezinski. Not Soros. The vast majority of the super-rich ruling class wanted the profits and plunder from a quick U.S. victory in Iraq. The military-industrial complex bid for contracts. The strategists wanted U.S. control of the world's energy sources. If they saw any dangers, they kept quiet.

But they made a big mistake. They were blinded by greed. Five years later, there is no "quick victory." There is much suffering by Iraqis, yes. But the occupation is a debacle for U.S. imperialism. They made the same mistake Hitler made invading the Soviet Union in 1940. And that Washington made sending its army to Vietnam in 1967. The U.S. rulers underestimated the Iraqis' willingness to sacrifice and fight rather than submit.

Now the liars are exposed. We must thank the heroic Iraqi resistance for exposing them. And we must dedicate ourselves to fight. Fight to end the occupation of Iraq. Fight to depose the entire ruling class that made this war.

John Catalinotto

International Action Center

als ik een dochter heb zal ik haar niet Huriyya* noemen (zeg ik, dat is mijn zaak, toch?)

zoals dat kleine meisje in maart '93
ik ontmoette haar aan de oevers van de Tigris vezelige vingertjes die routineus een vis afschubben dat leerde ze tijdens de vakantie om het voedselrantsoen te helpen aanvullen

als ik een dochter heb zal ik haar niet Huriyya noemen (zeg ik, dat is mijn zaak, toch?)

zoals dat jonge meisje, 20 maart 2003
hengelend naar liefde in een losgeslagen stad haar rokje fris en kort haar zoete haren, een hunkerende paardenstaart en een gekreukt hart maar toch dat rokje fris en kort

ik heb een dochter, ze heet Huriyya
HURIYYA

Saddie Choua

*vrijheid

J'aime défilier sous le ciel et le soleil des villes. J'aime glisser mes cellules abstraites et colorées au milieu d'autres cellules abstraites et colorées. J'aime me faufiler dans le banc de poisson du Grand Chagrin Universel. J'aime dire « Non à la guerre ! ». J'aime jeter la voix de mon âme à la tête des conflits, à la tête de ceux qui les fomentent et les explosent. J'aime, avec mes yeux purs, aux pieds des calicots ou dans des fauteuils rouges et or, signifier combien il serait bon que la paix s'échange comme une vaste maladie contagieuse. Mais moi, en vérité, qui suis-je ? Je suis perdu dans la guerre des couples. J'aime mon conjoint autant que je le hais. Je suis perdu dans la guerre des pollutions. Je protège la planète autant que je la détruis. Je suis perdu dans la guerre des compétitions. J'aide mon voisin autant que je l'épuise. Je suis perdu dans la guerre des races. J'accueille le réfugié autant

que je le chasse. Je protège la vie autant que je la maltraite. Je dénonce la guerre autant que je l'aime.

Je suis la balle. Je suis le canon. Je suis le fusil. Je suis le doigt. Je suis la main. Je suis le viseur. Je suis le muscle. Je suis l'œil. Je suis le regard. Je suis la paupière. Je suis la pupille. Je suis le cœur. Je suis l'homme. Je suis le coup. Je suis la poudre. Je suis le cri. Je suis la cible et je suis le tireur. Je suis le sable.

Je suis le sable. Je suis la joue de l'enfant sur le sable. Et son sang sur le sable. Devant mes lèvres serrées, sa joue, sur le sable. Et mon dégoût.

Alors, j'aime défiler sous le ciel et le soleil des villes. La guerre en Irak est une gifle. Mais, en vérité, certains soirs, je ne vaudrais pas l'ombre de celui que je juge.

Benoît Coppée

Romancier, conteur, écrivain jeunesse, scénariste

Five or Seventeen?

It jolts me to hear "fifth year anniversary" and "beginning of sixth year of the war in Iraq" when we all know that the US never stopped bombing Iraq since January of 1991. That's 17 years. Remember the no-fly zones?

Remember looking on page 12 in the papers and seeing a one inch article about how "sheep were bombed yesterday in Iraq" or some such "news"?

I'm reminded of Carolyn Forché's book of poetry: *Against Forgetting*. In it she reminds us that Hitler asked his military cabinet before his invasion of Poland in 1939: "Who, after all, speaks today of the annihilation of the Armenians?"

The media cultivates amnesia in us; the government requires such mindlessness in us. And yet we have a responsibility as a peace community to remember the nation that Iraq was before 1991: the water systems, the electrical systems, the educational, medical and agricultural systems that

were, in some ways, more advanced than what we have today in the states. We have a responsibility to remember the carpet bombing that in 42 days systematically destroyed objects "indispensable to the survival of the civilian population" which is against the Geneva conventions. In those 42 days, Iraq was bombed to a pre-industrial age and then, through sanctions, Iraqis were denied trade, telecommunications, power, sanitation, water repairs, seed, food, medical supplies and equipment.

And how many Iraqi people have been killed? Must be more than 1,000,000: a number too large to comprehend unless you're an Iraqi mother or father or child who has lost a family member. And how many Iraqi people have suffered? The stories of suffering are heartbreaking: the terror of the bombs, soldiers breaking down doors, poisoning from depleted uranium munitions... These stories could fill all the books in the world.

And so we move forward and support all the nonviolent actions on March 19: we're thankful for the work people have put into planning many good and creative resistance actions but we must urge remembrance of the many years our country has punished, bombed, poisoned and killed people of Iraq and done all in its power to destroy their country.

"Love is the measure."

Susan Crane

Jonah House

Bompa: En uitgerekend aan u heb ik de sleutels gegeven. En gij gebaart van niets te weten. Ge hebt mij met uw hand op uw hart beloofd over ons huis en ons goed te waken, 'als was het mijn eigen' hebt ge gezegd, ik zie 't u nog doen en kijkt nu (hij barst in tranen uit)waar is alles naartoe: de meubels, tapijten, luchters? Het zilveren bestek, alle kaders met fotografieën van vader nog...zelfs de koperen kranen...

Alsof hier de ene na de andere obus werd binnengesmeten. Een complete ravage! En dat noemt gij in orde. Ziet ge dan niet dat ge er middenin staat!

Riekt ge dan niet dat er hier overal, in elke hoek op het parket is gescheten?
En wat hebt gij als goeie gebuur gedaan om dat te beletten?

De andere kant opgekeken? Ik heb u toch op voorhand ruimschoots verloond
om op alles te passen. Ge hebt mijn toelating gekregen om af en toe, gelijk
het uitkomt, een beestje van het erf te nemen, een kieken, eend of konijn,
om op te eten of te verkopen, dat steekt niet zo nauw, heb ik gezegd, naar
gelang ge er nood aan mocht hebben, ik zou ze bij mijn terugkeer niet tellen.
Maar de stallingen staan leeg, het kippengaas en de ijzerdraad weggeknipt,
en de boomgaard... telt amper nog bomen...

(fragment uit het toneelstuk 'Onrust der Verwanten')

Geertrui Daem

Schrijfster, beeldend kunstenaar, actrice, vertelster

March 19th will mark the 5th anniversary of the U.S. invasion of Iraq. This invasion has produced millions of homeless, wounded and dead Iraqis. It has undermined international law and propagated the use of torture. It has brought into being a vast international prison system at the center of which sits the penal colony at Guantanamo Bay. And, it has led to a great increase in both state and non-state terrorism. Those who initiated this still growing list of crimes used misleading and often false information to produce a wave of national hysteria so as to achieve their ends. Yet these same responsible people sit securely in the seats of power in Washington DC. Will they ever be held accountable for their crimes?

It is our opinion that every effort should be made to hold them accountable. It is for this reason that we consider the work of the Brussels Tribunal so very important. Inquiries and indictments should be pursued with reference to the responsibility of all major figures of the Bush administration whose activities were in any way related to the Iraq invasion and ongoing consequences. Moreover, it is important to remember that these policies could not have been pursued without the active support of a large number of American Congressmen, Senators and members of the media who were too fearful or naïve to take a critical stance. Naming these people as accessories attendant upon an unnecessary war might be beyond the scope of the tribunal.

However, in any report issued, their collective role should at least be forcefully pointed out. President Bush and his accomplices could not have turned Iraq into hell on earth without this "loyal" opposition.

Lawrence Davidson, West Chester University

Stephen Bronner, Rutgers University, coordinator *NoLogo* (Naomi Klein)

Michael Thompson, William Paterson University

Members of U.S. Academics for Peace

Make no Mistake

Kolonel K was zijn tijd zo ver vooruit
dat hij niet langer sliep zijn positie verliet
het bewaken vergat aan het einde kwam
an de ruimte zichzelf zag zweven in het heelal
de toekomst onvermoede dimensies

het uitriep:

'kom met me mee de leegte in
de eerste mens was een kunstenaar
het leven eist creatie schepping is het leven
verhef u bouw kathedralen van uzelf
breek uit de begrenzing er is een kracht
wit als een melkwegstelsel een energie
die de mens nog niet weet te manifesteren
geweldige vormen zullen ontstaan...' boem!

o! boeket! de laatste mens is een kunstwerk.

Kurt De Boodt

Dichter

Waar veel doden vallen, is veel liefde.

De verdelgde van de doden
En de gewraakte van de doders.

Gaten in de grond, in koppen,
In woorden. Een gat in een god.

Iedereen eist liefde op. Aangeslagen.
Een gat in de buik van een pop.

Ik herinner me een oorlog. Daarbuiten
Woedt een nieuwe. Tellen helpt

Niet. Enkelingen tellen niet.

Johan de Boose

Schrijver, dichter

Mission Accomplished

After 9/11 the US invaded Afghanistan. But on the moment they could close in on Bin Laden, they withdrew. Why? Instead, they started an illegal invasion in Iraq, which was a catastrophe foretold. Why? The neocon ideology still provides a key to the answer. The book 'Present Dangers' (1998) spelled it out. After the Cold War, America needed a new, big enemy, for having no enemy is bad for both politics and the military industrial complex. As soon as it was founded in 1996, the project for The New American Century (PNAC), with Cheney, Rumsfeld and Wolfowitz as co-signatories, asked in several letters to the president for a war against Iraq. In 2000, the PNAC published its report 'Rebuilding America's Defences', in which they asked for a major increase in military spending to "fight and decisively win multiple simultaneous major theatre wars". They also said that the unresolved conflict with Saddam Hussein provided an alibi for a permanent military presence in the Gulf. They were well aware that this revolution in the military was unlikely without, and here I quote, "some catalysing catastrophic event, like a new

Pearl Harbour" (it is still on their website). So 9/11 was a godsend. The Bush government took up this new neocon vision and declared the 'war on terror'. With the strategy of letting Osama in Afghanistan and the Taliban regain force and spreading Al Quada to Iraq and angering the entire Middle East and radicalising fractions of Islam everywhere, they got what they needed: the ideal, big, if not monstrous, post-Cold War enemy. On the way they fulfilled the hidden agenda of Israel to get rid of Iraq, and by privatising warfare they gave a huge push to the development of a new military and paramilitary industry (what Naomi Klein has called the 'disaster capitalism complex'). They destroyed the Iraqi state, privatised its assets and its oil, got permanent bases and built the biggest embassy ever. So as far as we can see, the neocon agenda was realised, almost all according to plan. That it cost more than 1 million Iraqi lives and four to five million refugees and an entire population maimed, underfed or traumatised – which makes it the biggest manmade disaster on the planet at this moment – too bad. Of course, there are conflicting opinions and interests, the public opinion has turned against the war and the situation on the ground is called "messy", but, as long as permanent war is reassured, all is well. All is well for the think tanks that concocted the project for a new century of American dominance, "pre-eminence" as they call it, by unleashing and heroically fighting "the present dangers": the ubiquitous terrorist as both enemy within and the enemy without, the best enemy there is, for it gives you both the right for war and the right for the state of emergency (from patriot act to Guantanamo and beyond, up to the antiterrorism laws in Europe). For that is what this war on terror is and remains: a willed planetary state of emergency. The war in Iraq is part of that plan for permanent war and permanent emergency.

Lieven De Cauter

philosopher, initiator of the BRussells Tribunal, Belgium

Lamento voor Iraq

(naar aanleiding van de vijfde verjaardag van de invasie)

Vijf jaar al duurt de bezetting.
Vijf jaar lang al en er komt helaas
geen einde aan de gruwel in Irak,
geen einde aan de ellende,
geen einde aan de martelingen,
geen einde aan de geheime gevangenissen,
geen einde aan de extraordinary renditions.

Er komt geen einde aan de ontvoeringen,
geen einde aan de moorden (vooral op intellectuelen),
geen einde aan de bomaanslagen,
geen einde aan de vernietiging,
aan de vernietiging van de staat,
aan de vernietiging van de infrastructuur,
aan de vernietiging van de steden,

Het heette shock and awe
full spectrum dominance
men noemt het ook: creative destruction

Herdenken we vandaag Fallujah,
een urbicide die werd ingeleid door
een vuurwerk van witte fosfor
die de slachtoffers van binnenuit verkoolt.
Vervolgens werd de stad omsingeld
en huis na huis platgelegd of 'uitgemest'.
Na Fallujah kwam Bagdad,
en na Bagdad Tal Afar
na Tal Afar nogmaals Fallujah,
en na Fallujah Haditha,
na Haditha nogmaals Bagdad
na Bagdad deze maand nog was Mosul aan de beurt.

En wij weten het niet,
we weten het nauwelijks,
de media vertellen het ons niet en wij,
wij willen het niet weten.

Er komt geen eind aan,
geen einde aan deze reeks
misdaden die elk voor zich ten hemel schreeuwen.
Irak is zonder overdrijving de grootste
mensgemaakte humanitaire catastrofe van dit moment:
Meer dan 1 miljoen doden
en meer dan vier miljoen vluchtelingen
Een hele staat vernietigd en een hele bevolking verminkt,
ondervoed, op de vlucht gejaagd of getraumatiseerd.

Proficiat, Meneer de president,
Proficiat.

Mission accomplished.

Helaas is er nog de bevolking,
een bevolking die zich met hand en tand verzet.

Daarom zal er geen einde komen aan de gruwel,
geen einde aan de ellende,
geen einde aan martelingen en de moorden,
geen einde aan de bomaanslagen
geen einde aan het aantal bodybags
van Amerikaanse soldaten
die in alle stilte worden afgevoerd
Er komt geen einde aan het onrecht,

Geen einde – tot..
totdat op een dag onvermijdelijk de bezetter,
beschaamd en vernederd of gewoon
moegetergd en tot inzicht gekomen,
zich terugtrekt.

Laten ons hopen, want alleen dan en dan alleen
komt er een einde aan deze onnoemelijke catastrofe,
een einde een van de grootste oorlogsmisdaden
uit de recente geschiedenis.

Ik geef het toe:
als ik kon bidden voor Irak,
vandaag zou ik doen.

Maar meer dan in machteloze woede
de verantwoordelijken vervloeken
- Bush, Blair, Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz, -
en al vijf jaar lang luidop protesteren,
meer dan dat, kan ik niet.

Laat er geen einde komen aan ons protest,
geen einde aan onze aanklacht.

Lieven De Caeter

philosopher, initiator of the BRussells Tribunal, Belgium

Saskia De Coster

Schrijfster en videaste

vaandelvlucht

de vaandel was altijd gelukkig toen een oorlog begon hij liep dan op de eerste rij en soms was er een ruiter die hem droeg of een vaandrig zo fier als een gieter altijd goed beschermd hij had een prachtig zicht op de vijand zoals in waterloo of borodino napoleon als schoolvoorbeeld de aanstormende vaandel zweepde de soldaten op sleepte hen soms per ongeluk mee in de afgrond doch meestal riep hij: "vooruit met de geit" na de zoveelste vergeefs oprukken uit de loopgraven trad de twijfel in zijn hoofd binnen en toen hij zijn lotgenoten genadeloos zag neerschieten vluchtte de vaandel en werd door vriendelijk vuur neer gemaaid...

vriendelijk vuur

het vuur is sinds het uitgevonden werd altijd vriendelijk geweest het verschaft bv. vreugde en liefde barbecue en kampvuur zorgen voor wat sfeer en broederschap de leuvense stoof van mijn jeugd bloost van plezier en binnenpret en de open haard straalt zoveel gezelligheid uit dat het aanstekelijk wordt het keukenfornuis heeft mij één enkele keer bij crêpes flam-bées een verbrande wenkbrauw bezorgd dat in tijden van oorlog vriend en vijand mekaar de duivel aandoen met brandende pijlen pek en olie musketten en ander wreed vuur is vanzelfsprekend doch dat onlangs vriendelijk vuur hoogst dodelijk bleek te zijn is tegen alle wetten van de strategie...

strategie

strategie heeft te maken met voorbereidingen uitvoeren van plannen vlaggetjes op landkaarten plaatsen streepjes trekken pionnen uitzetten kortom een soort kinderspel voor grote mensen soms wordt een strategie opgebouwd om een man of een vrouw te veroveren doch dat klinkt zo krijgshaftig nochtans zit er in het liefdesspel heel wat strategisch vernuft je kan een plannetje uittekenen benaderingen overwegen, beloeren bespieden en uiteindelijk er voor gaan doch weet dat strategie schrik heeft voor "le coup de foudre" de donderslag blikseminslag één blik die over de hoofden heen vliegt twee ogen die zich in twee andere ogen branden en worden verblind door hartstocht strategie kan ook soms een onverwachte ramp zijn

Frank De Crits

dichter

Dieu est-il passé dans l'autre camp?

Les derniers Croisés britanniques en poste au cœur de la ville de Bassora, au moment de quitter le palais qu'ils occupaient, sur la rive droite du Chatt el-Arab, pour se replier dans une base aérienne fortifiée à 25 kilomètres du centre-ville, se sont-ils posés

- *Une défaite éhontée ou une simple débacle? Dieu est-il encore avec nous?*

quelques questions ou les Shérifs sont-ils prêts

- *Prêts à redécoller? A frapper de stupeur les montagnes et les océans, la lune et les étoiles? A restaurer d'autres démocraties ailleurs dans le monde?*

à recommencer?

Jusqu'à quand ?

Dois-je taire que le sergent Ed Novak, le sergent Tim Ford, le capitaine Rendal (un ancien d'Irlande et du Kosovo), le sergent Moore, le capitaine Martin Ewers, le caporal Martin Travis (de Californie), le chef de peloton Joseph Keith et le sergent Bowman¹ ont découvert, couchés à même le sol, dans une pièce de l'orphelinat Al-Hanan à Bagdad, plusieurs corps d'enfants, couverts de plaies et assaillis par les mouches et que le sergent Ira Jaskar, le sergent Bill Mack, le sergent Daniel Brown (chauffeur de camion-citerne), le commandant Rod Coffman (officier de liaison des Marines) et le sergent Dimitreus Spangero ont alors jeté

- *Même pas une grenade !*

un ballon de basket dans la pièce pour voir si les mômes réagissaient et

- *Oh, ils sont vivants !*

que l'un des gosses a redressé la tête et qu'il a ouvert les yeux pour voir ce qui se passait et

- *Ce gamin-là n'aime pas la NBA ? Préfère-t-il le soccer ? Déteste-t-il les Ameriki ? De quoi ses parents sont-ils décédés et dans quelles circonstances ? Ont-ils été carbonisés dans leur camionnette, à un barrage routier, victimes d'une confusion dans la chaîne de commandement ?*

s'est allongé à nouveau par terre, faisant semblant d'être à nouveau mort ?

Dois-je ignorer les massacres de civils à Haditha et à Ishaqi et la façon dont le major Mike Jackson, l'aumônier catholique Bill Wright (du Texas), le général

¹ Véritables patronymes relevés au hasard sur quelques pierres tombales blanches du cimetière d'Arlington ? Même pas !

Daniel Vernon, le lieutenant Thomas Mac Lellan et le colonel Stuart Abbott ont mené l'enquête

- *Nous avons respecté toutes les règles d'engagement ! L'US Army n'est responsable d'aucune faute !*

et réfuté toutes les accusations

- Indignes, ignominieuses, répugnantes ! Nous regrettons la mort de civils mais c'est inévitable ! Nous sommes en guerre, non ? Est-ce un péché de tuer des Irakiens ?

portées contre eux ?

Dois-je taire ça aussi ?

Et ne plus citer le nom des criminels et voiler leur visage pisseux et dissimuler leurs fesses merdeuses et ne plus parler non plus des bagnes-forteresse et des mitards fortifiés d'Irak

où le soldat Jason Peppers, le soldat de première classe Joseph Sierakowski, le caporal David Balder, le caporal Steven Kelley, le colonel Mike Stasser, le sergent Jeremy Cooper, le lieutenant-colonel Valonza Fisher se planquent, se branlent ou se doigtent, musclent leurs pectoraux ou leur vagin, s'étirent les jambes, se curent les ongles, consultent des psychologues, écrivent

- Qu'est-ce qu'on leur est rentré dans le lard à ces salauds d'enfants de putains ! Au nom du Père, du Fils et du Saint-Esprit ! Et du Pétrole qui fait rouler nos bagnoles !

des lettres à leurs parents et à leurs ami(e)s

et où les soldats Paul Hutchinson (de Junction City, dans le Kansas) et Philip Pickard, le sergent Frank Steele, le capitaine Fiona Thorpe, le premier sergent William Kidd (de Detroit), le lieutenant Robert Bann et le capitaine Ken Parker (qui a peur la nuit et pisse parfois dans son froc), torturent à la simulation

- Mais quelquefois ça rate, quand ces enfants de putains de salauds ne savent pas nager !

de noyade

et où le lieutenant Chris Wilkerson, les soldats Delafonte, Jimenez et Meyer, le soldat Dair Niemann, le tireur d'élite Brock (du Tennessee), le premier sergent Bob Edick, le lieutenant Richard Staab (de l'Ohio) et le lieutenant-colonel Rock Cox obligent leurs prisonniers à chanter, danser, sauter de joie, à s'enivrer et

- Souriez devant la caméra ! Chantez, dansez, sautez ! Chevauchez, culbutez, bouquinez ! Buvez, mangez, pissez ! Faites la fête, putains d'enfants de salauds, la fêteeeeeeeeeete!

à faire la fête avec leurs mères et leurs soeurs, à manger de la soupe au cochon et à uriner et à déféquer sur les portraits de Saddam Hussein ou dans la grande salle de prière de la mosquée ?

Jusqu'à quand ?

Les camions rentrent à la base

En début de soirée, des camions militaires, roulant à vive allure, écrasent

- Le soir, les phares, le sable... on n'y voit presque rien !

les enfants qui jouent

- Trop près de la route ! Imprudemment ! On devrait s'en faire un rien que pour donner une leçon aux parents ! Des irresponsables, ces gens-là ! On ne laisse pas les mômes jouer dans la rue une fois la nuit tombée !

au bord de la chaussée... et qui voulaient seulement quémander un signe de la main, du chewing-gum, un sourire ... mais les chauffeurs avaient reçu des instructions très strictes et

- Dans l'obscurité, il est interdit d'arrêter un convoi !

poursuivent leur route.

- Ces salauds de putains d'enfants seraient bien capables de nous lancer des pierres ou des cocktails Molotov !

Le corps d'une petite fille est projeté en l'air et percute le pare-brise d'un camion.

La tête de la gamine explose, la cervelle et le sang giclent.

Le chauffeur du véhicule accidenté est aveuglé mais

- Un très bon élément ! Un soldat discipliné, dressé pour tuer, prêt à mourir !

Un excellent conducteur !

ne perd pas le contrôle de son engin et continue de foncer vers la base de l'US Army et (ses hamburger, ses cheeseburgers, ses milk-shakes à la fraise, ses cannettes de bière, ses cookies « comme à la maison »)

la civilisation.

Didier de Lannoy

Romancier belge

Ode aan de oorlog!

Oorlog is als literatuur: de belangstelling ervoor is niet groot.

Schrijvers hebben oorlog nodig.

Oorlog is een constante. Oorlog is een zekerheid. Oorlog loopt als een vuurlijn door ons leven. Dynamiteert ons alfabet.

Altijd werd ik geïnspireerd door de oorlog.

Bewapening, raketten, landmijnen, mijn literaire carrière liep parallel met, mooi in de pas van - Oorlog, oorlog, oorlog!

Kleine oorlog, koude oorlog, biologische oorlog - Oorlog, oorlog, oorlog! - doet het hartje sneller slaan! Het klavier ratelt als de mitrailleur. Een polyfoon divertimento - meer is het niet.

Als kind speelden wij oorlogje. En nooit "Vrede".

Teksten over oorlog verliezen hun actualiteitswaarde niet, en - in schril contrast met ons - ze verouderen nooit.

Bedenk vooraleer gij nog een keer een boekenbeurs binnenstapt dat het avontuurlijke verhalen zijn zoals "De Bello Gallico" die na tweeduizend jaar nog worden herdrukt.

"Gebed om geweld", "Oorlog en Vrede"... Ik heb tien keer meer plezier beleefd aan "Mijn kleine oorlog" dan aan "De kleine Johannes." " Orchis militaris, geen literatuur zonder - Oorlog, oorlog, oorlog!

& Liever Mars™ dan Milky Way™!

En neem nu dat gezeik in Irak.

It's a writer's goldmine.

Eerst was er de oorlog met Iran. Daarna de eerste Golf oorlog en nu sinds vijf jaar -Bushhhhhhhhhhhhhhhhh.

(Bombardeert gerust op uw gemak Irak, zak.)

WOI, WOII, etc. etc. Oorlog is een soap.

In al die tijd heb ik nooit één syllabe geschreven over vrede. Vrede is saai.

Dodelijk saai. Collateral damage.

Ongeacht wat hun motieven zijn, altijd brengt oorlog mensen nader tot elkaar. Ik ben opgegroeid tussen mensen die allemaal minstens één oorlog hadden meegemaakt en het moet fantastisch geweest zijn: ze konden er maar niet over zwijgen. Het is dankzij de oorlog in Irak, dat ik, die totaal geen

reiziger ben, nu toch ook al een hele resem Irakezen heb mogen leren kennen.

Voor mij geen flauwe kul zoals wapenstilstand. Neen, de oorlog in Irak moet doorgaan. Geef oorlog een kans! De oorlog in Irak is gewoon een onderdeel van de War on Poverty. Hoe langer de oorlog in Irak duurt hoe meer de armen verdwijnen uit het Amerikaanse straatbeeld.

Armloos, beenloos, oorlog is goed voor onze economie. En wat goed is voor onze economie is goed voor de mensen. Oorlog, het is, zo het geen krater is, dan toch wel een gat in de markt.

Oorlog is goed voor de sociale contacten en voor onze economie. Oorlog is sociale economie.

Nog even en de Perzische Golf wordt herdoopt in Blackwater™.

Didi de Paris

auteur en dichter

Meer dan vijftien jaar geleden, in januari 1991, schreef ik, naar aanleiding van het uitbreken van de Golfoorlog, onderstaande regels. Ze zijn nog steeds brandend actueel:

Uit de radio vloeien de eerste berichten van de dag de kamer binnen. Scherpe, vochtige noordenwind en een dichtbewolkte hemel staan ons te wachten. En dan kijken wij elkaar geschrokken aan: de oorlog is losgebarsten. Vannacht hebben Britse en Amerikaanse gevechtsvliegtuigen, blinkende wonderen van de spitstechnologie, de eerste 'chirurgische ingreep' op Bagdad uitgevoerd. Het nieuwste eufemisme om de internationale oorlogswet te ontduiken. Een retorische pervertering van het medische taalgebruik. Bagdad als een kwaadaardig gezwel dat uit het wereldlichaam weggesneden moet worden. Dat heeft het cleane gezondheidsteam van de westerse wereld beslist. Artsen zonder grenzen. De Wetenschap als een nieuwe Bijbel. God with US, Allah is een woestijnrat. Een heelhuids teruggekeerde piloot veegt het zweet van zijn voorhoofd en krijgt een microfoon onder de neus geduwd: hoe was het? De wetenschap gaat over in esthetiek: *It was like the movies*. De stad was verlicht als een kerstboom, het was net de gekleurde ballen eraf schieten. De werkelijkheid is een film, film en televisie zijn de werkelijkheid.

In de oertijd van Vietnam verscheen op het huiskamerscherf nog een glimp van de ware oorlog, maar de beschaafde wereld raakte in paniek bij het zien van haar eigen met bloed bespatte moordenaarsgezicht. Er is voor gezorgd dat zoiets niet meer gebeurt. Altijd oorlog, maar nooit meer de waarheid over de oorlog.

Translation:

More than fifteen years ago, in January 1991, I wrote, in response to the outbreak of the Gulf War, the following lines. They remain hot topic:

The daily news seeps into the room. Sharp, wet north wind and heavy clouds are to be expected. Suddenly we look at each other, shocked: war has broken out. Tonight, British and American fighters, the shimmering miracles of high technology, have carried out the first 'surgery' on Baghdad. The latest euphemism to evade the international law on war. A rhetorical perversion of medical language. Baghdad as a malignant lump to be removed from the globe. So has decided the hygienic healthcare of the western world. Doctors beyond borders. Science as a new Bible. God with US, Allah a desert rat. A pilot, safely returned, wipes the sweat from his forehead and is pushed a microphone under his nose: how did it go? Science turns into aesthetics: *It was like the movies*. The city was illuminated like a Christmas tree, it was like shooting colored balls off it. Reality is a movie, movie and television are reality. In the prehistoric times of Vietnam the screen at least showed a glimpse of the real war, but the civilized world was panicking by seeing her own blood splashed murderers face. No such thing should happen again. War will always be, but never never the truth about war.

Paul de Wispelaere

Romanschrijver, essayist

(Translation Ria Hillewaert)

Five years ago, American-led coalition of the deceived or better, duped countries intervened with the overwhelming military force in Iraq. Ill-advised, illegitimate, and ill-fated, it wrought horrendous devastation only to prove that while the coalition of the willing soldiers on under the noble banner of human rights and democracy, its action gives a sad and despairing truth to the fact that people usually don't like armed missionaries. It's time to stop spreading the gospel of peace, a precondition for democracy, with a flaming sword! It's time! It's time to stop the occupation of Iraq!

Aleš Debeljak

Slovenian writer

OP DE BEGRAFENIS VAN DE TAAL

Ooit werd het door iemand voorspeld. Was het een spook? 'Voorwaar de taal is terminaal'.

Ziedaar: afbraak alom. Niet meer in staat tot enkelvoud. De meervoudsvorm, uniform, vreet massaal. Aanwijzende voornaamwoorden geschrappt: het concrete verstrijkt – vaagheid.

Het wegvallen van het werkwoord: sloomheid.

Kunstmatige ademhaling helpt spraak niet langer meer vooruit. De taal moet gaan. Haar laatste woord? De wegebbende echo van een reutel!

Haar dood zal zich voortplanten in de mond van elk van ons.

Nu taal weg is, speelt iedereen zijn lichaam kwijt. Niemand merkt het op: voor een scherm wauwelen we virtueel. We bouwen louter na.

Logos, vervloekt word je voor de rest van je dagen: voorgoed wordt censuur je deel!

Het wordt het nooit meer stil, alleen maar kreet. Gesmoord.

Taal, op een baar te kijk gesteld: geen mens zag ooit zoveel lijk in elkaar.
Haar ontbindingsgeuren: de slechte adem van de sprekers en hun toespraken straks.

Jij, jij treurt vooral om het definitieve verlies van haar muziek: je lievelingen, de vocalen en de labialen. Je moet nu wennen aan een eindeloos gegrom.

Op de begrafenis van de taal - door wie aangemoedigd? - komt gansch het volk haar resten genoegzaam bespotten. De kathedraal van haar pracht: een praal die zich nooit meer zal kunnen laten bezingen. (Dichters, lijkenpikkers, laten gebroken verzen horen. Verzen en dichters, ze herinneren zich. Op de begrafenis van het verweer.)

Ambtenaren, met laptop en in koude kleren, die zich het gevolg nog niet goed realiseren: hun gemak.

Retoriek staart triest maar in haar lege innerlijk is ze aan het zegevieren. De redenaars - met hun billijke verhalen - krijgen het gelijk. Hun voordeel ligt kosteloos binnen handbereik.

Alain Delmotte

Dichter

Il est arrivé, dans ma vie, que l'on mette entre mes mains des armes puissantes : le FNC 5,56 NATO, qui est un fusil mitrailleur, et le GP 9mm parabellum, une arme de poing. Je ne suis pas un homme violent, ni instable, mais le fait d'empoigner une arme de guerre m'a procuré une sensation étrange, une sorte de griserie jusque là inconnue.

Vous tenez cette arme, vous engagez le chargeur, et il se passe quelque chose : si vous pointez l'arme sur un arbre, et que vous tirez, vous brisez du bois. Et si, à la place de l'arbre, c'est la tête d'un homme, vous ressentez la possibilité de faire voler cette tête en éclats. C'est étrange, c'est dangereux. Ce sentiment de puissance atteint et rend muette une certaine part humaine et sensée à l'intérieur de soi. Il faut du sang-froid pour considérer tout cela de

façon sereine, et se dire que jamais vous ne ferez usage de cette possibilité. Mais cette possibilité se trouve au bout de votre index : il suffit d'un centimètre, il suffit d'appuyer.

Quand on tient une arme entre les mains, on a envie de tirer. Cela ressemble à l'appel du vide. Et pour peu que vous soyez fragile, et que vous trouviez une cible à aligner dans la mire de votre canon, il suffit d'un tout petit quelque chose pour que ça bascule dans l'hémorragie. Par exemple, un ordre formel et militaire, produit par un officier, suffit.

Il y a cinq ans, des dizaines de milliers de militaires états-uniens, disposant d'un arsenal tel que la Terre n'en a jamais connu d'exemple, ont reçu de leur président un ordre formel et militaire qui leur désignait une cible : l'Irak. Et ils ont tiré.

Xavier Deutsch

Écrivain belge

Op 12 mei 1996 was Madeleine Albright te gast in het Amerikaanse tv-programma 60 Minutes. Zij was VS-ambassadeur bij de VN. Het onderwerp: de sancties tegen Irak. De journaliste: "We vernemen dat er een half miljoen kinderen gestorven zijn. Ik bedoel maar, dat zijn meer kinderen dan er gestorven zijn in Hiroshima. En - weet u, is het die prijs waard?" Albright: "Ik denk dat dit een zeer moeilijke keuze is, maar die prijs - wij denken dat het die prijs waard is." Zes maanden na 60 minutes mocht Albright Minister van Buitenlandse Zaken worden. Later, in haar memoires, schreef Albright over de uitspraak: 'I must have been crazy'. Weer later, in 2006, zei ze dat ze 200 kilo kon heffen met haar benen. Op 13 mei 2007 werd Albright doctor honoris causa aan de University of North Carolina.

Translation:

On May 12th 1996, as a guest in the American TV show 60 Minutes, US ambassador to the UN Madeleine Albright was questioned about the sanctions against Iraq. The journalist: "We heard that already half a million children have died. I mean, that's a lot more children than died in Hiroshima. And -

you know, is the price worth it?" Albright: "I think this is a very hard choice, but the price - we think the price is worth it." Six months later Albright became Minister of Foreign Affairs. In her memoirs, Albright wrote about that declaration: "I must have been crazy." Later on, in 2006, she said that she could lift 200 pounds with her legs. On May 13th 2007 Albright became doctor honoris causa at the University of North Carolina.

Bernard Dewulf

dichter, journalist

(Translation Ria Hillewaert)

Let us support the people of Iraq

The fifth anniversary of the occupation of Iraq is also an anniversary of resistance by an National Liberation Movement of indigenous Iraqis against a foreign and oppressive occupation and its collaborators.

Brave Iraqis who are fighting with all necessary means to dislodge the United States, its allies and its collaborators from their occupation of Iraq are members of a National Liberation Movement. They may be referred to in English, although they have adopted no formal name, as the 'Iraqi Liberation Movement' or ILM.

The ILM consists of all Iraqis who are struggling by peaceful or violent means to remove the occupying powers from the territory of the sovereign state of Iraq. The ILM is entitled to use all necessary means to end the occupation. It is so entitled because it represents the legitimate authority and will of the people of Iraq.

The recognition of national liberation movements is not new. National liberation movements are recognized as the consequence of the right of self-determination. This right is guaranteed in the very first common article of both the International Covenant of Civil and Political Rights as well as the International Covenant of Economic, Social and Cultural Rights; two of the most widely ratified human rights instruments in the world.

The UN Charter also refers to the right to self-determination in its first article. Article 73 of the Charter then defines self-determination as "self-government" taking "due account of the political aspirations of the peoples" and assisting "them in the progressive development of the of their free political institutions, according to the particular circumstances of each territory and its peoples and their varying stages of development." Although this was intended to apply primarily to peoples under colonialism, it must be read in conjunction with article 2, paragraph 4 of the Charter, which protects people from the illegal use of force.

The expression of self-determination in the context of colonialism was also expressed in United Nations General Assembly (UNGA) resolution 1514I--the Declaration on Granting Independence to Colonial Countries and Peoples--as well as resolution 1541(XV) adopted a few days later. These resolutions recognised the right of self-determination as a right of peoples who are subject to colonial rule to decide on their own form of government. A slightly more general recognition can be found in the Declaration on Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in accordance with the Charter of the United Nations.² As this latter document indicates it is also part of customary international law, something confirmed by the UN Resolution 2625 adopted by consensus on 24 October 1970.

A National Liberation Movement is, renowned international jurist Ian Brownlie tells us, entitled to "conclude binding international agreements"; to the "rights and obligations set by the generally recognized principles of international humanitarian law"; and "to participate in the proceedings of the United Nations as observers".¹ It is also entitled to the respect and support of every state and individual in the international community.

By providing whatever support is within one's abilities, each one of us contribute to liberating the Iraqi people. We may suffer consequences for our support of the brave Iraqis fighting against the most deadly killing machine American lives and money can buy, but whatever domestic laws say, such

1. U.N.G.A. Res. 1514 (XV), 15 U.N. GAOR Supp. (No. 16) at 66, U.N. Doc. A/4684 (1960).

2. U.N.G.A. Res. 2625(XXV), 25 U.N. GAOR Supp. (No. 28), Annex at 121, U.N. Doc. A/5217 (1970).

supporters—governments or individuals—are acting in accordance with international law. Something that the occupiers of Iraq have failed to do and our suffering is much less than that of Iraqis who gallantly face an army too cowardly to respect basic international law.

Let us remember with courage this fifth anniversary of this struggle to end the occupation of Iraq as be the anniversary of the “first Iraqi intifada” against the injustice brought upon Iraqis by foreign and oppressive occupiers and their collaborators. Let us support the people of Iraq.

Curtis F.J. Doebbler

International Human Rights Lawyer - USA

The US is weak

The United States is the weakest entity on earth. It proves it in its violence. It is a system that produces cadavers and voluntary and involuntary executioners: 3.2 million Iraqis dead since 1990 and 300 million Americans rendered complicit — directly or by way to the so-called development surrounding them — with the international crime of genocide. It is a system that simply couldn't function were truth suddenly substituted for lies.

How long will its façade continue when none among us is certain of escaping its prisons? Will it take a further one trillion dollars to realise that Baghdad will never be subjugated? How long will the American people remain ignorant of the fact that in Iraq the United States faces the force of a social unity that has been a geopolitical reality for 5000 years?

To future historians, the United States will command none of the respect it likes to think it has. Co-existence practically does not exist in US dictionaries. And its war on terror is just a name for killing or repressing everyone who at a gut level rejects servitude. It even creates phantoms to keep the whole masquerade going. And in their name it kills its own people as well as others.

1 Brownlie, I., *Principles of International Law* 62 (6th ed. 2003).

Selbstverständlich ist der Einmarsch der Armeen der Amerikaner und ihrer Verbündeter im Irak in aller Entschiedenheit zu mißbilligen und zu verurteilen, ebenso die anhaltende Besetzung und der Massenmord an der Bevölkerung. Laßt uns daher – aber nicht nur deshalb, denn es gibt noch genügend andere Gründe – andauernd darauf aufpassen, daß sie nicht glauben, der Irak sei überall. Sorgen wir dafür und wappnen uns dagegen, daß sie nicht in Versuchung kommen, auch uns mit ihren Mitteln und auf ihre Weise zu demokratisieren - wie sie mittlerweile die Kriegsführung und das Morden bezeichnen.

Klaus Ferentschik

Duits auteur en patafysicus

Du vociférateur ingénu affamé de paix aux soudards

Monarques à marottes, pontifes souverains, religieux coifiés, bachibouzouks, oligophrènes drillés, miliciens barbus, ploucs en treillis, kamikazes d'élite, apôtres sanguinaires, djihadistes, gamins soldats, maffieux, pistoleros sans dogme, filous fanatiques, truands faméliques! Lâchez vos armes! Vous avez gagné.

C'est le chaos. Y'a plus personne. Sauf vous... vos fuhrers et vos cheikhs. Les cris des blessés, les hurlements de chacal des mutilés recevront-ils réponse digne à leur misère?. Vos torturés jamais pourront-ils se relever, aimer, feconder leurs femmes? Seriez-vous seulement aptes à démêler une seule vérité en votre confusion d'idées courtes? Reste-t-il encore quelque ressort moral qui vaille en vos discutables cervelles? Les grands penseurs accroupis cogitent pour vous, en effet. Ils vous ont toujours fait reculer, nourrissant au fond de vous vos instincts sourds, envie de meurtre, de viol, d'étripage parés à jaillir sous le prétexte d'un seul mot de leur bouche. Toute foi, toute religion vit d'autorité, non de lumière. Au tyran, il faut l'asservissement aveugle pour se maintenir; il l'appelle l'ordre. Le sien. Pourquoi cet obscur acquiescement à la parole du chef jamais éclopé, bientôt centenaire, déjà multimilliardaire? Pourquoi? Que s'est-il passé en toi, jadis humain pour te faire copain de Bush, d'Ahmadinejad, de Saddam, de Ben Laden? Retourne pêcher ta lubie, ta chimère; elle est juste et donc divine!

Lave-toi et partout avant de parcourir à l'envers tes charniers et tes ruines et rêve alors assis.

Là-bas la douceur, grandeur belle.

A l'horizon, plus aucun patriote, en mains l'art du vivant. Jaloux.

Nicolas Florence

Romancier belge

In Sum

In the middle of the nineteenth century, the murder of China deserved to be called The Opium War. Victoria, the drug trafficking queen, forced dope on the country in the name of the freedom to trade.

At the beginning of the twenty-first century, the murder of Iraq deserved to be called The Oil War. George W. Bush, more pipeline than president, crushed the country in the name of the freedom to lie.

Eduardo Galeano

Uruguayan writer and historian

translation by Mark Fried

Aprendamos

Logo em seguida ao início da ocupação do Iraque, há cinco anos, o então sub-secretário dos Estados Unidos para controle de armas e segurança interna, John Bolton, disse em tom ameaçador: "Aprendam com o Iraque".

Numa declaração ainda mais significativa, o vice-presidente dos EUA, Richard Cheney, disse que o que aconteceu ao Iraque é uma "mensagem clara a todos os países que praticam o terrorismo". Tais declarações foram feitas quando as tropas agressoras norte-americanas ocuparam a área central da capital iraquiana Bagdá, na primeira semana de abril de 2003. O massacre estava começando e o imperialismo norte-americano já fazia novas ameaças e escolhia os futuros alvos.

Sem dúvida, muito há a aprender da guerra estadunidense no Iraque, marco de uma época, carregada de gravíssimas ameaças à paz mundial, à segurança da humanidade, à liberdade e à independência dos países e povos.

Aprendamos, pois.

Primeiramente, a afastar as ilusões num mundo de equilíbrio, democracia e paz, sob a égide dos Estados Unidos, ilusões vendidas ao longo dos anos 90, quando, com a derrocada da União Soviética, a superpotência norte-americana sentiu-se em condições de empalmar o poder mundial. A guerra consumada contra o Iraque ensina que a superpotência, sob a égide do governo ultra-conservador de George W. Bush, não está disposta a se deter diante de nada e pode mesmo cometer inomináveis crimes de lesa-humanidade, como os que cometeu ao longo dos últimos cinco anos. Ao povo norte-americano foram vedadas as imagens dos horrores semeados pelos seus generais, mas será impossível apagar a impressão de que foram cometidos crimes de guerra e que, se ordem jurídica houvesse, os que se julgam donos do mundo seriam levados ao Tribunal Penal Internacional.

Aprendamos que o mundo está numa séria disjuntiva, sob o repto, lançado pelo governo imperialista, de aceitar ser escravo dos Estados Unidos ou viver sob escombros, como o Iraque. Que se encontra em vigor uma nova doutrina neofascista, feita para fundamentar a execução da estratégia de dominação norte-americana, na qual foram formulados conceitos como "guerra infinita" e "guerra preventiva", com a possibilidade do uso de quaisquer tipos de armas. Aprendamos que nessa estratégia a ONU é uma ficção, a diplomacia uma contrafação, o sistema multilateral uma quimera. A ordem internacional está em ruína e é sobre esses escombros que o imperialismo estadunidense pretende erguer uma nova, correspondente ao seu domínio.

Aprendamos que na concepção dos formuladores dessa ordem não haverá lugar para contestação, nem para a emergência de outros poderes ou forças regionais ou globais.

Por tudo isso, aprendamos também nós os povos sul-americanos a nos situar neste mundo conturbado. A construção da democracia e de nações soberanas e progressista dependem também da nossa capacidade de pôr em execução uma linha política antiimperialista, de defesa da paz e solidariedade com os povos agredidos. Lutando contra o mesmo inimigo que faz terra arrasada no Iraque, pagamos o nosso tributo à dignidade e ao heroísmo do povo mártir desse grande país.

.....
Let us learn

Just after the beginning of the Iraq's occupation, five years ago, the former the United States' Under Secretary of Arms Control and International Security John Bolton has said in a menacing tone "Learn with Iraq".

In an even more significant declaration, US Vice-President Richard Cheney said that what has happened to Iraq is a "clear message to all countries engaged in terrorism". Such declarations were made as the US troops of aggression occupied the central area of the Iraqi capital Baghdad, at first week of April, 2003. The massacre was just beginning and the US imperialism posed new threats and chooses future targets.

Doubtlessly, there is a lot to learn from the US war against Iraq, a landmark of an epoch full of the most serious threats to world peace, to the safety of humankind, to freedom and to the independence of countries and peoples. Let us learn then.

First, we should learn to forget the illusions of a world of balance, democracy and peace, under the support of USA, illusions that were sold throughout the 1990's when, with the fall of the Soviet Union, the US imperialism felt able to exclusively take hold of the world power. As the war with Iraq closes to an end, it teaches us that the superpower, under the ultra-conservative administration of George W Bush, is not willing to be detained by anything at all and may even commit unnameable crimes against humankind as the ones perpetrated during the last five years. The American people was not shown the images of the horrors sowed by their generals, but it will be impossible to wipe out the impression that war crimes were committed and, if there were a juridical order, those who see themselves as owners of the world would be taken to the International Criminal Court.

Let us learn that the world is facing a grave disruption under the menace posed by the imperialist administration of either accepting to be a slave to the United States or to live under the rubble as Iraq. Let us learn that a new neo-fascist doctrine is in effect, a doctrine designed to support the execution of the US strategy of domination, allowing the development of concepts such as "infinite war" and "preventive war", where any kind of weapons may be used. Let us learn that, according to that strategy, the UN is a fiction, diplomacy is a fake, and the multilateral system is a chimera. The international order is

ruined and it is over those ruins that US imperialism intends to erect a new order corresponding to its dominion.

Let us learn that, according to those who planned that order, there will be no room for contestation or for the appearance of other regional or global powers of forces.

For all those reasons, we – the South American peoples – should learn as well to situate ourselves in this disturbed world. The construction of the democracy and sovereignty and progressive nations also depend on our capacity to execute an anti-imperialist political line, in defense of peace and solidarity to the attacked people. Struggling against the same enemy that ruins Iraq, we pay our tribute to dignity and heroism of the martyr people of this great country.

Socorro Gomes

Secretary of Justice and Human Rights of the State of Para, Brazil (Amazon Region), President of CEBRAPAZ – Brazilian Center for Peoples' Solidarity and Struggle for Peace and Advisor do Brussel's Tribunal.)

José Reinaldo Carvalho

Journalist and Writer, expert in Politic and International Relations, Director of CEBRAPAZ and Advisor do Brussel's Tribunal

It is 5 years since the U.S. and U.K. governments manipulated public opinion in the aftermath of 9/11 to cloak their invasion and occupation of oil-rich Iraq. This remains an assault on emerging international law, the potential of the U.N., existing and emerging democracies and the global movement to end war of aggression.

That the mainstream media failed to expose the truths about this war and the "war on terror" showed the vulnerability of democratic institutions and the threat of "geo-fascism" in the face of renewed imperial power. That opposition to this war and propaganda continued to build is testimony to the power of the popular movements in renewing and deepening democracy.

The war has not gone well for the invaders. It has compounded death, suffering and patriarchal violence for millions of Iraqis already in shock from the previous war and inhuman UN sanctions. "Humanitarianism" and pronouncements about exporting democracy have been exposed as self-justifying delusion.

In greater crisis since this war, the imperial homeland still seems more interested in salvaging the American Dream than in confronting the wounds its military-industrial imperial system has brought to the Middle East. While the U.S. obsesses with the intricacies and personalities of its Presidential primaries, vicious counter-insurgency practices continue to be waged on the Iraqi people. Yet the revulsion against this war may yet shape the next White House.

Caught in its complicity in imperial politics and engaged in joint U.S. military action in Afghanistan, my country, Canada, is becoming the U.S.'s newest major source of oil and uranium for fuelling its military-industrial system. We must resist our branch-plant status.

Yet few really believe in the imperial lies. The power of the Bush and Blair governments has been exposed and their allies continue to fall at the polls. The popular movements that kept some countries, including Turkey and my own, from joining the invasion can also help bring fundamental political change to prevent future wars.

It is vital that we don't forget the serious crimes against humanity that have been perpetrated. Or that this illegal war breached the UN Charter and has destabilized a whole region. Or that this U.S.-led aggression has triggered a new arms race.

Without global opposition things could have gotten worse. The general outrage at the invasion and propaganda helped stop the imperial forces from waging general war on Iran. The vital work of the WTI gave voice to global opposition to the war. Perhaps it has helped seed a new ethical, intellectual, political and legal basis for a post-imperial world.

Let us acknowledge and celebrate the value of deepening democracy, intellectual honesty and resistance to aggression; and continue on with this historic work.

Jim Harding

Ph.D. - retired Professor of Human Justice (Regina, Canada), and author of *After Iraq: War, Imperialism and Democracy* (2004) and *Canada's Deadly Secret: Saskatchewan Uranium and the Global Nuclear System* (2007)

mirrors and scars

scars, tears, blood on the streets,
mirrors, scars that seek to drown visions,
blood that soaks all hope;

let tears water gardens of hope,
and blood inspire new visions,
as the children cry,
and mothers mourn
for freedoms lost.

scars, tears, blood on the streets,
mirrors reflecting undying thirst for love,
blood that speaks in tongues of dignity.

child, cry for today,
hope for tomorrow,
never giving up the small flame.

Chenjerai Hove

Zimbabwean poet, novelist and essayist

For Iraq!

The fifth anniversary of the occupation of Iraq is an especially appropriate time to look at its full history and the threat to world peace.

Iraq was attacked in 1990-91 because its 1988 victory in the war with Iran left it with conventional military forces equivalent to those of Israel. The strategic balance of the Middle East was changed. All the main imperialist countries joined to crush Iraq.

Iraq nonetheless survived as an independent state. Dominance of the Persian Gulf is essential to US imperialism. The failure to subdue Iraq threatened everything.

By the end of the 1990s the big imperialists were no longer in agreement. Europe was tired of the failed policy of sanctions against Iraq and wanted it ended. The US stubbornly insisted sanctions be continued. Iraq widened the gap by selling oil for euros instead of dollars. In 2003 France and Germany opposed a US/British conquest that would deny them a share of the plunder. France refused to allow UN Security Council support for the invasion; Germany stood fully behind France.

Thus the occupation of Iraq was from the beginning a war to redivide the world in favor of US imperialism and its British ally. Big imperialist rivalries for redivision of the world are the root of world war. The occupation of Iraq threatens world peace as has no war since the end of World War II.

The 2003 threat receded due to the glorious struggle of the Iraqi national resistance. US imperialism was defeated from the day it went in. Iraq has proven once again that the people are more powerful than imperialism.

Nonetheless big power rivalries cannot be removed. Imperialism means war. Big-power tensions are once again on the rise.

In January of this year French President Nicholas Sarkozy visited the Persian Gulf and signed agreements with Saudi Arabia and the United Arab Emirates to assist them in the development of nuclear power reactors.

The Israeli authorities have repeatedly made clear that an Arab nuclear capability is something with which they cannot and will not live. It would cost them the regional dominance they gain from their Mideast nuclear monopoly. Their US patron cannot just stand by and watch.

In addition the occupation of Iraq has worsened regional problems of every description among Turkey, Syria, Saudi Arabia, Iran, Lebanon, and Israel, among others.

Only one outcome can end the danger that war in Iraq will spread to regional and world war: the restoration of the country's independence and sovereignty, and the removal of Iraq from the sphere of international contention through the victory of the national resistance.

The cause of the Iraqi people is our cause. We must stand with the national resistance. Our support will help Iraq win.

David Hungerford

activist and writer, USA

WHEN.....

When the comfortable find that the truth has been hooded, shackled, contorted, and disappeared.

When the fortunate realize that their complicity in suffering is the root of their emotional disease, their physical pathology.

When the illusion of entitlement is universally challenged.

When all of humanity join together to overwhelm the powerful.

Only then will the world know peace.

April Hurley, MD

Iraq Peace Team 2003 - Not in Our Name, Sonoma County

In 1999 the CEO of the oil servicing company Haliburton, Dick Cheney, gave a speech about the encroaching crisis called 'peak oil'. This indicates the point in time at which half of the world's proven reserves of oil have been exploited, and from which point onward the ever increasing demand for oil inexorably can no longer be met by the ever diminishing supply.

In 1999 Cheney predicted peak oil to take place in about 2010. According to an increasing number of specialists in the field, we may already have passed this peak. Oil will only, slowly but steadily, get more and more expensive. And, as they once said when everything seemed fine and dandy, the sky is the limit.

Now, Iraq is known to have some interesting oil reserves that may come in handy as a temporary back up, when other reserves move closer to depletion. So why not go and get them, oil folks like George W. Bush, Chevron's Condoleeza Rice and Dick Cheney may well have thought.

Horribly, they also did this for our benefit. To keep the dream alive which we are living here and now. The dream of millions of years of earth's history, magically being turned into cars, into clothes, into plastics, into computers, which require ten times their own weight in oil just to get produced, into our wonderful travels all around the globe, into the orange or Brussels sprout we may have been eating today. Into the vessels which slaughter the last remaining shoals of tuna in the Mediterranean.

Not to them, but for us this dream is a very wonderful happy go lucky sweet apple pie sort of a castle in the air dream, which sometime during this century will be gone. And just for keeping this dream of cheap oil alive, if only for a short while, thousands and thousands of people may well have been killed in Iraq. For a Disneyland which cannot be replaced by any other phantasmagoria from any other resource in the same way and to the same dimensions in the same short amount of time.

So shouldn't we ask ourselves, for how much longer must we buy into this dream of fun?

Lucas Hüsgen

Nederlandse schrijver en dichter

(Demo commemorating 5 years of war against Iraq - 22th of March 2008 – Belgium - closing NATO headquarters – 500 people arrested)

Message from Dr Salam Ismael (Iraq) to the protestors around the world

Dear all,

After five years, we are back here to the streets that unified us, to say to the world that each one of you who went around the world protesting against that illegal war was RIGHT.

I know it was costly. It was costly for us as Iraqis, it was costly of our blood and tears. But it was for a bigger cause, a cause for our country to be free and dignified. After five years we proved that everyone who was here in the streets was right, and that everyone who was not listening to us was wrong.

The Iraqis were watching you and were proud that you were expressing the lively consciousness of humanity, marching for one reason, to say NO to evil, NO to war, Not In Our Name.

Last year I lost my uncle and my cousin, and then I lost my father. They have been killed by militias. It was an attempt to shut our mouths. But they could not understand that this made me more determined to tell the truth.

Five years on, the 2003 US-led invasion and occupation of Iraq has left a devastated country and people. While dictatorships always come with their unique problems - and Iraq was no exception and neither was it unique - prior to 2003, the majority of Iraqis had access to basic facilities, ranging from education, health, food and other basic infrastructure.

Today, Iraqis have access to barely an hour of electricity daily, if they are fortunate; the cost of fuel has skyrocketed, despite Iraq being the second largest producer of oil in the world; potable water is lacking, resulting in a variety of illnesses through the consumption of untreated water; unemployment stands at around 40-60%; there is a severe shortage of basic medicines and health care; children's education has been severely disrupted, with an entire generation of psychologically traumatised children; there is a sharp increase in the number of widows, orphans and street children; and the displacement of thousands upon thousands of families, both internally and externally, is surely the greatest tragedy of the 21st century.

The new government - if its a real government - has proved that it is incapable of protecting its citizens - the violence and bloodshed continue unabated, despite all claims to the contrary. Sectarian tension and distrust initiated by militias, which did not exist prior to 2003, have affected the livelihood of Iraqi society. Freedom of movement is impossible today. Bands of militia roam the streets, and safety and security for Iraqis is but a haunting memory.

The perpetrators of this crime of such great magnitude, resulting in the loss of innocent lives and the loss of livelihood of an entire sovereign nation, must be held accountable and justice must be done. Contrary to popular belief that Iraq would disintegrate further if the occupation ended, as often stated by those who support this war of aggression, the occupation of Iraq must end before any real reconstruction and reconciliation can take place. Iraqis should

be left to chart their own destiny, while they take their rightful place among the other nations of the world.

Dr Salam Ismael

Doctors for Iraq

March 2008

In five years the U.S.-led occupation of Iraq has killed over one million Iraqis, and displaced over four million. There is no end in sight for this brutal, immoral and unlawful occupation, if the U.S. Government is allowed its way. It is up to all of us to redouble our efforts and our demands for justice as we acknowledge this tragic anniversary.

Dahr Jamail

non embedded War Journalist in Iraq, USA

The US military aggression against Iraq of March 19, 2003, together with the subsequent US-led occupation of Iraq, constitute the supreme international crime according to the Nuremburg tribunal. Among other offenses against international humanitarian law, the aggression violated the Charter of the United Nations, and has served to undermine the integrity, status, and value of that vital institution.

Consequently, the President, Vice-President, Secretary of Defense, and Secretary of State of the United States are guilty of war crimes and should be indicted and held accountable before an international tribunal.

Those Senators and Members of Congress who abdicated their constitutional responsibilities in voting to allow the US Chief Executive, George W. Bush, to declare war by diktat must be held accountable by the American electorate in whatever domestic forum may be legal, appropriate, and politically achievable.

For the majority of American citizens who supported the illegal and immoral aggression against Iraq, either through malice, ignorance, or fear, the only suitable corrective is that of reasoned discourse and persuasion, coupled with the installation of new leadership that will repudiate the misguided doctrines that led to the war. It is evident that the US will eventually be required to pay large reparations to Iraq.

The willingness of American citizens and their leaders to address this issue will be a measure of the ability of the US body politic to make truth and reconciliation the cornerstone of a more peaceful new world order.

James E. Jennings

PhD, President , Conscience International, Inc., a humanitarian aid and human rights organization working primarily in the Middle East; and Executive Director, US Academics, a group of university professors dedicated to dialogue among civilizations - USA)

www.conscienceinternational.org

Meer dan vier miljoen vluchtelingen.

Het gaat om ruwe schattingen.

Vier miljoen, ruw.

Hoe ruw zegt u?

Translation:

More than four million refugees.

At a rough estimation.

Four million, rough.

How rough, would you say?

Hilde Keteleer

Dichter, vertaler, recensent

The American Occupation of Iraq: Most Flagrant Crime of Modern History

The American ongoing crime of invading and occupying Iraq since 2003, was the most notorious and comprehensive political and military aggression in modern history, mocked at all the moral codes of humanity and the international laws. While all the world, including the American administration itself, was completely aware that all the pretexts of invading Iraq (WMD, link to terrorism, or liberation) were false, and in spite of the fact that the international community opposed that aggression and protested against it, the Bush administration ignored everything and everybody and invaded one of the oldest civilizations of the world. Iraq, 6000 years of history, the cradle of civilizations, where the first letter was written, the first law was put, the first university was built, the first money was done, the first irrigation system was created, the first poetry was written...

What the occupation authorities and their Iraqi agents did during the last 5 years of controlling Iraq, and what they are still doing now, were even more flagrant. Iraq was subjugated to systematic destruction. The State was dismantled, the institutions were abolished, the educational, health, economic, security and infrastructure systems were broken, even the cultural and social fabrics were torn apart. So far 1.3 million civilian Iraqis were killed, more than 5 million are refugees outside Iraq or displaced inside (1.5 m of them are children), 2 million orphans and more widows, and hundreds of thousands are detainees, exposed to the worst kinds of torture and humiliation (including 10.000 women), and without any kind of legal procedures...

According to the UN 8 million Iraqis are in need of emergency assistance. 70% of Iraqis are without access to safe drinking water supplies. Electricity supply is beneath pre-invasion levels (in many areas electricity simply does not exist). 43% of the population lives on less than half a Dollar a day. Living standards in Iraq are getting worse despite contracts of over \$20 billion being paid to companies to rebuild Iraq, they were swallowed by governmental corruption. Iraq now is the 3rd on the list of the most corrupted states in the world. The Iraqi Government figures say that unemployment is between 60% and 70%. Child malnutrition has increased from 19 percent during 1990s "economic sanctions period" before the invasion, to 28 percent today.

But worst of all these hardships is the dark future that is awaiting Iraq. The old colonial divide and rule strategy is 100% responsible for the sectarian divisions, and the longer the occupying armies remain the greater the chances of civil war and a break up of the country. The occupation created different official security bodies out of sectarian militias, hence giving them the authority to kill or to support and help those who kill, kidnap, displace on sectarian bases. On the other hand there are 180,000 mercenaries (apart from 170,000 official American troops) who are committing different kinds of killings, assassinations and explosions of civilian areas in the name of sectarian conflict.

The American administration is working with its Iraqi agents in the Iraqi government to sign a long term treaty that will control Iraq politically, economically (including oil), and militarily for decades to come. Needless to say this treaty is illegal as it is signed by two illegal parties: the occupying state (by its name it has no right to sign) and the Iraqi government which was created under (and by the occupation) , and also because it is the third most corrupt government in the world according to the international reports.

The only way to stop all these crimes, to hold the American and other criminals responsible of them, and to start the real rebuilding of Iraq is to support the Iraqi people in its resistance to the occupation, to mobilize the world community against it, and to stop the world silence and indifference to the first genocide of the 21st century.

Eman Khammas

Iraqi journalist and activist, former director of Occupation Watch, now a refugee.

Вторжение американских войск в Ирак, по моему мнению, поднимает один из тех важных вопросов современности, на которые нет однозначных ответов. Можно ли силовыми методами устранять потенциально опасные для мира режимы, если нет возможности решить эту проблему дипломатическим путём? Разумно ли ограничивать свободу граждан ради их собственной безопасности? Таких вопросов много. И в них абсолютно полярные мнения часто бывают одинаково правильны и разумны.

Я живу в России, где политическая целесообразность – очень популярное у руководства страны оправдание. С этими словами в нашей истории делались, а зачастую и продолжают делаться, отвратительные вещи. Всплеск гражданского движения, стремления к демократии в конце 1980-х, начале 1990-х гг. в России сменились сейчас полным безразличием, даже во многом отвержением идей демократического общества, стремлением назад, к простой и сладкой идее сильной империи, управляемой жёсткой, властной рукой вождя. И мне кажется, что одной из причин этого явилась оценка политики других стран, в частности такого «оплота демократии», как США, которые могут, оправдываясь той же политической целесообразностью, начать войну против Ирака, чтобы насадить там свои ценности и улучшить жизнь иракского народа. Такое силовое насаждение счастья было характерно и для советского строя.

Но что делать в современном мире с тоталитарными режимами, при которых истребляется мирное население, с лидерами этих режимов, за которыми идут массы и с этими массами? Когда силовое решение со стороны других, «более демократических», стран действительно необходимо, а когда выгодно лишь военным и политикам?

Подобные вопросы, по-моему, невозможно решить, не затронув главные ценности современного мира. И к решению подобных вопросов необходимо больше подключаться деятелям искусства и культуры. Ведь лишь искусство зачастую может решить «нерешаемые» вопросы.

.....

De inval van de Amerikaanse troepen in Irak is volgens mij één van de belangrijke kwesties van onze hedendaagse tijd waar geen eenduidige antwoorden op zijn. Mag je met geweld regimes die een potentieel gevaar zijn voor de wereld elimineren als er geen mogelijkheid bestaat om het probleem op te lossen op een democratische manier? Is het verstandig om de vrijheid van burgers te beperken omwille van hun eigen veiligheid? Er bestaat een hele resem van dergelijke vragen. De meningen hierover kunnen volledig

tegenovergesteld aan elkaar zijn, maar gelijkwaardig in hun logica en onderlegdheid.

Ik woon in Rusland waar politieke doelmatigheid, zeer populair bij de leiding van het land, een manier is om zichzelf te rechtvaardigen . Met dergelijke woorden werden in onze geschiedenis en worden nog altijd afschuwelijke dingen gerechtvaardigd.

Op het eind van de jaren tachtig, begin de jaren negentig was er in Rusland de opleving van een burgerbeweging die streefde naar democratie. Nu is er een volledige onverschilligheid voor in de plaats gekomen. Er is zelfs sprake van een negatieve houding t.o.v. een democratische maatschappij. De simplistische idee van een sterk imperium dat geleid wordt door een sterke autoritaire leider heeft nu de bovenhand.

Volgens mij is één van de redenen hiervan de politiek van andere landen en in het bijzonder die van Amerika, het zogenaamde bolwerk van democratie. De Verenigde Staten kunnen een oorlog beginnen in Irak om daar hun waarden te verspreiden en om het leven van de Irakese bevolking te verbeteren waarbij ze zich met hun politieke doelmatigheid rechtvaardigen. Een dergelijke gewelddadige verspreiding van geluk was iets typisch in de Sovjetmaatschappij.

Maar wat moet er gebeuren in de wereld van vandaag met de totalitaire regimes waar de burgerbevolking vermoord wordt? Wat te doen met de leiders van die regimes die gevolgd wordt door een massa volk, wat te doen met die massa's? Wanneer is een krachtige beslissing van andere "meer democratische landen" onontbeerlijk en wanneer is het enkel in het voordeel van militairen en politici?

Volgens mij is er geen antwoord op dergelijke vragen als men geen rekening houdt met de hoofdwaarden in onze hedendaagse maatschappij. Voor de oplossing van dergelijke kwesties is het absoluut noodzakelijk om kunst en cultuur er bij te betrekken. Het is immers de kunst die vaak een oplossing kan bieden voor "onoplosbare" vragen.

Ilya Kotchergin

Russian writer

Nederlandse vertaling door Martine Van Hecke

Er was (eens) een vrouw in Bagdad

Een moeder van zes
Was zij
Nee ze leeft nog
Maar sinds de kinderen
Die ze allen democratisch zog gaf
Sinds hun bevrijde bloed
Dat door hun arabesken vloeide
Kleien fleurt in besmeurde sterren en strepen
Is ze niet langer een gekke weduwe maar ook
Kinderloos
En doolt ze met vreemde honden
Huilend
Door straten waar haar kinderen
School liepen
Soldaatje speelden
Martelaar werden

Mustafa Kör

Schrijver, dichter

'Olie,' zegt men. Oliedom zegt men ook. Dat wil zeggen: te stom om voor de duivel te dansen. Dat is taal en taal is misverstand en misverstand is oorlog, oliedomme oorlog. De kiezer heeft altijd gelijk, zegt men ook. 'Democratie,' zegt men. Dat is een Griekse erfenis, zoals de tragedie. Zoals de Iraakse tragedie waarin een zoon zijn vader wreekt. Dat is taal. En taal schiet altijd te kort.

Bart Koubaa

Schrijver

een gedicht

19 maart 2008

21u30

Duitsland

Aachen-West

Montzen

20 maart 2008

00u00

België

Tongeren

Hasselt

Diest

Aarschot

Lier

Berchem

Antwerpen-Schijnpoort

20 maart 2008

04u45

Waaslandhaven, Linkeroever

20 maart 2008

05u30

Hessen-Noord Natie

Roll-on/Roll-off kaai 1241

Inscheping

12th Aviation Combat Brigade en het 2nd Cavalry regiment 300
strijkerpantserwagens

Bestemming

Stevedoring Services of America (SSA)

Umm Qasr

Rachida Lamrabet

Schrijver

The United States hasn't won a war where anyone fights back since 1945. How long will it take for the rest of the world to prevail upon the consciousness of the US public to force their deranged leaders to withdraw from the bloodbath they have initiated?

Saul Landau

Scholar, author, journalist, poet and activist. An Emmy-award-winning film maker, he does frequent radio and TV shows, and his work on human rights and Latin America have won him acclaim the world over.

Nog maar eens oude woorden voor het imperialisme van alle tijden: de Britse aanvoerder Calgacus over de Romeinse agressie in 84 n.C.

“Men probeert aan hun arrogante houding te ontkomen met onderdanigheid en bescheidenheid. Vergeefs. Zij zijn de rovers van de wereld en nu zij alles hebben verwoest en er geen land meer overblijft, doorzoeken ze de zee. Is hun vijand rijk, zij zijn hebzuchtig; is hun vijand arm, zij zijn heerszuchtig. Noch het Oosten noch het Westen wist hen te verzadigen. Van alle volkeren zijn zij de enigen die met eenzelfde hartstocht rijkdom en armoe najagen. oven, moorden, plunderen noemen zij valselijk heerschappij, en laten zij een woestenij na, dan noemen zij dat vrede.”

Tacitus, Het leven van Agricola 30.

Patrick Lateur

Dichter en vertaler

Everybody happy?

Ongevraagd zingt de schepping een bisnummer.

Mengeling van sublimiteit en tederheid, en nog
een isotoop of twee.

You talking to me?

Lichte kernen relatief makkelijk tot fusie te brengen,
de zwakke wet van de grote aantallen,

olie,
gas,

zware trucks en bommenwerpers,

dit zijn de woorden: wierook en vervoering,
dankuwel, voor gelijk welke onnavolgbare bewijskracht.

Jan Lauwereyns

Dichter

Lest We Forget

The war in Iraq has entered its 6th year. It was supposed to be a war to stop Iraq's Weapon of Mass Destruction. No WMD was found.

Then it became a war to remove Saddam Hussein and his dictatorship. Now Saddam has been eliminated, murdered by the regime that displaced him.

But is Iraq a better country now?

Is Iraq a safer country now?

Only a murderous man like Bush would shamelessly claim things are alright in Iraq. But the world knows that Iraq is now worse, very much worse than when it was under Saddam Hussein's dictatorship.

Hundreds of thousands of people who should be alive and well have now been killed. Many more have been gravely injured. The democracy in Iraq is a sham. Nothing good has come from the war to "Shock and Awe" against Iraq.

This horrible tragedy is brought about by warmongers, by people who believe that war can solve international problems. This has been brought about by the faith in the idea that killing people brings about peace.

When will we learn that war solves nothing, that war breeds more war, that war between unequals breeds terror for everyone, the guilty and the innocent.

War is a crime and those who launch wars are criminals, are murderers. Murderers should be tried and punished, by hanging until they are dead or being incarcerated for the rest of their lives.

Until war is made a crime and the criminals are punished, the world of the 21st Century cannot claim to be civilized.

Tun Dr. Mahathir Bin Mohamad

Former Prime Minister of Malaysia, chairman of the Perdana Global Peace Organisation - PGPO

KUALA LUMPUR FOUNDATION TO CRIMINALISE WAR

Suite 10.01, 10th Floor, Plaza Permata, No. 6, Jalan Kampar, Off Jalan Tun Razak
50400 Kuala Lumpur, Malaysia
Tel: +603 - 404 12920 Fax: +603 - 404 29469 email:
matthias@skzchambers.com

(1)

No la he visto caer. No he visto su rostro, no oí su grito, pero algo en mí se estremeció.

No la vi. No vi sus miembros desgarrados, ni la sangre.

No vi sus huesos quebrados, su carne reventada ni el dolor, sostenido en alto mientras volaba, la metralla clavada en el vientre, no la vi. Pero sentí un golpe sordo en mi interior.

Y os juro que cada estertor, cada grito, dondequiera que estalle, abren en mí esa herida, que, al fin, es la de todos.

Por muy lejos que estén, no hay mampara que impida que en nosotros retumbe el eco de los cuerpos que caen en la tierra.

.....

Je ne l'ai pas vu tomber. Je n'ai pas vu son visage, je n'ai pas entendu son cri, mais quelque chose, en moi, a tréssaillé.

Je ne l'ai pas vue. Je n'ai pas vu ses membres déchirés, ni le sang.

Je n'ai pas vu ses os brisés, sa chair crevée, ni la douleur soutenue très haut quand elle vola, la mitraille lui transperçant le ventre, je ne l'ai pas vue. Mais j'ai senti un coup, puis, un écho glacé me parcourir.

Mais je vous jure que chaque râle d'agonie, chaque cri de souffrance, où qu'il éclate, ouvrent en moi cette blessure que, tous, nous partageons depuis toujours.

Aussi loin soient-ils, aucun mur du son ne pourra empêcher que ne résonne en nous l'écho des corps qui tombent sur la terre.

(2)

Pongo en conocimiento de todos que, desde ahora, las estadísticas han entrado en régimen de letra muerta.

Los números se reservarán para los juegos de niños: contar los saltos en la comba, por ejemplo, o las losetas al andar. También podrán utilizarse en astrofísica. Pero jamás para contar las cosas, y menos aún los seres vivos o muertos.

No será lícito convertir en nombres los adjetivos y participios mediante el conocido ardid de los artículos: "un anciano", "un árabe", "una rubia", "un muerto", designando a personas ancianas, árabes, rubias o muertas, se considerarán fallos del lenguaje.

Así pues, "un millón de muertos" no significa nada. Pues, decidme, ¿dónde está el "millón de muertos"? ¿Quiénes hay en la cifra y quienes en la parte del verbo?

A partir de este instante, alguien que muere es infinito, y su grito, y su sangre. Su dolor es el mío, es el tuyo, tú que, en la mano, sostienes este folio. Ahora te toca a ti saber como retumba la carne traspasada de aquellos que no verás, que no has visto y que no verás nunca.

.....

Je fais savoir qu'à partir de cet instant, les statistiques seront considérées lettre morte.

Les chiffres seront réservés aux jeux d'enfants : compter les sauts à la corde, par exemple, ou les dalles, en marchant. Ils pourront aussi être utilisés en astrophysique. Mais jamais pour compter les choses, et moins encore, les êtres vivants ou morts.

Il ne sera pas permis de convertir en noms les adjectifs et les participes de par l'astucieux procédé de l'article : «un vieux », « un arabe », « une blonde », « un mort », désignant une personne vieille, arabe, blonde, ou morte, seront considérés des erreurs linguistiques.

Donc, « un million de morts », cela ne veut rien dire. Parce que, dites-moi, où trouver le million de morts ? Qui y a t'il dans le chiffre et qui dans la partie du verbe ?

A partir de cet instant, une personne qui meurt est infinie, et son cri, et son sang. Sa douleur est la mienne, la tienne, toi qui a dans la main cette feuille de papier. Maintenant, c'est à toi de savoir comment tremble la chair transpercée de ceux-là que tu n'as jamais vu et ne verras jamais.

Chantal Maillard

Spanish poet and philosopher

Traductions françaises par l'auteur

Today we daily see the infighting between the candidates for the Presidency of the US. All of them are talking about how fast they will try to End the war in Iraq, as well as bringing "the boys home". We have heard that before.

Not least way back when the US was destroying Vietnam. I do not see any reason why we should believe them today.

They will continue to fight for the Oil, not for Peace and Stability and Democracy. And we will be forced to continue to give the US credits so they can fight this war.

I believe it is more important than ever to take part in the Protests against this unjust war. It is a threat to all of us. Stop financing this war by giving US the financial support!"

Henning Mankell

Swedish writer who gained bestseller stardom with his series of crime novels featuring inspector Kurt Wallander.

We wisten dat er oorlog kwam. De Amerikanen wilden Saddam. Ze zouden zijn paleizen neerhalen en alleen maar schieten op de soldaten van zijn Republikeinse Garde of het verzet. Alsof iemand dat geloofde. Niemand zou ons of onze huizen ontzien, het ging niet om Saddam.

Dagen zijn we in de weer geweest. We hebben voedsel opgeslagen en drinkwater, we hebben putten geboord en generatoren gekocht. We zorgden voor petroleum en een voorraad benzine. We barricadeerden de ramen van het huis met hout, als voor een storm. We kochten extra matrassen die we binnen voor de deuren bonden. We rukten repen katoen los om de kieren te dichten. Het gewicht van lucht plots, in de kamers.

Aan weggaan dachten we niet, neen. Waar kan je naartoe? Naar een plek waar ze je ook bestoken? Je laat je huis achter. Wat neem je mee? De matrassen of de petroleum? Het voedsel of je kleren? En de baby die er elk moment zat aan te komen. Moest ik op een vrachtwagen bevallen?

De dag van de eerste beschietingen begonnen de weeën. Twee weken te vroeg. Kwam het door de angst? De bommen vielen. Doffe slagen. Daarna het beven van de aarde, het geluid van instortende huizen. Het roepen en huilen van gewonden en angstige passanten. Het stof. Het bange wachten op wat nog komen gaat. Of de bom verderop valt. En intussen dat kind dat zich een weg naar buiten perst, terwijl ik het met alle macht in mij wil houden. Wie weet komt de hele wereld ons wel ter hulp en is deze waanzin gauw voorbij. Ik roep het hem telkens en telkens opnieuw toe.

Mijn zoon was wijzer dan mijn hoop. De wereld zweeg, de oorlog gaat nog altijd door.

Jamil is vijf nu. Godzijdank is hij vijf.

Betty Mellaerts

Journaliste, schrijfster

For five years my country has shown the world just how ruthless and cold-blooded it can be. While the result has provided the younger generation with a grim lesson in the cheapening of human life, the damage the current rulers of this country have done to millions of people in Iraq is unspeakable, incalculable. Meanwhile the profits of oil companies and weapons manufacturers have soared. No apologies can hope to convey the regret millions of us who oppose the war feel every minute of every day, and no promises can match the obligation we have incurred to the victims of our warlord's actions.

Askold Melnyczuk

Author (House of Widows), Founding Editor (Agni), Editor (Arrowsmith Press)

IRAQ OIL BELONGS TO THE IRAQI PEOPLE AND IS NOT THE UNASSAILABLE PROVINCE OF U.S. CORPORATIONS.

Sarah Meyer

UK researcher, Index Research

Moe

In het Nederlandse parlement weigerde premier Jan Peter Balkenende (CDA) in december 2007 voor de dertiende keer een onderzoek naar de Nederlandse betrokkenheid bij de oorlog in Irak. 'Ik heb hier twaalf keer gezegd dat ik geen onderzoek wil,' zei hij. 'U kunt niet van mij verwachten dat ik nu iets anders ga beweren.'

Het deed denken aan een verhaal in het boek *The Boys on the Bus* van Timothy Crouse. In de aanloop van de Amerikaanse verkiezingen van 1972 probeerden verslaggevers te achterhalen wat president Nixon met de oorlog in Vietnam zou doen als hij het opnieuw tot president zou schoppen. Ze stelden hem de vraag honderd keer, sprongen bij hem in een rijdende verkiezingsbus, het hielp niet, Nixon gaf geen antwoord.

Achteraf beschouwden sommige verslaggevers dit als de grootste nederlaag uit hun loopbanen. Nixon deed niet mee. Gaf geen persconferenties. Sprak alleen op congressen en rally's waar hij duizenden schoolkinderen voor televisiecamera's 'Four more years!' liet roepen. De verslaggevers hadden

zich laten vermoeien, en het toen maar opgegeven ooit nog antwoord te zullen krijgen.

Halverwege het debat over Irak kwam mevrouw Van Gennip van hetzelfde CDA als de premier naar de microfoon gelopen. Ze vroeg: 'Wordt de premier het nou nooit eens moe om hier steeds maar hetzelfde te moeten zeggen?' Balkenende vouwde zijn handen voor zijn onderbuik, om zijn lippen speelde een tevreden glimlach. 'Dank u wel voor het medeleven,' zei hij.

Ergens achterin de zaal deed zich in een socialistische fractieleider een inwendige ontploffing voor. Jan Marijnissen staat niet vaak op van zijn zetel. Als hij het wel eens doet, gebeurt er iets. Hij zit niet in het voorste bankje, zoals de andere fractieleiders, maar midden tussen zijn manschappen. Het duurt lang voordat hij bij de microfoon is aangekomen. Als hij eindelijk begint te spreken, is de zaal stil.

'Het gaat hier om een illegale oorlog met honderdduizenden doden,' zei hij. 'U kunt nu een onderzoek blokkeren, maar ooit zult u verantwoording moeten afleggen.'

Er trok een siddering door de premier, het was de eerste keer dat ik hem ergens op zag reageren.

Peter Middendorp

Nederlands schrijver

La fin de la laïcité en Irak était-elle imprévisible?

Des deux côtés de l'Atlantique des bonnes âmes feignent d'une part de s'étonner de la persistance de la Résistance irakienne mais aussi de la confiscation du pouvoir juridique par les chiïtes, des persécutions contre les minorités religieuses et de l'abrogation des droits des femmes irakiennes. Ces bouleversements étaient-ils imprévisibles?

Ceux qui en 2003 pensaient innocemment (ou proclamaient cyniquement sans y croire) qu'il fallait lancer contre l'Irak (ou plutôt comme on disait alors « contre Saddam Hussein ») une guerre rapide qui abattrait le tyran et rétablirait une parfaite démocratie, auraient bien fait d'écouter les Cassandres qui, dès avant la guerre, leur avaient prédit que cette guerre ne serait en rien « fraîche et joyeuse » mais qu'en outre elle offrirait aux chiïtes, sur un plateau d'argent, le seul pays laïque de la région.

Je n'ai aucune prédisposition divinatoire mais, au retour d'un séjour en Irak, j'écrivais, dans « Le Soir » du 30 août 2002¹ que l'Occident encourageait les

¹ « Irak : mais de quel côté se trouvent donc les laïques ? »

islamistes irakiens et les arrosait de dollars dans l'espoir de les voir renverser le gouvernement irakien en place.

La sécession chiite du Sud irakien était ouvertement encouragée et l'un des reproches occidentaux faits à Saddam Hussein était qu'il « bridait la hiérarchie religieuse chiite ». Utilisant une vieille tactique déjà éprouvée autrefois, en soutenant les Frères musulmans contre Nasser ou les Talibans contre l'Afghanistan prosoviétique, les Etats-Unis, après avoir envahi l'Irak, se sont appuyés sur leurs « alliés » islamistes. Ceux-ci se sont empressés – comme je l'avais prévu en 2002 – de favoriser la division du pays pour s'assurer la majorité absolue dans le Sud. Ils ont aussi imposé un « caractère islamique » à la société irakienne. Avec l'appui des occupants américains, les derniers carrés de la société laïque irakienne ont aussi été (comme clairement annoncé dans l'article de 2002) enterrés.

Le code de la famille, qui garantissait depuis 40 ans les droits des femmes irakiennes à travailler librement, divorcer, disposer de leurs biens, a été abrogé et remplacé par une législation islamiste, et une police des mœurs est effective dans l'espace public.

Une surprise? En rien, puisque ce bouleversement était déjà annoncé en 2002. Il suffisait pour découvrir ce projet chiite de consulter le site de l'« Alliance Internationale pour la Justice », titre officiel de l'opposition sponsorisée par les Etats-Unis. Ce site annonçait ne reconnaître que des musulmans en Irak. Si on se souvient que chrétiens et juifs, historiquement présents en Irak depuis des siècles, étaient protégés à l'époque de Saddam Hussein, il ne fallait pas être prophète pour imaginer dès lors leur sort après la « Libération » du pays par les Américains. Victimes de persécutions incessantes les juifs et chrétiens fuient massivement un pays où l'occupant – déjà incapable d'assurer sa propre sécurité – n'a cure de les protéger.

Les attentats coordonnés qui ont visé les catholiques syriens et chaldéens au début de 2008, visent ainsi à épurer l'Irak de tous ses non-musulmans. Pour connaître ce plan, il suffisait dès 2002 de se renseigner sur les opposants soutenus par Washington. Il était déjà clair alors que leur projet politico-religieux n'avait rien à voir avec le pluralisme et la tolérance.

Rien de tout cela n'était donc difficile à prévoir, il ne fallait pas être devin pour annoncer la situation dramatique, également sur le plan du pluralisme religieux et de la laïcité, dans laquelle l'invasion américaine et l'installation au pouvoir de ses alliés, a plongé l'Irak.

Anne Morelli

Professeure à l'ULB

Je regarde mes enfants jouer. Si j'étais en Irak, nous entendrions des explosions au loin et puis, plus près. L'un de nous serait peut-être mort et on n'en finirait pas de le pleurer sans voir d'issue à notre peine. L'un d'entre nous serait peut-être malade et nous ne trouverions pas de médicaments pour le soigner ni de quoi le nourrir pour le requinquer, mais à ça, nous serions déjà habitués après l'embargo de dix ans qui nous a tué 500.000 enfants et dont Madeleine Allwright disait qu'il était un mal nécessaire. L'un d'entre nous serait peut-être brûlé par un incendie et ses souffrances seraient terribles et nous n'aurions pas de quoi l'apaiser. Parfois, l'après-midi, nous nous réunirions pour boire ensemble une tasse de thé et nous resterions ébahis de ce qui s'est passé et qui se passe encore. Nous aurions voulu nous réjouir de la mort de Saddam, nous aurions peut-être eu le courage d'être des opposants, qui sait, et maintenant, nous ne saurions plus quoi penser. Nous aurions peut-être voulu croire en une guerre éclair, une guerre de conte qui aurait effacé nos années de terreur. Nous nous serions réveillés au milieu du cauchemar et nous ne saurions pas quoi faire pour en sortir. Nous serions, je crois, désespérés. Nous voudrions peut-être en finir, mais il y aurait les enfants qui nous tiendraient debout. Nous saurions que le monde entier parle de nous, mais que dans le fond, le monde entier s'en fout. Nous nous dirions qu'il y a pire. Les tchéchènes, par exemple, personne ne parle plus d'eux. Est-ce qu'il y a des irakiens qui pensent aux tchéchènes et réciproquement? Nous pourrions peut-être tout lâcher et partir nous réfugier en Jordanie. Mais c'est à Bagdad ou à Bassora que nous serions nés et nous aurions du mal à tout quitter, à repartir à zéro, peut-être parce que nous n'avons plus vingt ans. Je crois qu'on n' imagine pas le courage qu'il faut pour quitter tout ce à quoi on tient. Si on se mettait deux minutes à leur place, on ne laisserait pas traiter les demandeurs d'asile comme ça.

Je regarde mes enfants jouer. Il est temps d'aller manger.

Layla Nabulsi

Écrivain de théâtre

U hebt in de Dikke van Dale gezocht op het woord: beschaving.

RESULTAAT (max 20 woorden)

be·scha·ving (dev; beschavingen)

1peil van maatschappelijke, geestelijke en zedelijke ontwikkeling

2volk, beschouwd in zijn peil van ontwikkeling

be·scha·vings·of·fen·sief (het)

¹gerichte actie om een groep mensen of een hele maatschappij een

bep. vorm van beschaving bij te brengen

Hoe zou je de beschaving van een land kunnen meten?

Misschien zou je het kunnen meten aan hoe een land omgaat met de zwaksten in haar samenleving, en die van andere landen.

Aan de mate waarin een land in staat is hoop te verschaffen, in plaats van destructie.

Wordt het geen tijd voor een beschavingsoffensief?

Hanneke Paauwe

Schrijfster, toneelauteur

The invasion of Iraq and the continued occupation and destruction of that unfortunate country composes a criminal act of staggering magnitude. It is emblematic of the imperial arrogance of US rulers who presume the right to condemn and destroy any nation that refuses to obediently fit itself into the yoke of US-directed free-market globalism. One hopeful sign is that this violent imperial policy continues to incite popular opposition in countries throughout the world. Even in the United States, support for the war has dwindled to about 20 percent despite the endless barrage of propaganda that the White House feeds to the U.S. people. Ultimately the only antidote to elite-driven militaristic and economic coercion is mass opposition and resistance by the democratic forces of the world whose interests are never served by violence and aggression.

Michael Parenti

Ph.D., author (www.michaelparenti.org)

In woestijnen moeten mensen ernstig zijn en
zich inpakken tegen twijfel en zand
met doeken, bij voorkeur zwarte
en ook hun handen moeten schoenen dragen
en om hun haren en om hun hals:
 ook daarrond doeken
daardoor zullen wij nooit van hen horen of zij (...)
Hitte beschermt hen blijkbaar tegen hitte.

Die twijfel: van die zware twijfels.
Dat zand: van dat stuivend fijne.
Maar altijd zullen zij altijd
vrouw zijn, en altijd man e
dat zullen wij nooit horen.
Hitte beschermt hen blijkbaar tegen hitte.

Koen Peeters

Auteur

Dit is het uur – no knife, no bomb – golf van vuur: het regent scherven,
ledematen
Stilte rilt boven de schedelvelden
Van Dzershinsk, Najaf tot Nyamata; wolkenvloten verzamelen het azuur van
Afghanistan
En de wind walst door de wereld – spookmarionetten
Zwarte Navo
Jij plant rode bomen voor de dood

Hangt het licht ondersteboven (je kunt de loopgraven ruiken)
Vaderland van de kapotte huizen, kerken en moskeeën in elkaar geboord,
Graven die verborgen worden voor de dood,
Het levende huilen van een kind dat zonder honger nooit zal eten,
Dit vaderland ligt weggestorven achter een verweesde grenspaal
Waarover wie niet oplet, struikelt
Mijn hart scheurt en het duizelt
Zwarte Navo
Hangt zijn vliegers in de lucht
 En toeslaan moet hij nu
Maar mijn stem staat gekeeld in een lied overeind
Een moord is een moord is een moord

Peeters Holvoet-Hanssen

Samenwerking tussen schrijver-muzikant Elvis Peeters en dichter Peter Holvoet-Hanssen

The invasion of Iraq was a criminal act.
The occupation of Iraq remains a criminal act.
The British government under Blair and the United States administration are war criminals.
It's as simple as that.

Harold Pinter

author, Nobel Prize in Literature 2005

Iraqi Genocide

Excess death (avoidable death) is estimated as the difference between actual deaths and deaths expected for a peaceful, decently-run country with the same demographics (for details see "Body Count. Global avoidable mortality since 1950"(1). Excess deaths can be either VIOLENT (from bombs or bullets) or NON-VIOLENT (from deprivation and deprivation-exacerbated disease). For brutally US-occupied Iraq the base-line comparison for non-violent deaths is conveniently made with its impoverished and peaceful but demographically similar neighbours Iraq and Jordan.

Authoritative estimates of NON-VIOLENT post-invasion excess deaths in Occupied Iraq (March 2003-March 2008) are of 0.77 million (2) and of 0.87 million (3).

From various estimates of violent deaths in Iraq the average violence-related death rate can be used to calculate VIOLENT deaths in the 5-year period March 2003 - March 2008:

(a) the "media report"-based Iraq Body Count upper estimate of 88,000 (March 2003 - January 2008 (4)) translates to 90,000 /5 years.

(b) the WHO-Iraqi Puppet Government estimate of 151,000 (March 2003 - June 2006 (5)i) translates to 201,000/5 years.

(c) the top US Johns Hopkins University estimate of 600,000 (March 2003-July 2006 (6), translates to = 909,000/5 years.

(d) the expert UK ORB polling company estimate of 1,220,000 (March 2003-September 2007(7)).translates to 1,360,000 /5 years.

Taking authoritative estimates (c) and (d) for 5-year violent deaths of 0.91 million and 1.36 million, respectively, and estimates of 5-year non-violent excess deaths of 0.77 - 0.87 million, we can estimate that post-invasion violent plus non-violent excess deaths in Occupied Iraq will total 1.7 - 2.2 million as of March 2008. In addition one can estimate 1.7 million Sanctions excess deaths (1990-2003), 1.2 million under-5 infant deaths under Sanctions, 0.2 million Iraqi Gulf War deaths, 0.6 million post-invasion infant deaths (UNICEF) and 4.5 million Iraqi refugees (UNHCR). This is an Iraqi Holocaust and an Iraqi Genocide as defined by the UN Genocide Convention.

Gideon Polya

retired senior biochemist, author on biochemistry and global avoidable mortality - Australia

1 G.M. Polya, 2007: <http://mwcnews.net/content/view/1375/247/> and <http://globalbodycount.blogspot.com/> .

2 from the latest UN Population Division data: <http://esa.un.org/unpp/>

3 Calculated from United Nations Children's Fund, UNICEF, data on post-invasion under-5 year old infant deaths: <http://www.unicef.org/infobycountry/index.html> ; for impoverished Third World countries the under-5 infant deaths are about 0.7 of the total excess deaths, as described in the MWC News article "Layperson's Guide to Counting Iraq deaths":

<http://mwcnews.net/content/view/5872/26/>

4 see: <http://www.iraqbodycount.org/>

5 See: <http://www.who.int/mediacentre/news/releases/2008/pr02/en/index.html>

6 See: <http://www.thelancet.com/webfiles/images/journals/lancet/s0140673606694919.pdf>

7 See: http://www.opinion.co.uk/Newsroom_details.aspx?NewsId=78 and

<http://www.countercurrents.org/polya190907.htm>

In our small Midwestern town in the middle of cornfields that extend hundreds of kilometers in every direction, there is a grocery run by a former Iraqi schoolteacher named Mohammed. We often shop there; my wife likes to practice her Arabic with him. Mohammed came to the States in the late 1990s, a refugee from Saddam's terror. And he stayed to witness his adopted country invade and destroy the country of his birth.

We visited with Mohammed not long ago. He's our best source of reliable information about Iraq, five years after the invasion. He has by now lost 11 extended family members in the war. His cousin survived imprisonment by the Americans. His brother recently died a terrible and wholly gratuitous death. I asked Mohammed what he thought about the struggle now gripping America, dominating the elections, and at last challenging the conscience of the core of the country. I asked him what he thought the best way forward was, out of the intractable morass we have made there.

In his cosmopolitan, Middle Eastern, now Midwestern-inflected English, he answered, "The Americans must leave, the sooner the better. Today, if possible. It doesn't matter how. If they do, the situation can only improve. Iraq has governed itself for 5000 years; it can do so again, without any further lessons in nation-building."

Most people in our small town now agree with our friend. So do most people in the state of Illinois, and, by several different counts, so do a majority in the rest of this incredibly diverse country. And I believe that, come November, most of our elected officials in Washington will agree as well. If I'm right, then the next time we greet Mohammed, our As-Salāmu `Alaykum stands some better chance of coming true.

Richard Powers

American novelist

sterren zien en strepen

~~in onze vreeszaam mag u in alle vrijheid
winden laten we zullen niet luisteren
u mag zich elke morgen, na het groeten van de vlieg
vang voelen, u mag mee willen draaien
in onze lieve vrees~~

herleeft het vergezicht, zoomt de camera in:
tot straten zonder naam *fiiiioew* rondom de oren maken
gaten in uit vermoeide hoogten tuimelt Super-
Copter en kroont zich met de huid van landschap lichamen
groeien rondom lichamen dansen rondom lichamen vertrappen
en de astronaut ligt aan hun poten zit in hun oksels
sponsors uit te pulken pulken pulken vandaag en dan
ontploft er één *(met dank aan Radio 1)*

Xavier Roelens

Dichter

An American Dream

Figures and the timing of agendas are as important in politics as they are in economics and everyday life activities. In Iraq, they tell us a lot about the persistence of violence and the increasingly aggravating situation that amounts to a full-fledged civil war. Figures on money, oil, body counts, allocations and appointments to key offices tell of a growing but latent social dissatisfaction that would at any moment trigger strife that would send the whole region into chaos.

It goes without saying that the USA has caused most of the tragedies in Iraq, starting with its rash invasion. There are numerous deadly mistakes the USA committed in Iraq. Among these are the following Ten:

1. The USA misconceptions of Iraqi society, Arabs' psychology and Muslim world-view. The USA enforced a sort of prefab democracy on a society soaked to the bone in stereotype time-honoured traditions. Iraqis are aware of the real motives behind USA aggression. They keep wondering: if America had finally decided to come to liberate Iraq in March 2003, why, then, did it impose blockade which went on for more than ten years on us? For liberation doesn't entail or subsume the destruction of the infra-structure, cultural institutions and the psychology of the people to be liberated! Only the poor, the oppressed and the intellectuals suffered from the USA blockade and aggression while war-mongers, smugglers and thieves thrived in Iraq.

2. The USA policy-makers were on the wrong track too when they were led to believe that Iraqis were all dissatisfied with Saddam or were all against him. Saddam has built hospitals, schools and factories, improved transport and constructed dams. His parental policy and party Favourism, however, have created a vast social and intellectual polity including special army and security units which enjoyed undreamt of privileges, good pay and luxury. The moment Americans entered Iraq, they embarked on bossing, killing and arresting suspect Iraqis, watching them out, hunting them down and buffing them away under the threat of guns' muzzles, almost after the British manner when Britain occupied India more than two and a half centuries ago.

3. The USA occupation authority sent Iraq's army and other military and security configurations home depriving more than 3 million Iraqis from the

means of living, which amounts to declaring a civil war in Iraq. The USA in this foolhardy has made resistance for Iraqis an honourable obligation, a welcome duty and must for survival.

4. Iraqis have always been proud of their past victories and army and are themselves militant in mentality, perspective and temperament. To declare that Iraq's army is defeated, not Saddam's regime is a downright ego-humbling experience for a people born worriers and boost of seven successive military civilizations which for centuries had mastered the whole Near East including Israel.

5. Besides the everyday intentional and arbitrary killing of innocent civilians, the way the Americans deal with Iraqis such as frizzing and arresting women, forcing prisoners to go naked in Abu Ghreib and exposing their nakedness in the media to the world to fulfill the curse of Nahum on Nineveh, and the rape of an underage girl in Haditha indicates another significant aspect of American disregard of human life and disrespect of the moral standards which had both ignited and justified violence that is wrecking Iraq every moment.

6. The USA has given most top offices to either the Kurds or the Shiites. Some of whom are illiterate and some lack the qualifications for the offices they hold, forgetting that Iraqis abhorred party nepotism during Saddam's reign! The question is: what is the difference between democracy and one-party rule then?

7. The USA has never fulfilled any of the promises it voiced before the aggression: neither electricity, nor the general living standard has improved. There were, during Saddam's reign, no fuel crises, no assassinations of authors, academics and talented people, security prevailed and people used to enjoy their spring, summer and even fall and winter staying out at night. Now, fear reigns supreme all over Iraq. Borders are still out of control and the government lacks competent security forces and the Iraqi current lollipop Intelligence is instrumental to Iran and the USA. America does not give its yes-men much freedom or authority to build up their own system.

8. People feel badly embittered closely watching American double-standard policy on all levels: what America did in reward to its supporters and heroes

such as Sadat, Shah Iran and Saddam, has not equally and deservedly done to the corrupt gulf Emirs, Saudi Arabia's sword dancers and other oil tycoons who support the USA against the will of their own people, fueling dissidence and hatred. It supports Iraqi Kurds but blesses Turkey's offensive against Turkey's Kurds; it gives free rein to Israel to kill while it bridles Muslim resistance in Lebanon and Palestine to defend itself. It confounds Islam with terrorism neglecting, at the same time, the rights of Muslims in their lands, the right of Lebanese, Iraqis and Palestinians to resist and fight for freedom and liberation. No wonder then that the repressed majority of Arab young people will resort to extreme violence and seek a charismatic leader in Osama bin Laden, Hassan Nasr Allah or Ismail Haniyah to fight for salvation, dignity and liberation from what is felt slavery by shallow, permissive and blasphemous USA which preaches an American dream but enforces a nightmare. No one would replace light by darkness unless this sort of darkness is coming out of a black midnight sun like that of Paul Eluard or Derrida, which the USA rancid machine doesn't admit in any skies!

9. Another grave mistake the USA made in Iraq was its adoption of the domino principle which led her to believe that shifting a brick in the wall of the Middle East will affect the whole region and democracy will spread as if by infection or contagion forgetting that what applies to dominos cannot apply to history and what is mechanically correct could by no means be biologically viable! The Middle East is not a collection of domino pieces. It is rather a wall where Syria, Iran and Turkey constitute strong, authentic and defiant boulders.

Iraqis see their land reduced, their water resources depleted, even their very cultural and economic wealth seeping out of their homeland and hands. How could they, then, not resort to violence? The irony becomes flagrant when it comes to the needless proposal of changing the Iraqi flag which is the most perceived and generally accepted symbol of sovereignty. If local flags are to be flown in different parts of Iraq, America would have done nothing for the unification of a mutilated nation. Rather parochial Chauvinism will replace Centralism, disintegration will replace integration and heterogeneity will replace homogeneity. In other words, hatred and anarchy will prevail. America would have done nothing then!

10. "The straw that will break the camel's back" as an Iraqi proverb puts it, is American blindness in bringing Iran into Iraq. Iran is viewed by all Sunni Iraqis, and by a good portion of Shiite Iraqis, as a historical and stereotype enemy. Tipping the balance of power in the Gulf will only increase the Gulf state dependence on the USA and increase the USA benefit from the Gulf States and Saudi Arabia selling them weapons for paranoia, but it will strengthen obscuritism in Iran, lay the infant at Europe's weak countries' doorstep, and nourish hatred everywhere in the Middle East. People do not like these governments and the possibilities of further violence are forever increasing.

Salah Salim Ali

Iraqi writer

Des corps et tout ce qui en sort, de trivial et de sublime, voilà notre humanité... En Irak, trop de choses rentrent de force dans des chairs et des cœurs fatigués depuis cinq ans et tellement plus longtemps que la mémoire hésite: ferrailles, bombes, shrapnells, gaz divers, terreurs insomniaques, infamies et dénis, insultes et sévices, humiliations et menaces, balles explosives et baïonnettes, manipulations et poignards, sirènes et sifflements, de tout pour entamer l'avenir, le présent et la nuit dans des explosions brèves qui marquent le passage d'un temps d'horreur à un autre qui nargue toutes les autres et jette sur la scène de Babylone détruite de nouvelles épouvantes.

Daniel Simon

Écrivain belge

As we contemplate the fifth anniversary of the unleashing of this horror which has cost so many lives, let us also remember the considerable psychic toll of this act of aggression and destruction. Millions of Iraqis suffer the agonies of loss of loved ones. Uncounted numbers suffer the loss of their homes and communities which, more even than lodging, provide anchors of stability in life. And virtually all Iraqis have lost that sense of progress and hope that makes life's pains and agonies bearable. Long after the brutal contests for

power between rival factions have been resolved through dialog or wound down through exhaustion, Iraqis will be struggling to put together their lives, to create a world in which daily life is not unimaginable, and in which hope for the future exists.

We must also remember the psychic toll on Americans exacted by this war and its attendant destruction. There are, of course, the thousands and thousands of troops suffering from post traumatic stress, from traumatic brain injuries, and from the myriad other diagnoses attributable to this war. But there is also the despair that untold others will experience as they return and realize that their experiences of fear, chaos and destruction alienate them from their neighbors who live in a safe world of shopping malls and American Idol.

And there is the effect upon all of us, citizens of the United States and of many other countries, knowing that the post-Cold War opportunity to create a new, more peaceful world order of international cooperation has been ruthlessly abandoned in pursuit of this mad dream of world dominance. Each of us has within the potential to create and to destroy. For five long years we have seen what the potential to dominate and destroy has wrought. We must each reach within to tap the potential to create, to unite, and to love, as we struggle to create a more just and peaceful world.

Stephen Soldz, Director, Center for Research, Evaluation, and Program Development - Boston Graduate School of Psychoanalysis

Het verdriet van Gilgamesj

Gilgamesj keek uit het raam van zijn bejaardenflat over de witte vlakte. De kanalen waren droog, het land verzilt. Altijd hetzelfde: zonder goede koning, ging de aarde kapot. Het zout dat het bedekte, leek alleen maar op kristallen na een glas of vier. Niet met de drab die hij zo graag dronk, maar vol Budweiser van die blonde helden. Tegenwoordig bleef er niet veel meer over om duizend jaar voor te leven.

Ooit had Sjamasj, zijn geliefde zonnegod (nu niet meer sinds zijn dermatologe elk jaar vlekken moest wegsnijden) hem voor zijn zoektocht proberen te behoeden:

“Oh Gilgamesj, waar zwerf je toch heen?

Het leven dat je zoekt, zul je niet vinden.”

Hij wilde niet zijn zoals iedere sterveling. Hij wilde niet zoals Enkidu, zijn beste vriend, door de onderwereld kruipen terwijl hij z'n demonen krijzend probeerde te bezweren. Hij moest het eeuwige leven hebben, het kruid vinden dat hem vrijwaarde van ouderdom en verdriet. Niet veel leek het hem toen om Sjamasj te vragen:

“Laat mijn ogen de zon zien en verzadigd worden met licht.

De duisternis is verborgen, hoeveel licht blijft er nog over?

Wanneer mogen de doden de stralen van de zon zien?”

Nu zag hij de doden elke dag over het land zwerven: roodhoofdige Engelsen, blonde Amerikanen, zijn donkere achterachterkleinzoon in een te krap uniform. Te veel bloed en haveloosheid voor zijn oude ogen.

Gilgamesj opende het raam en probeerde hen met gesis en gefluit te verjagen, maar ze gingen niet weg. Nu en dan keek één van hen hem aan. Niet woedend, niet verdrietig, maar met ogen die de Hemelstier in één tel op de knieën konden dwingen of Huwawa, de reus die de ceders bewaakte, tot een kwijlende sukkel konden maken.

Gilgamesj dacht aan zijn erfenis, het land uitgesleept voor het oog van de camera. De ziggoerat was platgebombardeed, in de hangende tuinen groeide weed, zijn cilinderzegels lagen duurbetaald in potdichte kluizen.

Misschien zou hij springen, misschien zou hij blijven. Want dat was toch het eeuwige lot van een oude koning: toekijken hoe je land zichzelf uitwiste, tot één dode, witte vlakke.

(Met citaten uit het *Gilgamesjepos*, tablet IX)

Johanna Spaey

Thrillerauteur

Impeach Bush and Cheney.

The fifth anniversary of the invasion and occupation of Iraq comes closer to six years after Bush and Cheney began misappropriating funds to illegally begin transferring troops and resources to the region in preparation for the assault. Of course, the whole enterprise is illegal on a number of levels: it's a war of aggression, it was opposed by the UN Security Council, it was based on defrauding Congress, it did not follow a congressional declaration of war, it has made use of illegal weapons, illegally targeted civilians and ambulances, hospitals and journalists, it has been marketed with dishonest propaganda, its aims include the theft of another nation's resources, and so on. But it is significant that Bush and Cheney stole money from the Pentagon to begin the war prior to any Congressional authorization, because Congress understands that if it cuts off the war funding, Bush and Cheney will take it from elsewhere in the Pentagon again, and again illegally, but this time publicly, and Congress will be forced to close down or impeach. This fear of having to stand up and do its job and impeach criminals in the White House keeps the occupation going. And the American people, who favour both peace and impeachment are likewise too scared to force Congress to do its job. The victims of our fear are the people of Iraq. For this I am deeply ashamed on this anniversary and each and every day of the now-begun New American Century.

David Swanson

Co-Founder of AfterDowningStreet.org

Aan de dode irakezen

hoe vaak zien wij uw lichamen, verminkt, verbrijzeld
van het volle leven alle elektriciteit
ontberend door ons breedbeeld glijden
op handen van geschreeuw en tranen
het lijkt ons haast
normaal, ons bed staat ver van uw bed,
onze tafel ver van uw tafel,
we zappen naar luchtiger verhalen,
slaan geen acht meer, geen alarm, een blad
om, nemen iets om beter in te slapen

maar wie zijn kind, zijn moeder in bloed geschreven
vindt op een dag aan de voet van Bagdad,
wie het verlies ziet gulpen
als bloemfonteinen uit de buik van zijn stad
wie tot het eind der tijden
het leger leeg en koud en dor weet,
met droge korsten valt niet te praten aan tafel,
heeft geen verhaal
aan warme binnenkamers
ik begrijp uw haat, ik schrijf mijn schaamte neer

Peter Theunynck

Dichter

La guerre d'Irak était déclenchée sous un double prétexte fallacieux: présence d'armes de destruction massive, complicité entre Al-Qaida et le régime de Saddam Hussein. Elle était censée punir les responsables des attaques du 11 septembre, qui ont fait environ 3.000 victimes. La guerre, elle, a provoqué la mort d'un nombre d'Irakiens jamais établi officiellement mais estimé entre 60.000 (par le Irak Body Count) et 600.000 (par le journal médical The Lancet), soit entre 20 et 200 Irakiens pour chaque Américain tué – des Irakiens qui n'étaient ni de près ni de loin liés aux morts du 11 septembre. La guerre d'Irak, amplifiée par la « guerre contre le terrorisme », a rendu licite, voire recommandable, la pratique de la torture: revendication officielle qui représente une première dans l'histoire des démocraties occidentales. Et les Etats-Unis ne sont pas seuls en cause. Les services secrets des pays membres de l'Union européenne, en suivant les instructions de leurs gouvernements, collaborent activement avec les services américains correspondants, animateurs des centres de torture. Ces pratiques n'ont provoqué aucune condamnation de la part des pays européens; or qui ne dit mot consent. Et les gouvernements ne sont pas seuls en cause: dans la mesure où la population de ces pays – vous et moi – ne réagit pas contre la torture, elle se rend complice de sa perpétuation.

Tzvetan Todorov

Philosophe franco-bulgare

De stilte is onnatuurlijk. Het nieuws zou gepaard moeten gaan met geschreeuw en het kapotscheuren van kleren, denkt Joyce. Lawaai! Luide kreten en gillen. Iets! Alles behalve deze stilte die op je afkomt en die niet eens aan jouw mouw hoeft te trekken om op te vallen. Maar Sisi's dood is ook niet natuurlijk. Dus misschien is stilte wel de beste manier om om haar te rouwen.

...

De flatscreen tv voor de vrouwen staat aan, maar het geluid is uitgeschakeld. Er is een soap bezig. Amerikaans waarschijnlijk. Onmogelijk mooie, blonde vrouwen met volumineus haar en mannen met afgetrainde lichamen en woeste ogen bewegen over het beeld. Niemand kijkt ernaar.

"Wie heeft haar gevonden?" vraagt Efe. Eindelijk. Ze slaat haar benen over elkaar. Wanneer ze haar linker enkel op haar rechterknie schuift, klinkt het roetsjen van haar nylon legging verscheurend hard in de stilte.

Chika Unigwe

Schrijfster

The catastrophic logic of "preemptive war"

The United States has violated over 50 years of treaty and customary international law in its "preemptive" invasion of Iraq; in its promulgation of interrogation techniques that are either cruel, degrading, inhuman/inhumane, or torture; in its failure to apply the Geneva Conventions and other laws of war to combatants and civilians; in its indefinite detentions in violation of Geneva and the US Constitution.

These flagrant abuses of long-accepted law will come back to haunt us, long after this administration is gone. These policies serve only to promote the interests of those in power and in the oil and weapons industry; they are destroying the economy, good name, and high moral standing of America. They are destroying the Iraqi people and have long since destroyed Iraq infrastructure, all in complete disregard of international human rights laws.

I quote international law professor Jordan J. Paust from pages 23-24 of his book, "Beyond the Law: The Bush Administration's Unlawful Responses in the

'War' on Terror":

"Not since the Nazi era have so many lawyers been so clearly involved in international crimes concerning the treatment and interrogation of persons detained during war ... I know of no other instance in the long history of the United States of a plan approved by lawyers and at the highest levels of our government systematically to deny human beings protections under the laws of war. I know of no other denial by a President of the United States of the fact that the laws of war apply to an international armed conflict during which U.S. armed forces engage an enemy in battle. I know of no other authorization of a President to deny treatment required under the Geneva Conventions. I know of no other instance in our history when a Secretary of Defense, top U.S. generals, or a DOD Working Group approved such denials of protections or the use of interrogation tactics that were either patently violative of the laws of war or could clearly constitute violations in various circumstances."

Jennifer Van Bergen

journalist, author writing about civil liberties, human rights and international law - USA

Een rad voor ogen

Een raad voor morgen

Schaamte voor de graven

Vrede voor de raven

Serge van Duijnhoven

Schrijver

Stapel de doden
op tot torens

schaterend om het Babel
opgetrokken uit hun as

jammerend om de taal
die er niet was

Laat hun vurige
tongen horen

Ingrid Vander Veken

Schrijfster

and it soon became apparent that as to weapons of mass destruction there were
none.

het laatste woord is verdomd een hoerenjong
het zat eerst zwart geregeld in een enfilade
van trance en trac
tot het hoetel foeterend
de uitgang miste en merde
wit te kijk kwam
kappen
en naar de letterzetterhel

Herlinde Vekemans

Dichter

In zijn laatste State of the Union verklaarde George Bush dat hij maar een miniem deeltje van de dertigduizend extra's die hij vorig jaar over een muur van protest Irak binnentrapte, zal terugtrekken. Ze hebben immers resultaten opgeleverd die niemand zich toen had kunnen voorstellen, aldus de president. Inderdaad: het voorstellingsvermogen werd steeds heviger op de proef gesteld en lijkt minder controleerbaar doch versterkt uit de strijd te komen. Een recent onderzoek toont dat Bush en de zijnen in de twee jaar na hun eerste inval in Irak, negenhonderd vijfendertig publieke valse verklaringen voortbrachten. Daar is wat fantasie voor nodig.

Vijfendertig procent van de Irakezen kampt intussen met psychische problemen. Het moet hun waanbeelden steeds meer moeite kosten de realiteit te overtreffen. Veel Irak-veteranen, of de lichaamsdelen die daarvan overblijven, gaan thuis, na terugkeer, met een wapen slapen, bedreigen hun gezinsleden ermee of stoppen samenvattend een loop in de eigen mond. Op fantasie hoeven ze zich nauwelijks te beroepen. Herinneringen volstaan. Toch laat oorlog fantasten rijkelijk bloesemen. Ook Iraakse terreurorganisaties geven blijk van een steeds groteskere verbeeldingskracht. Geestelijk gehandicapte vrouwen naar huisdier- en een vogelmarkten sturen, hen volk laten lokken met de kreet 'Vo-gels! Vogels te koop!' en hen dan vanop een afstand met een telefoon tot ontploffing brengen: je moet er maar opkomen. Ja, zo wordt de fantasie telkens tot meer vindingrijkheid gedwongen. Verder wist de president nog mee te delen dat geduld een schone deugd is.

Annelies Verbeke

Schrijfster

Er was eens een man die door een wesp gestoken werd. Vlak in zijn edele delen.

Dus gooide de man een staaf dynamiet in de bijenkorf van de bureu. Dat luchtte op.

De man hield bovendien van honing. Hij zakte in zijn tuinstoel neer (de benen wijd wegens de wespensteek) en wachtte met gesperde mond tot het klevrige spul over de tuinmuur kwam gespoten. Dat viel tegen. Kleven deed het goedje wel, maar het was helrood en 't smaakte een beetje raar. En het bleef maar spuiten!

De man stuurde zijn zoontjes de tuinmuur over. Dat paar bijen die de ontploffing hadden overleefd vlogen de kereltjes aan en prikten waar ze hen maar raken konden. En zoals dat met honingbijen gaat, lieten ze hun angels in het vel zitten; ze overleden aan hun verwondingen.

Een eigenwijs neefje kwam aangedraafd, een prentenboek onder de arm, om de man het verschil tussen wespen en bijen te verklaren. Oompje gaf hem een draai om de oren en spoelde het boek door het toilet.

Een buurjongen die op de fiets voorbijreed en om der zoontjes' rode bulten lachte, werd in het tuinhok opgesloten. Dat joch wist vast meer over imkeren dan hij liet uitschijnen. De man propte een tuinslang diep in de strot van het baasje en bleef pompen tot het kereltje dood neerzeeg. Dan richtte de man de tuinslang op zichzelf, en waste zich helemaal schoon. Zie je wel, zo'n beetje water kan helemaal geen kwaad!

Dat er intussen op het dak een nieuwe generatie solitaire wespen in het ei zat, kon de man niet deren. Volgend jaar trekt iemand anders in het huis in. Laat die maar de 436.846 liter rode honing opruimen; laat die maar zelf het venijnige nieuwe wespengebroad van zijn kloten slaan.

Paul Verhaeghen
Schrijver

Tuer son prochain est un crime, d'autant plus énormes sont les crimes d'un homme d'état qui déclenche une guerre, de l'équipe qui le soutient, des hommes de religion qui tuent pour prendre le pouvoir et de tous ceux qui se laissent tenter par la violence meurtrière. Quand l'humanité connaîtra-t-elle un pacifisme universel?

Nicole Verschoore
auteur

Beelden uit Irak.
Geamputeerde ledematen.
Bloedplassen.
Jammerende krijsende mensen.
Kinderen. Kinderen.

En terwijl even naar de keuken lopen om het glas opnieuw te vullen.

En op tijd weer in de zetel zitten voor de resultaten van het voetbal en van het wielrennen.

Hoe maak je van een doodzonde een dagelijkse zonde?

Door ze dagelijks te doen.

Erik Vlaminck

Schrijver

'Justice for the people of Iraq'

The international community must not allow that more dishonesty is added to history by referring to the wrongdoings of a dictator to explain the horrific suffering the Iraqi people have had to endure. There is much that can only be added to the account of the outside world, to the Governments of the United States and the United Kingdom and other governments and tragically to the United Nations in explaining the Iraq drama: many years of sanctions that punished the Iraqi people for something they had not done followed by the subsequent illegal invasion and brutal occupation.

The tally of international guilt amounts to millions of dead and even larger numbers of physically and mentally maimed. Added to this is a nation's destroyed social infrastructure.

Iraqis are a proud and strong people who will do everything to help themselves. Yet, we can make our contribution by demanding that those responsible for the carnage and destruction are taken to task and held accountable for what they have done. The international peace movement must never relent in calling for justice for the people of Iraq.

Hans von Sponeck

Former UN Assistant Secretary General and UN Humanitarian Coordinator for Iraq (1998-2000)

In January 2003, just weeks before our illegal invasion, Nelson Mandela made the following statement: "... All Bush wants is Iraqi oil. Why [is the U.S.] not seeking to confiscate weapons of mass destruction from [its] ally Israel?... What I am condemning is that one power, with a president who has no foresight, who cannot think properly, is now wanting to plunge the world into a holocaust."

Well, as the banner on the aircraft carrier read, Mission Accomplished.....for the holocaust of ethnic cleansing in Palestine has extended to Iraq, COMPLIMENTS of our illegal and brutal occupation.

- Were there weapons of mass destruction in Iraq? NO!
- Were there ties between Saddam Hussein and Al-Qaeda? NO!
- Did the Iraqi people ever pose a threat to us? NO!
- Have Sunni and Shia been killing each other for thousands of years? NO!

How do we know our "leaders" are lying to us? Their lips are moving. In Iraq, as in Latin America in the 1980's, the bloodshed began when American CIA-operations were set in motion.

In reality, while there are over 2.5 million Iraqi refugees living mainly in Syria and Jordan, there is NO mass bloodshed and torture in these neighboring countries. The genocide just happens to be occurring inside Iraq, where American CIA, Israeli Mossad, and the most powerful military in the world are running operations. It's simple: Invasion and occupation are illegal, and there must be one consistent standard for justice and the law.

No timetables—just IMMEDIATE WITHDRAWAL.

No conditions—just IMMEDIATE WITHDRAWAL.

No more stoplossing soldiers—just IMMEDIATE WITHDRAWAL.

Iraq needs only one thing from America—just IMMEDIATE WITHDRAWAL.

Worldwide, we the peacemakers are the majority. Whatever obstacles we encounter in the struggle, they are nothing compared to what the Iraqi people are facing everyday. We are here. We have to push forward. And we cannot stop until our government's crimes do.

Dahlia Wasfi

M.D., Anti-war activist, speaker, Global Exchange - Iraq / USA

What does the future hold for us?

What does the future hold for us? The exit of occupation troops from Iraq is imminent. For us, the question is no longer when the troops are leaving, but rather how they will deal with the chaos and destruction they created, how to compensate the people they killed and maimed, and how to build bridges with Iraqi, Arab and Muslim population to regain hope in democracy. On the eve of US led invasion, Nelson Mandela described it as "the US wanting to plunge the world into a holocaust." It has.

Life in post "liberation" Iraq is not just the continuity of misery and death under new guises. It is much, much worse - even without the extra dimensions of pillage, corruption and the total ruin of the infrastructure. The occupation has managed to end our hopes, as Iraqis in opposition, of persuading our people of the humanity of democracy and how it would, put an end to all abuses of human rights, torture, and violence against women, death penalty and public executions. As if we have to go through another chapter of what Hanna Arendt termed 'banal evil' of functionaries extinguishing life by remote control without thinking.

We who had dreams of going back home to help rebuild our country have been joined now in exile by another 2.5 millions. Hopes to see the "new Iraq" is diminishing with every house demolished, with every school and hospital bombarded, with every family forced to leave home, with every woman widowed. Despair is overtaking our souls and we know very well, from the Palestinian tragedy of occupation and injustice, how volatile is despair when mixed with injustice and how indiscriminate violence could be.

The new implant called terrorism, introduced in Iraq's body under "War on terror" slogan has grown fast in Iraq and neighbouring countries. Now, in order to regain people's trust and believe in democracy, we have to face the huge task of fighting the occupation troops and its mercenaries, the sectarian medieval political parties and its militias, the gangs and terrorists. The daily carnage, the meaningless violence in Iraq, justified by tiresome US politicians and their stooges as necessary to establish democracy, has often forced us to distance ourselves from any project carries the word "democracy".

Democracy for people in the Arab and Muslim world has become a dirty word. The US has failed spectacularly in Iraq yet it is still criminally high on the cocktail of power, arrogance, and ignorance. But above all racism: what is good for us is not good for you. We are patriots but you are terrorists and this

racism unless dealt with by people of the world will continue to cost us all innocent lives and blood.

Personally, I find the way out of the mess, for both the US and Iraq, almost clear, provided that the occupiers are willing "to see". In fact we, a group of over one hundred Iraqi writers, artists and academics in exile, did summaries our position, on the future of Iraq and the Middle East, in a letter we delivered to the British government, few months before the invasion. We said; "That a real change can only be brought about by the Iraqi people themselves within an environment of peace and justice for all the peoples of the Middle East." This continues to be the case. It implies that the occupiers have to get off their tanks, take off their racist dark glasses to see us as ordinary people just like themselves. We are not terrorists but willing to risk our lives defending our homes, families, and way of life, history, culture, identity and resources. We do not hate Americans and we do not want to humiliate America but we fight to get rid of the occupation, its greed, brutality and humiliation. We simply believe that Iraq belongs to Iraqis.

As for Iraqi women, one of the biggest blunders of the US policy in the Middle East is regarding Iraqi women who were planned to be the beacon for Arab and Muslim women's liberation and rights. However, some Iraqi women, in the disastrous process of the war and occupation, were allocated the role of feminization of the occupation. A new breed of colonial feminists was nurtured inside Iraq to act as the cheer leaders of the US policy, mostly while on tour in the US. The majority of Iraqi women resist being a pawn in a military game or a segregated minority in the game of "creating active minorities" designed to divide and rule, even if the designers were women.

The only peaceful future will have to be based on equality, respect, and justice for all men and women bearing in mind that the only route to end the instability and terrorism in the whole Middle East will have to go through Palestine and accepting the right of resistance which is a basic human right as well as a moral responsibility. That was the case during the Algerian war of independence, the Vietnamese war of independence, and is the case in Iraq now.

Haifa Zangana,
Iraqi novelist, UK

On the War in Iraq

By: Nawal El Saadawi (March 2008)

- 1.) We cannot view the war in Iraq as an isolated incident. It is part of the whole policy of the capitalist patriarchal system based on military and economic power and not on justice. We have to fight against this whole policy, this whole system, and not only against the war in Iraq.
- 2.) The invasion of Iraq by the Bush Administration is based mainly on the political domination of the whole region and the exploitation of material resources, mainly oil. The Iraqi people exposed this fact by fighting against the "Iraq Oil Law," which was prepared on 26 May 2007 by the USA government who forced the Iraqi government to get the approval of the Iraqi parliament for it. This law grants US and foreign oil companies terms that legalize the exploitation and confiscation of the greater part of Iraq oil production for as long as thirty years.
- 3.) The opposition to the war in Iraq has grown inside the USA and in Europe and all around the world. In the USA even those who supported it before (including Hilary Clinton) are opposing it now. Barak Obama and others in the USA who opposed the Iraq war from the beginning are gaining the respect of the majority of people inside the USA and all around the world. Barak Obama and others do not want only to end the war in Iraq but to end the mindset that made the war in the first place.
But we cannot end the mindset which makes the war without ending the political – economic system which cannot survive without the war , I mean the global capitalist patriarchal system , governed by military and economic power and not justice .
- 4.) The United Nations Security Council (dominated by the US and Europe) confers a legitimacy to war and sanctions. It lacks power to enforce its own mandates. It uses the veto it cannot act for the interest of big powers. The UN Security Council approved under US power the war against Iraq to punish the dictator Saddam Hussein but they never punished dictators in other countries including Saudi Arabia and the US themselves. The UN never punished American- Israeli government for

refusing to implement many of the UN resolutions related to the rights of the Palestinian people.

- 5.) Powerful war criminals including George Bush never stood in front of the International Criminal Courts (ICC). But the ICC can flex its muscles and punish small minor dictators in Africa, Asia, Latin America or others. Most of those small dictators work hand in hand with big dictators. They serve their interests against the interest of millions of their people, but whenever their service is not needed by their masters, they are crushed or toppled by the same powers that used them. (This happened with Saddam Hussein and of Iraq and other dictators in our region and other parts of the world.) Saddam Hussein enjoyed the support of the American government during the 1980's while he engaged in the brutal war against Iran and killing his own people. The US government supported him because he had oil and was seen as counterweight to the Islamic government in Iran.
- 6.) In 1991 Bush the father assembled a global coalition (with Europe and some Arab states including Egypt) to liberate Kuwait from Saddam Hussein. The US withdrew from Iraq leaving the Kurds and the Shiites who had risen against Saddam Hussein at the US urging. Divide and rule is the policy of colonial, neo colonial and post modern imperialism. The American- European invasion of Iraq in 2003 resulted in the religious war between Sunni and Shia Muslims in Iraq.
- 7.) We still live in a jungle, in a slave system under the so called post-modern Western civilization. We have to join all our efforts to change this capitalist patriarchal system. We can change the system by our power, the power of the united people all over the world regardless of our differences. Another world is possible, is necessary. Hope is Power.

Nawal El Saadawi

Writer - Egypt

For international recognition of the Iraqi resistance as the sole legitimate and legal representative of the Iraqi people

This March, the fifth anniversary of the illegal invasion and occupation of Iraq — an occupation that stands defeated, unable to achieve its goals, and yet continues to rain violence down on the Iraqi people — will be commemorated with demonstrations in numerous cities around the globe. The war on Iraq continues with horrific brutality: the Pentagon acknowledges that it increased six fold air strikes in 2007. The number of Iraqis detained under US authority doubled in the last year. According to the Iraqi Association of Detainees and Prisoners, there are more than 400,000 Iraqis imprisoned and detained across 36 US and Iraqi detention centres, including thousands of women and children.

The US remains the primary occupying power in Iraq since the illegal invasion of 2003. In early 2007, President Bush ordered the deployment of a further 30,000 American soldiers, most of them in Baghdad. At present 158,000 American soldiers are in Iraq —an amount that US military commanders state cannot be reduced in the coming months— in addition to the troops of several other countries and tens of thousands of mercenaries operating beyond control or the rule of law. Officially, the United States acknowledges the deaths of almost 4,000 US soldiers in Iraq, 82 per cent of them in combat. After a reduction in the number of soldiers killed in combat in the final months of 2007, in January and February 2008 the United States has again lost, on average, over one soldier a day in the attacks of the Iraqi resistance.

According to data from the US Congress, the monthly cost of the war in Iraq stands at \$12 billion (more than eight billion euros), paid partly with Iraqi oil exports, which in January 2008 was estimated at 2.1 million barrels per day. So far, the US government has spent \$490 billion on the war in Iraq. However, according to a November 2007 report by the Joint Commission of Congress, the total economic cost estimate for 2002-2008 reaches \$1.3 trillion (nearly one trillion euros). But according to a recent study of Nobel prize recipient economy 2001 Joseph E. Stiglitz, the war in Iraq costs already 3 trillion dollar. That's a 3 with 12 zero's. In the Washington Post of 9 March 2008, Stiglitz writes: "There is no such thing as a free lunch, and there is no such thing as a free war. The Iraq adventure has seriously weakened the U.S.

economy, whose woes now go far beyond loose mortgage lending. You can't spend \$3 trillion -- yes, \$3 trillion -- on a failed war abroad and not feel the pain at home."

The balance sheet for the Iraqi people

In order to dominate Iraq, the occupation has dismantled Iraqi institutions and subjected Iraqi society to extreme violence and impoverishment, instigating ethnic and sectarian strife by promoting mafia-like entities run by criminals in collaboration with the occupation and regimes neighbouring Iraq. Almost a quarter of the Iraqi population has died or become refugees after the onset of occupation and as a result of it.

After five years of occupation, all data from UN agencies and independent institutions corroborate that the daily situation of the Iraqi people is catastrophic:

— 43 per cent of Iraqis live in abject poverty on less than one dollar a day; 60-70 per cent of the workforce is unemployed. In Iraq there are more than six million people in need of urgent humanitarian aid, and of these, four million in urgent need of food aid — twice the number in 2004. Only 60 per cent of Iraqis have access to government food rations, whose coverage prior to the invasion was universal. Under pressure of the World Bank, the government in Iraq declared it would cancel the rations system in June, as well as subsidies on fuel.

— Child malnutrition has increased exponentially during the years of occupation: half of Iraq's children under five are malnourished; low birth weight has tripled to affect 11 per cent of Iraqi infants.

— 70 per cent of the population is denied adequate supplies of drinking water and 80 per cent lack basic sanitation; cholera is now ravaging half the country's 18 provinces.

— 2,000 Iraqi doctors have been killed —most of which assassinated— and half of the 34,000 registered in 2003 have left the country. Of Iraq's 180 large hospitals, 90 per cent lack essential resources. Under the control of

Moqtada Al-Sadr, the Ministry of Health has plummeted into corruption, while hospitals have been transformed into secret detention centres where torture and murder are endemic at the hands of death squads.

— The combination of malnutrition and lack of drinking water, along with deteriorating sanitary conditions, places Iraq among 60 countries in the world with the highest rates of infant mortality, mortality in children under five, and maternal mortality.

— More than 800,000 schoolchildren (22 per cent) have stopped attending primary school and only half of those who complete primary school continue their education. More than 220,000 refugee children in neighbouring countries are denied their right to education.

— At least 300 teachers and professors from universities across Iraq, representing all academic disciplines, have been killed in a systematic campaign of assassinations. The militias of mercenary politicians tied to the occupation have imposed sectarianism within universities, as well as segregating the sexes and enforcing fundamentalist Islamic codes of dress.

— Across Iraq, including in Baghdad, the supply of electricity tops out at two hours a day. Absent centralised control over oil production, and in the face of massive plundering and corruption, Iraq has to import fuel for transportation and household use while local mafia forces make millions in smuggling.

— All public services have collapsed. Already in 2006, 40 per cent of skilled Iraqi personnel had left the country.

US propaganda about rebuilding the country is a bitter lie. The international community is silent about corruption in all fields and at all levels (Iraq is now the third worst country in the world in terms of corruption), the multiplication of local mafias, and the targeted assassination and/or disappearance of Iraq's technically skilled population. By August 2007, the government of Nuri Al-Maliki had spent only 4.4 per cent of the budget of that year. In January 2008, the export of Iraqi oil was estimated at 2.1 million barrels a day, half a million less per day than under the devastating sanctions regime that preceded the invasion.

One million Iraqis dead and five million Iraqi refugees and displaced

A new study published in January 2008 by the British company Opinion Business Research (ORB), in collaboration with the Independent Institute for Administration and Civil Society Studies (IIACSS), an independent Iraqi institution, estimated that over one million Iraqis have been killed since the beginning of the occupation, a figure 10 times higher than official figures. The new study confirms the assessment made by two previous studies conducted by the Bloomberg School of Public Health at Johns Hopkins University, USA, and published in the medical journal *The Lancet*, and that the occupiers and their allies have sought to discredit. All studies consider the actions of occupation forces as the main cause of violent death in Iraq, both in absolute and relative terms.

In addition to over one million dead, the US occupation of Iraq has created the largest and fastest growing global refugee crisis in post-World War II memory, inclusive of the Palestinian exodus and the genocide in Rwanda. In terms of numbers, Iraq is first in the world, and ahead of Colombia. At least 2.5 million Iraqis have been internally displaced —2,000 per day— while 2.2 million more are refugees in neighbouring countries, particularly in Syria, representing a burden on host state resources that inevitably generates tension.

The causes of the exodus of the Iraqi population are overlapping: massive military operations of the occupation and the systematic destruction of infrastructure; the deterioration of basic living conditions due to the destruction of the state; rampant corruption and the strengthening of local mafias; and sectarian violence instigated from 2005 by the security services, militias and death squads linked to forces comprising the collaborating government in Iraq with the encouragement —or at least consent— of the occupation.

The presence of Al-Qaeda in Iraq is another consequence of the occupation, encouraging civil strife and social regression and is denounced the Iraqi anti-occupation movement. Indiscriminate attacks by Al-Qaeda, singled out by the media but minor in the context of the violence plaguing Iraq as a whole, have

as a target the Iraqi people themselves and are used as justification for prolonging the occupation and the war.

The Iraqi Red Crescent has reported that the increase in US troops and intensification of the war —especially in Baghdad— through 2007 has doubled the number of displaced in that year compared to previous years, with 100,000 refugees created per month. The culmination of the sectarian logic embraced by the occupation is the construction by American troops of walls around whole neighbourhoods in Baghdad and elsewhere, along with wholesale terror campaigns against districts and cities, including the citywide operation in Mosul in February 2008.

Destroying Iraqi society to end resistance

Interested in abetting the strategic destruction of Iraq, regimes of neighbouring countries (Israel, Iran, Saudi Arabia...) have also encouraged sectarian violence in Iraq. But it is the occupying power that bears absolute and final responsibility for the violence that has racked the country, having imposed the old colonial model of power sharing by confessional quota, which inevitably generates sectarianism.

The US has taken advantage of the sectarian violence it instigated to destroy the social basis of resistance to the occupation and its project of annihilating secular and skilled sectors of the Iraqi population —those capable of managing a sovereign, unified, inclusive and democratic Iraq. The US continues to justify its presence in Iraq on the pretext of avoiding “civil war” and “combating terrorism”.

The destruction of institutions, widespread impoverishment and social disintegration fuel the expansion of backward and sectarian forces, which have resorted to terror to control and fragment the country. Meanwhile, new laws break the juridical unity of Iraq, discard the concept of citizenship, and place legislation under religion. The partition of Iraq emerges as inevitable, revealing the strategic goal of the extreme violence to which the country has been and remains subject.

After this is the control of oil. Regressive of civil and economic rights, the new Iraqi constitution —passed fraudulently in 2005— anticipated the new Hydrocarbons Law, adopted in 2007 by the Iraqi government and pending ratification by parliament. Technical experts appointed by the US and UK, along with nine international oil companies, wrote this law, subsequently sanctioned by the IMF, all before arriving to the hands of the collaborators in the US-protected Green Zone. The Hydrocarbons Law confirms the destruction of the legal framework of the Iraqi state, sanctions the local management of resources that have not yet been exploited (78 per cent of all reserves, more than 111,000 million barrels) and opens the door to privatisation thanks to so-called Production Sharing Agreements for which already 70 international companies compete, including Spain's Repsol YPF.

In 2008, the American government and its feudal Iraqi collaborators aim to seal an agreement to replace the supposed legitimacy afforded to the occupation in contravention of state responsibilities under international law by the UN Security Council in 2004. This agreement, institutionalising a framework for bilateral relations, would be based on a document signed by the US president and his US-vetted Iraqi counterpart on 26 November 2007, which explicitly includes a commitment by the United States to guarantee security in Iraq —by way of permanent military bases— in exchange for benefits afforded to US companies investing in the country, particularly in the hydrocarbons sector.

But the sectarian logic that the Bush administration imposed from the very beginning of the occupation now stands for the US as a dilemma; whether or not to openly accept Iran as a partner in a forced agreement on Iraq. US attempts to normalise the occupation have depended on the promotion, in government and in the Iraqi parliament, of Shia religious forces allied with Iran. In 2007, the United States and Iran held three bilateral meetings on Iraq, the first direct meetings between them since the rupture of diplomatic relations in 1977 and in a moment of crisis over Iran's nuclear programme. These meetings afforded Iran the rank of partner in the future of Iraq, a coup for the Iranian regime and a first step towards the recognition of its role as an emerging regional power. Dutifully, the Iranian regime was the first to recognise the collaborator institutions introduced by the occupiers, epitomised recently by Iranian President Mahmoud Ahmadinejad's visit to Baghdad.

The commitment to the people of Iraq

There is nothing more opposed to the aspirations of the Iraqi people —who struggle in order to recover their sovereignty and to reconstruct democracy based on citizenship, civil rights, and the social management of Iraqi resources —than this logic of condominium between a defeated occupation, regimes neighbouring Iraq ready to share in the spoils of an illegal war, and the collaborating local oligarchy —corrupt, reactionary and criminal— that emerged with the invasion.

On the fifth anniversary of the invasion of Iraq, international solidarity should be explicit in its support of the popular, political and armed Iraqi resistance that strives not only to liberate Iraq from occupation and all forms of foreign domination, but also embodies the project to rebuild sovereign Iraqi democratic governance and social development of the state on non-sectarian lines.

In this regard, the Spanish Campaign Against the Occupation and for the Sovereignty of Iraq (CEOSI) expressed its solidarity with the positions of the Nationalist and Islamic Patriotic Front and its military wing, the High Command of Combat and Liberation of Iraq, established last October, while expressing support for the process of convergence and coordination between the various currents of the Iraqi resistance who share these principles.

CEOSI, along with organisations in the US and Europe comprising the International Anti-Occupation Network, believes it essential that the global antiwar movement promote international recognition of the Iraqi resistance as the sole legitimate and legal representative of the Iraqi people, as well as demanding the total and unconditional withdrawal of all occupation forces on the basis of direct negotiations between the resistance and the United States —the only way of making possible a reconstruction process integral to ending violence and the suffering of the Iraqi people.

Spanish Campaign Against the Occupation and for the Sovereignty of Iraq (SCOSI)

(Partners of the [BRussell's Tribunal](#) in the [International Anti-Occupation Network - IAON](#))

Pleidooi voor de internationale erkenning van het Irakese verzet als enige legitieme en wettelijke vertegenwoordiger van het Irakese volk

In maart zal de vijfde verjaardag van de illegale invasie en bezetting van Irak – een bezetting die niets opbrengt, haar doel voorbij schiet en nog altijd een regen van geweld op het Irakese volk doet neerdalen – herdacht worden met demonstraties in talloze steden over de gehele wereld. De oorlog in Irak blijft maar aanhouden met een gruwelijke wreedheid: het Pentagon erkent dat het de luchtaanvallen in 2007 zesvoudig heeft verhoogd. In het afgelopen jaar is het aantal onder Amerikaans gezag gearresteerde Irakezen verdubbeld. Volgens de Irakese Vereniging van gedetineerden en gevangenen, zitten meer dan 400.000 Irakezen, waaronder duizenden vrouwen en kinderen, gevangen en opgesloten in 36 Amerikaanse en Irakese detentiecentra.

De VS blijft de belangrijkste bezettingsmacht in Irak sinds de illegale invasie van 2003. In het begin van 2007 heeft president Bush de uitzending van nog maar eens 30.000 Amerikaanse soldaten bevolen, de meesten in Bagdad. Op dit moment zijn in Irak 158.000 Amerikaanse soldaten gestationeerd, een aantal dat volgens het Amerikaanse militaire bevel in de komende maanden niet kan worden verminderd. Daarnaast zijn er troepen uit verscheidene andere landen aanwezig en tienduizenden huurlingen die opereren buiten de controle van eender welke rechtsstaat. De Verenigde Staten erkennen officieel de dood van bijna 4.000 Amerikaanse soldaten in Irak, waarvan 82 procent in de strijd. Het aantal gesneuvelde soldaten was in de laatste maanden van 2007 weliswaar verminderd, maar in januari en februari 2008 hebben de Verenigde Staten opnieuw gemiddeld meer dan een soldaat per dag verloren in de aanvallen van het Irakese verzet.

Volgens de gegevens van het Amerikaanse Congres, bedragen de maandelijkse kosten van de oorlog in Irak 12 miljard dollars (meer dan acht miljard euro's). Die worden deels betaald met de opbrengst van de Irakese olie-uitvoer, die in januari 2008 werd geraamd op 2,1 miljoen vaten per dag. Tot dusver heeft de regering van de VS 490 miljard dollars gespendeerd aan de oorlog in Irak. Een rapport uit november 2007 van de Gemengde Commissie van het Congres raamt de totale economische kost voor de periode van 2002 tot 2008 op 1,3 biljoen dollars (bijna een biljoen euro's). Maar volgens een recente studie van de Nobelprijswinnaar voor de economie 2001, Joseph E. Stiglitz, heeft de oorlog in Irak al 3 biljoen dollar gekost. Dat is een 3 met 12 nullen! In de Washington Post van 9 maart 2008 schrijft Stiglitz: "Er bestaat niet iets als een gratis lunch, en er bestaat evenmin iets

als een gratis oorlog. Het Irakese avontuur heeft de economie van de VS ernstig verzwakt, en haar ellende gaat veel verder dan een aantal losse hypothecaire leningen. Men kan geen 3 biljoen dollars uitgeven - ja, 3 biljoen! - aan een mislukte oorlog in het buitenland en de pijn thuis niet voelen."

En dit is de balans voor het Irakese volk

Om Irak te overheersen heeft de bezettingsmacht de Irakese instellingen ontmanteld en de Irakese samenleving blootgesteld aan extreem geweld en verarming. In samenwerking met en onder bescherming van de bezettingsmacht en naburige regimes werden maffia-achtige organisaties, gerund door criminelen, opgericht die de etnische en sektarische strijd aanwakkerden. Bijna een kwart van de Irakese bevolking is gedood of gevlucht na het begin van de bezetting en als gevolg ervan.

Na vijf jaar bezetting bevestigen alle gegevens van VN-organisaties en onafhankelijke instellingen dat de dagelijkse leefsituatie van het Irakese volk catastrofaal is:

-- 43 procent van de Irakezen leeft in extreme armoede met minder dan een dollar per dag; 60-70 procent van de beroepsbevolking is werkloos. In Irak hebben meer dan zes miljoen mensen dringende humanitaire hulp nodig, onder wie vier miljoen mensen afhankelijk van dringende voedselhulp - tweemaal het aantal van 2004. Slechts 60 procent van de Irakezen heeft toegang tot voedselrantsoenen van de overheid, terwijl deze behoefte voor de invasie totaal gedekt was. Onder druk van de Wereldbank heeft de regering van Irak verklaard dat ze het rantsoenensysteem, evenals de subsidies voor brandstof, in juni zou afschaffen.

-- Het aantal ondervoede kinderen is exponentieel toegenomen tijdens de jaren van de bezetting: de helft van de Irakese kinderen onder de vijf jaar is ondervoed; het aantal kinderen met een te laag geboortegewicht is verdrievoudigd tot 11 procent van de Irakese zuigelingen.

-- 70 procent van de bevolking moet het stellen zonder veilig drinkwater en 80 procent beschikt niet over elementaire sanitaire voorzieningen; de cholera raast nu over de helft van de 18 provincies van het land.

-- 2000 Irakese artsen zijn gedood - de meesten onder hen vermoord - en de helft van de 34.000 geregistreerde artsen heeft het land al in 2003 verlaten.

Van de 180 grote Irakese ziekenhuizen, heeft 90 procent gebrek aan essentiële voorzieningen. Onder de controle van Moqtada Al-Sadr is het ministerie van Volksgezondheid totaal gecorrumeerd en verschillende ziekenhuizen zijn omgebouwd tot geheime detentiecentra in de handen van de doodseskaders, waar foltering en moord endemisch zijn.

-- De combinatie van ondervoeding en gebrek aan drinkwater, met de verslechtering van de sanitaire omstandigheden, plaatst Irak bij de 60 landen in de wereld met de hoogste cijfers voor zuigelingensterfte, sterfte van kinderen onder de vijf jaar, en sterfte van moeders.

-- Meer dan 800.000 leerlingen (22 procent) zijn gestopt met de basisschool en slechts de helft van zij die ze hebben beëindigd zetten hun opleiding voort. Meer dan 220.000 vluchtelingenkinderen in de buurlanden hebben zelfs geen recht op onderwijs.

-- Ten minste 300 docenten en professoren van universiteiten overal in Irak, over alle academische disciplines heen, zijn gedood in systematische moordcampagnes. De milities van berekende politici met banden met de bezettingsmacht hebben het sektarisme in de universiteiten binnen gebracht en er scheiding van de seksen en fundamentalistische islamitische kledingcodes opgelegd.

-- In heel Irak, met inbegrip van Bagdad, beperkt de levering van elektriciteit zich tot twee uur per dag. Er is geen gecentraliseerde controle over de olieproductie, en door de massale plundering en corruptie, moet Irak brandstof invoeren voor transport en huishoudelijk gebruik, terwijl de plaatselijke maffiakrachten miljoenenwinsten opstrijken door smokkel.

-- Alle openbare diensten zijn ingestort. Reeds in 2006 had 40 procent van het Irakese geschoold personeel het land verlaten.

De Amerikaanse propaganda over de wederopbouw van het land is een bittere leugen. De internationale gemeenschap zwijgt in alle talen over de corruptie in alle sectoren en op alle niveaus. Op gebied van corruptie is Irak nu het derde slechtste land op de wereld. Men zwijgt ook over de explosieve toename van de plaatselijke maffia en over de gerichte moord op en/of verdwijning van de technisch goed opgeleide Irakese bevolking. Per augustus 2007 had de regering van Nuri Al-Maliki slechts 4,4 procent van de begroting van dat jaar besteed. In januari 2008 werd de export van Irakese olie geraamd op 2,1 miljoen vaten per dag, een half miljoen per dag minder dan

onder het verwoestende regime van de economische sancties dat aan de invasie vooraf ging.

Een miljoen Irakese doden en vijf miljoen Irakese vluchtelingen en ontheemden

Het Britse bedrijf Opinion Business Research (ORB) publiceerde in januari 2008 een nieuwe studie over de situatie, in samenwerking met het Independent Institute for Administration and Civil Society Studies (IIACSS), een onafhankelijke Irakese instelling. Volgens deze studie zijn sinds het begin van de bezetting naar schatting meer dan een miljoen Irakezen gedood, een cijfer dat 10 keer hoger ligt dan de officiële cijfers. De nieuwe studie bevestigt de vaststellingen van twee eerdere studies door de Bloomberg School of Public Health aan de John Hopkins University, USA, en gepubliceerd in het medische tijdschrift de Lancet, waarvan de bezetters en hun bondgenoten de resultaten hebben geprobeerd in diskrediet te brengen. Alle studies wijzen de acties van de bezettingsmacht aan als de belangrijkste oorzaak van gewelddadige dood in Irak, zowel in absolute als in relatieve termen.

Behalve de meer dan 1 miljoen doden heeft de Amerikaanse bezetting van Irak de grootste en snelst groeiende wereldwijde vluchtelingencrisis in periode na de Tweede Wereldoorlog veroorzaakt, inbegrepen de Palestijnse uittocht en de genocide in Rwanda. In cijfers uitgedrukt staat Irak als eerste op de wereldlijst, nog boven Colombia. Tenminste 2,5 miljoen Irakezen zijn ontheemden in eigen land - 2000 per dag - en daar bovenop verblijven nog 2,2 miljoen vluchtelingen in de buurlanden, vooral in Syrië. Hun aanwezigheid oefent een druk uit op de bestaansmiddelen van het gastland, die onvermijdelijk tot spanningen moet leiden.

De oorzaken van de uittocht van de Irakese bevolking overlappen elkaar: massale militaire operaties door de bezettingsmacht en de systematische vernietiging van de infrastructuur; de verslechtering van de basale leefomstandigheden als gevolg van de vernietiging van de staat; ongebreidelde corruptie en de versterking van de plaatselijke maffia; sektarisch geweld vanaf 2005 op aanstoken van de veiligheidsdiensten, milities en doodseskaders die verbonden zijn met allerlei machtsgroepen, met inbegrip van de Irakese regering, en dit onder de aanmoediging - of op zijn minst toestemming - van de bezettingsmacht.

Een ander gevolg van de bezetting is de aanwezigheid van Al-Qaida in Irak,

die de maatschappelijke onrust en sociale achteruitgang ondersteunt en de Irakese anti-bezettingsbeweging in diskrediet brengt. Willekeurige aanvallen door Al-Qaeda, uitvergroot door de media maar onbelangrijk in de totale omvang van het geweld dat Irak als geheel teistert, zijn gericht tegen het Irakese volk zelf en worden gebruikt als rechtvaardiging voor het verlenging van de bezetting en de oorlog.

De Irakese Rode Halve Maan heeft gemeld dat de uitbreiding van de Amerikaanse troepen en de intensivering van de oorlog gedurende 2007 - vooral in Bagdad - het aantal ontheemden in dat jaar heeft verdubbeld in vergelijking met voorgaande jaren. Per maand werden 100.000 nieuwe vluchtelingen gecreëerd! Het hoogtepunt van de sektarische logica, die door de bezetters wordt in de armen genomen, is de bouw van muren rond hele wijken in Bagdad en elders door Amerikaanse troepen, samen met grootscheepse terreurcampagnes tegen hele wijken en steden, met inbegrip van de operatie in Mosul in februari 2008.

Om de weerstand te breken wordt de Irakese samenleving vernietigd

Ook de regimes van sommige buurlanden (Israël, Iran, Saudi-Arabië ...) hebben belang bij en zijn medeplichtig aan de strategische vernietiging van Irak, en hebben daartoe het sektarisch geweld in Irak aangemoedigd. Maar het is de bezetter die de absolute eindverantwoordelijkheid draagt voor het geweld dat het land uitgemergeld heeft en beproefd. De bezetters hebben immers het oude koloniale model, namelijk de verdeling van de macht langs confessionele lijnen, opgelegd en dat leidt onvermijdelijk tot sektarisme.

De VS hebben geprofiteerd van het sektarisch geweld dat ze zelf hebben aangestookt om de sociale basis van de weerstand tegen de bezetting te vernielen en om de geschoolde lagen van de Irakese bevolking - net diegenen die in staat zijn een soeverein, verenigd, inclusief en democratisch Irak op te bouwen en te beheren - te vernietigen. Onder het mom van het "vermijden van burgeroorlog" en "de strijd tegen het terrorisme" blijven de VS hun aanwezigheid in Irak hardnekkig rechtvaardigen.

De vernieling van de instellingen, de wijdverbreide verarming en sociale desintegratie zijn echter juist de brandstof voor de uitbreiding van de achterlijke en sektarische krachten, die hun toevlucht hebben genomen tot terreur om het land te controleren en te versnipperen. Ondertussen breken nieuwe wetten de juridische eenheid van Irak, gooien het concept van

burgerschap op de schroothoop en brengen de wetgeving onder het gezag van de religie. Op die wijze lijkt de opdeling van Irak onvermijdelijk, en daarmee wordt de strategische doelstelling van het extreme geweld waaraan het land ten prooi valt en blijft overduidelijk.

Achter dit alles zit immers de controle over de olie . De nieuwe Irakese grondwet – in 2005 op frauduleuze wijze erdoor gejaagd – heeft de burgerlijke en economische rechten terug gedraaid en is vooruitgelopen op de te verwachten nieuwe Wet op de Koolwaterstoffen. Deze is goedgekeurd in 2007 door de Irakese regering en in afwachting van ratificatie door het parlement. Deze wet is geschreven door technische deskundigen aangeduid door de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk, samen met negen internationale oliemaatschappijen, en vervolgens goedgekeurd door het IMF, al vóór ze in handen kwam van de collaborateurs in de door de VS beschermde Groene Zone. De Wet op de Koolwaterstoffen bevestigt de nietigverklaring van het juridische kader van de staat Irak, sanctioneert het lokale beheer van de oliebronnen die nog niet zijn aangeboord (78 procent van alle reserves, meer dan 111.000 barrels) en opent de deur naar privatisering dankzij zogenaamde Productiedelende Overeenkomsten (PSA) waarvoor al 70 internationale bedrijven staan te dringen, met inbegrip van het Spaanse Repsol YPF.

In 2008 willen de Amerikaanse regering en haar feodale Irakese medewerkers een overeenkomst sluiten ter vervanging van de door hen veronderstelde legitimiteit van de bezetting, die echter in strijd is met de verantwoordelijkheden van staten onder het internationaal recht volgens de Veiligheidsraad van de VN in 2004. Deze overeenkomst, die een kader voor bilaterale betrekkingen institutionaliseert, zou gebaseerd zijn op een document ondertekend op 26 november 2007 door de Amerikaanse president en zijn pro-VS Irakese tegenhanger. Zij zou een expliciete toezegging vermelden van de VS om de veiligheid in Irak te verzekeren - door middel van permanente militaire bases - in ruil voor voordelen voor de Amerikaanse bedrijven die in het land investeren, met name in de sector van de koolwaterstoffen.

Maar de sektarische logica die de regering-Bush oplegde vanaf het allereerste begin van de bezetting is nu voor de VS een dilemma geworden: men moet nu beslissen over het accepteren van Iran als partner in een gedwongen akkoord over Irak. De Amerikaanse pogingen om de bezetting te normaliseren hingen immers af van de erkenning en promotie, bij de overheid en in het

Irakese parlement, van religieuze Shiitische milities geallieerd met Iran. In 2007 hielden de Verenigde Staten en Iran drie bilaterale bijeenkomsten over Irak, de eerste rechtstreekse ontmoetingen tussen hen sinds het afbreken van de diplomatieke betrekkingen in 1977 en in een crisismoment over het kernprogramma van Iran. Deze vergaderingen verleenden Iran de rang van de partnerland in de toekomst van Irak, ondersteunden een staatsgreep voor het Iraanse regime en betekenden een eerste stap in de richting van de erkenning van zijn rol als opkomende regionale macht. Het Iraanse regime was plichtsgetrouw de eerste in het erkennen van de instellingen die samenwerken met de bezetters, en dit werd onlangs duidelijk door het bezoek van de Iranese president Mahmoud Ahmadinejad aan Bagdad.

Verbintenis aan de Irakese bevolking

Niets is meer in strijd met de aspiraties van het Irakese volk – dat worstelt om de soevereiniteit te herstellen en de democratie weer op te bouwen, gebaseerd op burgerschap, burgerrechten en het sociale beheer van de Irakese bronnen - dan deze logica van een gemeenschappelijk bewind door een verslagen bezettingsmacht, naburige regimes die klaar staan om Irak op te delen als buit van een illegale oorlog, en de samenwerkende lokale oligarchie - corrupt, reactionair en crimineel - die ontstond met en uit de invasie.

Op de vijfde verjaardag van de invasie van Irak zou de internationale solidariteit het populaire, politieke en gewapende Irakese verzet expliciet moeten ondersteunen. Dit streeft er niet alleen naar Irak te bevrijden van de bezetting van Irak en van alle vormen van buitenlandse overheersing, maar belichaamt ook het project om een autonoom democratisch Irak bestuur te vormen en de sociale ontwikkeling van het land langs niet-sektarische lijnen weder op te bouwen.

Daarom heeft de Spaanse Campagne tegen de bezetting en voor de soevereiniteit van Irak (CEOSI) zijn solidariteit betuigd met de standpunten van het Nationalistisch en Islamitisch Patriottisch Front en haar militaire vleugel, het Hoge Commando voor de Strijd en de Bevrijding van Irak, opgericht in oktober vorig jaar, als uiting van steun voor het proces van samenhang en coördinatie tussen de verschillende stromingen van het Irakese verzet die deze beginselen delen.

Samen met organisaties in de VS en Europa, met inbegrip van het

Internationale Anti-Bezettings Netwerk, is het CEOSI van mening dat het essentieel is dat de wereldwijde anti-oorlogsbeweging het Irakese verzet internationaal erkent als de enige legitieme en wettelijke vertegenwoordiger van het Irakese volk. Het steunt bovendien de eis tot totale en onvoorwaardelijke terugtrekking van alle bezettingstroepen op basis van rechtstreekse onderhandelingen tussen het verzet en de Verenigde Staten. Dit is de enige manier om een integraal heropbouwproces mogelijk te maken en een einde te maken aan het geweld en het lijden van het Irakese volk.

Spaanse Campagne tegen de Bezetting en voor de Soevereiniteit van Irak

(Partners van het *BRussells* Tribunal in het [International Anti-Occupation Network - IAON](#))

(Demo commemorating 5 years of war against Iraq - 16th of March 2008 – Brussels)

(Demo commemorating 5 years of war against Iraq - 22th of March 2008 - Belgium - closing NATO headquarters - 500 people arrested)

ⁱ See: <http://www.who.int/mediacentre/news/releases/2008/pr02/en/index.html>